

JIŘÍ ZVOLSKÝ

THE SECOND PLACE

(AFRICA)

Tuto knížku věnuji svým přátelům Jirkovi a Jarmilce Kohlíčkovým, Páje a Ondrovi Lucákům za to, že mě a mé paní dávají pocit zázemí a pochopení a hlavně své milované ženě za to, že je se mnou stále těch 35 let a počít si o mě nezkazola tak docela mínějí.

Věnuju jí i svůj laskavý mamce, která jí trpělivě přečetla a zkorigovala a taky tátovi, který už si jí bohužel nikdy nepřečte...

autor

1**KONAMBU****1**

Bylo asi tak půl páté odpoledne, když se letadlo přiblížilo k vesnici. Malý jednoplošník začal pozvolna klesat. Na blankytně modré, bezmračné obloze se zprvu podobal velikým a takřka všudypřítomným supům, kteří kroužili neslyšně nad okrovou plání. Jak se stroj blížil, praskavý hluk motoru je trochu zaplašil. Nikoli však natolik aby odlétli, jen se na chvíli vzdálili, aby v nepravidelných kruzích kroužili dál, slídíce po nějaké mršíně.

Když letadlo dosáhlo výšky jen několika desítek metrů, změnilo kurz a mírně se stočilo. Pilot právě srovnával dráhu letu tak, aby se dostal nad prašnou přistávací dráhu, která na vyprahlé okrové půdě vytvářela světlejší pruh.

Malé provizorní letiště leželo v těsné blízkosti černošské vesnice, jejíž někteří obyvatelé se upoutáni příletem letadla začínali pomalu vynořovat ze svých obydlí, přitahováni jednou z mála nevšedních událostí, kterou tu občas mohli prožít. Žili svým tradičním způsobem, typickým pro naprostou většinu afrických vesniček v Gabunu, takřka neteční k vymoženostem civilizovaného technického světa, který k nim občas vysílal své posly, například

v podobě právě přistávajícího letadla, či několika džípů, stojících mezi primitivními domky.

Letoun znovu začal klesat a po několika okamžicích se již jeho malá dvě kola dotkla poprvé země. Jejich kontakt s vyprahlou hliněnou plochou okamžitě zvířil oblaka žlutavého prachu, který za letounem vytvořil dva postupně se srůstající víry. Ještě jednou se letadlo malým obloučkem nakratičko vyneslo a pak už začalo klidně rolovat po hrbolaté ploše, jako by to byla perfektní betonová přistávací dráha někde v Evropě.

Jak se zdálo, největší radost z letadla měly děti. Jejich hubená, skoro černá tělíčka s kulatými bříšky se co chvíli ztrácela v oblacích prachu, které letadlo zvířilo. Mnohé z nich se nedočkavě rozběhly k ještě se pohybujícímu letadlu, takže když stroj konečně zastavil a vrtule se definitivně zastavila, bylo jimi takřka obklopeno.

Oprýskaná šedivá dvířka zaprášeného letadla se po chvilce otevřela a muž v širokých plandavých šortkách a kostkované košili z nich vysunul nedlouhý žebřík. Bylo jasné, že je to sám pilot. Krátce se rozhlédl po malých divácích a zamával na děti, které mu odpověděly hlasitým nadšeným pokřikem a máváním. Muž jim na pozdrav také zamával a pak opět zmizel

v útrobách letadla, aby uvolnil místo vystupujícím pasažérům.

Jako první se na schůdkách objevil tmavovlasý, vysoký, urostlý muž v khaki kalhotách a bílém tričku bez rukávů. Za širokým černým opaskem, na němž měl zavěšeno několik různě velikých kožených pouzder s nezbytnými věcmi, měl zasunutý veliký lovecký nůž, omotaný kusem vydělané antilopí kůže. Pružně sestoupil po schůdkách a zastavil se, čekaje na dalšího pasažéra. Jeho temné oči krátce přehlédly okolo stojící děti a na jeho tváři se objevil příjemný úsměv. Pak se zpátky zahleděl vzhůru do prostoru otevřených dveří nad schůdky.

Druhým pasažérem, který se v otvoru dveří letadla objevil, byl taktéž muž. Na rozdíl od svého předchůdce byl však podstatně

štíhlejší a subtilnější a nebyl ani zdaleka tak vysoký. Měl pestrobarevnou, do pasu rozepnutou košili, ledabyle zastrčenou do krátkých hnědošedých kalhot obepnutých podobným opaskem s pouzdry. Na hlavě měl obnošený, pomačkaný klobouk neurčité barvy, clonící mu obličej až k silnému, černému plnovousu. Na zádech nesl poměrně baťoh a v levé ruce třímал jednohlavňovou loveckou pušku s dalekohledem. Když sestoupil po schůdkách a stanul vedle prvního muže, pronesl francouzsky ke svému společníkovi:

“Víš, Girarde, pokaždé, když vylezu z takového muzejního vraku a jsem živ zpátky na zemi, začínám věřit, že existuje bůh a činí zázraky.” Jeho společník se suše a krátce zasmál.

“Jestli to spíš nebude tím, že je to americký “muzejní vrak” a ne francouzský, Francoisi!” oOdpověděl mu jeho přítel a poplácal ho po zádech.

Oba muži byli opálení, z čehož bylo jasné, že na slunci již pobývají delší čas a vybavení, které měli při sobě, nasvědčovalo, že nejsou zřejmě ani žádnými nováčky na afrických savanách.

Nyní se opět objevil pilot letadla držící v rukou balík svázaných kožešin.

“Chyťte, pane Labussiere!” křikl pilot na vysokého muže, který vystoupil jako první. Balík kůží se ocitl krátce ve vzduchu a v momentě přistál v silných natažených rukách osloveného. Sotva jej muž odložil na zem, už vzduchem letěl další balík kůží. Pak následovala dřevěná bedýnka a několik kožených vaků. Nyní po schůdkách sestoupil i pilot.

„Numu! Pojd' nám pomoct!” zavolal, sotva stanul na pevné zemi, na asi dvanáctiletého chlapce, stojícího nejbliže z hloučku malých zvědavců. Hoch na jeho výzvu hbitě přiskočil a uchopil jeden z balíků dosud ležících na zemi. Na jeho tváři se rozhostil vítězný výraz, neklamně svědčící o tom, že je pyšný na důvěrnější známost s pilotem, než měly ostatní děti. Jakmile si zbývající zavazadla rozdělili muži mezi sebe, vydali se do vesnice.

„Nelezte dovnitř!“ okřikl ještě pilot děti, které vytušily, že nastal vhodný čas pro bližší a důkladnější prohlídku letadla. Některé se už totiž hbitě draly vzhůru po schůdkách. Pilotův hlas je zastavil v poslední chvíli. Chlapci zaváhali, ale žebřík neopustili. Jen váhavě upřeli pohled na pilota. Ten odevzdaně mávl rukou a polohlasně řekl:

„Stejně ho celý prolezou, ať chci nebo nechci,“ postěžoval si už svým pasažérům. Bylo na něm však vidět, že se ve skutečnosti příliš nezlobí. Byl už zřejmě zvyklý na malé obdivovatele.

Vesnička Konambu se skládala zhruba z osmdesáti až devadesáti malých obydlí, postavených vesměs z hlíněných, na slunci vypálených cihel a dřeva. V každém domku tu žilo asi pět až osm rodin, spojených poutem, pramenícím z jejich minulého, kmenového způsobu života. Dominantou a zároveň středem vesnice bylo pak několik zděných, kdysi bíle omítnutých budov, z nichž největší byla kombinace staříckého kostelíčka z dob prvních Evropanů, kteří sem přicestovali, a jakéhosi obchodního střediska, které vzniklo z původních ubytovacích prostor pro kněze a farníky. Druhou dominantní budovou byl hotel, či spíše hotýlek s dvanácti prostě zařízenými pokoji. Dalo se v něm vcelku dobře najíst, přespat, a dokonce si dopřát i koupel.

Před kostelem místní obyvatelé zřídili jednoduché tržiště, sestávající

z několika desítek zastřešených stánků z tyčoviny a palmového listí. Díky tomu, že vesnice ležela zhruba dvěstě dvě stě kilometrů od přístavního města Port Gentil, se tu obchodu poměrně dařilo, neboť řada cestovatelů a turistů odtud auty projížděla dál do vnitrozemí a Konambu se jim stala výtečnou zastávkou pro doplnění zásob, či naopak poslední příležitostí nakoupit suvenýry před návratem domů do vlasti. Ostatně i teď tu mezi pestrobarevně oblečenými černochoy bylo několik skupinek Evropanů, rozhlížejících se po nabízeném zboží.

K dostání tu byl všemožný sortiment. Počínaje nejrůznějším ovocem a plody, přes látky, sukna a oděvy, až po vyřezávané nádoby či tolik typické africké sošky a masky, nebo kůže zvířat. Nejluxusnějším obchodem však bezesporu byl obchod, který sídlil v jedné ze zděných budov. Patřil Marokánci Jusufu Ben Kabirovi, který se tu kdysi usadil a byl mezi cestovateli již znám, protože dokázal sehnat takřka cokoliv. Jeho obchod byl proslaven dokonce i v Evropě, kde o jeho schopnostech kolovaly legendy mezi cestovateli, kteří svou pozornost obraceli k severozápadní Africe. Kabir dokázal sehnat takřka vše. Pravou skotskou whisky počínaje a vrtulníkem konče. Jak to dělal, nikdo netušil. Jasně však bylo, že tučné odměny, které dostával za své služby od náročných a majetných cestovatelů, mu v tom rozhodně dost pomáhaly.

Pilot, chlapec a jeho dva pasažéři došli na tržiště.

„Tady vás opustím, pánové,” loučil se pilot.

„Dobře, Jamesi. Tady jsou vaše kůže,” odpověděl mu Francois a podal muži svazek kožešin, který do té doby nesl. Pak vytáhl z jedné z tobolek u pasu peníze.

„... a záloha na zpáteční cestu.”

Pilot převzal kožešiny a peníze zastrčil do kapsy kalhot.

„Kabir mi říkal, že pro vás má vše přichystané. Mějte se! Sejdeme se zítra v deset u letadla.” Rozloučil se s nimi a spolu s chlapcem zamířil do boční uličky, poblíž které se skupinka zastavila. Oba muži mu na rozloučenou mávli a pak zamířili k hotelu.

Recepční, pokojská a majitelka hotelu v jedné osobě, byla tlustá, dobrotivě vyhlížející černoška v dlouhých splývavých šatech s květovaným vzorem červené a zelené barvy. Stála hned u vchodu a sotva se Francois s Girardem přiblížili, obdařila je širokým úsměvem, odhalujícím bělostné zuby lemované silnými rty. Na buclatých tvářích jí naskočily hluboké dolíčky a bělmo jejích oválných očí na ně zazářilo jako slonovina na slunci.

„Pan Labussier! Pan Dubost! Jak vám se živořit?” vykřikla

a dala se do pohybu. „Vy mi nějak zhubnout! Oooo!”

Zaplavila je přívalem osobitého zacházení s angličtinou, ještě než se k nim dokolébala. Jen byla u nich, už Labussiera ohmatávala, jako kupec krávu na trhu a přitom drmolila dál.

„Moc hubený Francouz! Moje jídlo jim velice chybět!“ hudrovala. „Už jsem si na vás dělat starost, hoši. Být do vás hanba, že se tu nestopnout tak dlouho! Jak vy dlouho vlastně byli v čoud? Já už to ani neudržet na paměť! Hanba! Oni muset hodně spát, odpočívát a vyfuknout!”

Labussier se nakrátko vymanil z přívalu jejích slov:

„Měsíc, paní Dzano! Už nám bylo po vás smutno!” smál se.

Černoška ho obdařila úsměvem, za který by se nestyděla ani halloweenská halloweenská dýně, a nepřestávajíc analyzovat svaly na jeho paži, pokračovala:

„Vy být moc dobrý hostové! Dzana hned připravit dobré jídlo a postele! Muset jít obě spát, aby pobrat sílu!” S tím je opustila, a spěchajíc napřed, zmizela ve dveřích hotelu.

„Hotový poklad, tahle Dzana. Mít ji za mámu, asi bych dospěl v ložnici, nebo v kuchyni!” Poznamenal Labussier. Se smíchem konečně vešli do hotelu.

Ubytovali se ve stejném pokoji jako před měsícem. Byl to malý, chudě zařízený dvoulůžkový pokojík, s bíle natřenými stěnami i stropem. Na podlaze leželo několik prošlapaných zebřích kůží a postele, doplněné něčím, co imitovalo noční stolky, byly povlečené pestrobarevnými prostěradly. Na stěnách viselo několik temně hnědých typicky afrických vyřezávaných tanečních masek. Pod otvorem ve zdi, který tu zastupoval okno, stál malý bambusový stolek, dvě proutěná křesílka a v rohu prastará šatní skříň. Ačkoliv to bylo velmi skromné a prosté zařízení, působil přesto pokojík příjemným, domácíým dojmem. Oba návštěvníci složili své věci hned vedle skříně. Labussier ještě uklidil do skříně pušku, pak si svlékl košili a zamířil ke dveřím.

„Jdu pod sprchu! Půjdeš taky?”

Dubost se zatím pohodlně uvelebil na posteli. Dalo mu to práci, neboť při jeho vysoké postavě těžko hledal adekvátně dlouhou postel i v lepších hotelech. Když se konečně ubrložil, složil si ruce za hlavou a zavřel oči. Pocit únavy z několikahodinového cestování ho rychle přemohl, takže po několika minutách už tvrdě spal. Jeho poslední myšlenkou bylo, že by s jeho počínáním byla paní Dzana jistě spokojená.

2

Svazek bambusových tyček, nahrazující zvonek, se rozezněl příjemným tlumeným klapotem, když do nich otevírané dveře narazily. Jusuf Ben Kabir právě doplňoval svazečky s kořením jeden z mnoha regálů za prodejním pultem, když Labussier vešel do obchodu. Malý chlapec, který Kabirovi pomáhal a podával mu balíčky z dřevěné krabice na zemi, k němu tázavě pohlédl. Kabir uložil voňavý balíček, který měl právě v ruce do regálu, a otočil se k příchozímůpříchozímu. Jen ho spatřil, široce se usmál.

„Ách! Pan Labussier! Už na vás čekám!“ Pronesl přátelsky. Pak obešel pult a vykročil mu vstříc. Jusuf Ben Kabir nikoho nenechal na pochybách, že je pravý obchodník, v tom dobrém slova smyslu. Ke každému zákazníkovi se choval přátelsky a vstřícně s tou správně dávkovanou mírou familiérnosti familiérnosti a osobního přístupu, vždy ochoten poradit, doporučit nebo pomoci. Ačkoliv měl nějaké to kilo přes váhu, pohyboval se mezi svým zbožím mrštně jako lasička a v každém směru působil jako člověk na správném místě. Dobrotivá temná očka, schovaná za hustým tmavým obočím jiskřila vitalitou, která z něj přímo tryskala. Nosil dlouhý vybledlý hábit podobný rubáši, z nějž mu vyčuhovaly bosé nohy, obuté do obnošených páskových sandálů.

Když si s Labussierem podali ruce a pozdravili se, pokračoval: „Pokud byl seznam, který jste mi poslali po pilotovi, kompletní,

pak jsem vám sehnal vše, co jste požadovali. „Budete spokojeni! Ostatně kde jste nechal svého společníka?“

„Zdržel se na tržišti! Přijde snad během chvíle!“ Klidnil jeho obavy Françoise.

Kabir zavrtěl hlavou.

„Chodit ke konkurenci!“ Pronesl pronesl naoko smutně.

„Nešel nakupovat. Buďte klidný! Potkali jsme tam náhodou krájan, který se dnes vrací do Evropy, a tak po něm chce Girard poslat nějaký vzkaz domů.“

„Ach tak! To je dobře! Člověk by neměl zapomínat na rodinu,“ pronesl už zase vesele obchodník myšlenkami zpět u obchodního jednání, které je čekalo, a vedl Labussiera do zadní části obchodu za pultem. Chlapce přitom nechal, aby pokračoval ve vybalování zboží.

Vešli do neveliké prostory v zadní části obchodu, sloužící jako příruční sklad i místo, kde Kabir v době volna obědval, vedl si veškerou agendu svého krámků a kde také měl uloženy účetní knihy. I zde bylo množství regálů plných rozličného zboží. Takřka všude na zemi, kde bylo volné místo, ležely sloupce krabic, balíků, kupy látek a stohy kůží. Ačkoliv místnost nebyla veliká, zdálo se, že Kabir dokázal do jejího prostoru vměstnat dvojnásobek toho, co se do ní mělo podle fyzikálních zákonů vejít. I v tom, jak se zdálo, vysoce převyšoval schopnosti ostatních podobných obchodníků, neboť jeho nabídka dalece převyšovala škálu zboží, nabízenou podobnými obchodníky v jiných vesnicích. Navíc o věcech, které tu tak napohled zmateně nashromáždil, měl dokonalý přehled. Vonělo to tu kořením i konzervačními látkami, bránící bránícími zboží před všudypřítomným hmyzem. Místnost spoře osvětlovala poněkud archaická petrolejová lampa, kterou měl Kabir na pracovním stole.

„Tady jsou štetce a kartáče, mýdla i ostatní toaletní potřeby, které jste chtěl, pane Labussiere,“ ukazoval na jednu papírovou krabici. Plátna, konzervační látky a chemikálie jsem vám zabalil

už také. Potraviny jsou tady.”

Procházeli mezi zbožím rozloženým na zemi a Labussier jen upíral pohled na balíky, na které Kabir při řeči ukazoval. „S municí byly trochu problémy, to víte, ochranáři mají dnes oči všude...” zasmál se lišácky Kabir. „Ale nakonec pro vás mám dokonce o dvě balení víc. Takže... zapomněl jsem snad na něco?”

Labussier jen pokyvoval spokojeně hlavou. Upřímně řečeno nevěřil, že tenhle človíček sežene všechno, co po něm chtěl. Co se třeba týče chemikálií, které si s Dubostem objednali, věřil tak na padesátiprocentní úspěšnost. Kabir dostal své pověsti stoprocentně.

„Je to úplně perfektní, pane Kabire!” chválil obchodníka, kterému okamžitě zazářila očka hrdostí.

„Můžete ještě prosím zařídit, aby se všechny ty věci dostaly do letadla?”

„S tím jsem samozřejmě počítal. Věci budou naloženy ještě dnes, pane Labussiere.”

„Výborně! Přejdeme tedy k finanční stránce věci...”

Obchodník proklíčkoval mezi zbožím a došel ke svému stolku. Z poličky vytáhl knihu v ohmataných deskách a nalistoval jeden z posledních hustě popsaných listů. V pečlivě vypsáných sloupcích tu bylo rozepsané zboží, které si s Dubostem objednali. Přelétl je pohledem a pak vyndal ze šuplíku kalkulačku. Hbitě do ní nařkl sumy a provedl součet.

„Takže by to bylo rovných 1258 dolarů, pane. Slušný nákup... Musíte přijít častěji!” pochvaloval si.

Labussier sáhl do kalhot pro peněženku, a když odpočítával sumu, dodal:

„Rovných 1300, pane Jusufe!”

„Pane Labussiere, to nemohu v žádném případě přijmout! Svou cenu jsem si řekl!” otočil se na něj Kabir a na jeho kulaté a usměvavé tváři se objevil vážný výraz, za který by se nestyděl ani herec státního divadla.

„Je to za vaši ochotu a dopravu do letadla,” položil Labussier nesmlouvavě částku na účetní knihu, ze které Jusuf počítal. „Jsem si jist, že jste s tím měl nejednu starost. Berte to jako vyjádření uznání vašim obchodním schopnostem.”

Obchodníkova tvář se rozjasnila jako mávnutím kouzelného proutku. Temná očka se zase zaleskla a zamžikala.

„I pan Hastings se divil, co všechno dokážu sehnat...” pronesl a přitom již ukládal peníze do pokladny, kterou vylovil odkudsi z útrobu stolu.

„Hastings?” Divil se Labussier. „Kdo je to?”

Jusuf se zarazil a krátce přemýšlel. Zřejmě hledal nejvhodnější výraz.

„Jeden... turista. Znáte je. Bohatý, nudí se... Tak si koupí pušku a ... hurá do Afriky. Oblek jak ze salonu. Kupoval u mě střelivo do té své mašinky, no a já právě balil ty vaše chemický roztoky...” Jusuf si promnul bradu a zakoulel na Labussiera temnými očkami.

„Já mu nic neříkal, pane Labussiere! Víím, co je obchodní tajemství! On jen když ty barevné lahvičky viděl, tak se ptal, nač to je. Tak mu povídám, že sám nevím a že je to pro jednoho zákazníka... To je vše.” Jusuf upřel na Labussiera napjatý pohled. Doufám, že jsem nic nepokazil!”

„Ne! To je v pořádku,” pronesl Labussier zamyšleně a podal Jusufovi ruku. Pak se ale zarazil.

„Ptal se ještě na něco?” chtěl vědět.

Jusuf se krátce zamyslel a pohledem zabloudil ke stropu.

Akorát, jestli se odtud dá dostat do vnitrozemí jinak než autem...”

„Řekl jste mu o letadle?”

„Jistě. To by zjistil od každého tady.”

„To jistě...” Labussier přemýšlel. Snad to byl opravdu jen turista, co si vyrazil za dobrodružstvím. Pak se však ještě rozhodl zeptat:

„Říkal jste, že se jmenoval Hastings. On se vám představil?”

„Ano, jak se tak ptal...”

„Můžete mi ho trochu popsat, pane Kabire?”

Jusuf se opět zahleděl krátce do stropu a pak řekl:

„Jak povídám, seladón...” Obchodník přivřel oči a pátral v paměti. „Nový tropy oblek, těžký boty... Vlastně docela fešák. Takovej ten vysportovanej blondák. Při chůzi trochu legračně pohopsával a měl vousy vyholené do tenkejch čárek, jak to teď mladý nosej. Jak říkám- frajírek.”

Labussiera polil pot. Ten popis mu připomněl člověka, kterého zahlédl párkrát ve Francii. Byla to náhoda? Možná to byl opravdu jen nějaký bohatý synek ještě bohatšího papínka odněkud z Ameriky. Neklid, který se ho zmocnil, však nedokázal zaplašit. Neklid, který se měnil v jistotu neznámé hrozby.

„Netrapte se, pane Labussiere,” přerušil jeho temné úvahy obchodník. „Byl to nějaký trouba... vždyť si ani neuměl koupit loveckou pušku!”

„Jak to myslíte? On měl zbraň?” zbystřil Labussier opět pozornost.

„Ne, ale chtěl náboje a já se ve zbraních krapet vyznám... ostatně mnohé prodávám. Ten chlapík chtěl náboje do malého automatu a s tím se tak dá možná jít na holuby někam na náměstí, ale rozhodně ne do africké divočiny!”

Labussier zbledl. Jeho obavy se obchodníkovi nepodařilo zažehnat. Právě naopak.

„Pane Kabire, bylo by možné zařídít věci tak, abychom s přítelem mohli v případně potřeby odletět ještě dnes? Ale tak, aby to nebylo nápadné?”

Obchodník nemusel dlouho přemýšlet.

„Dopravit nenápadně věci do letadla, v tom nevidím problém. Ovšem přesvědčit pilota, aby byl připraven odletět ještě dnes, bude zřejmě vyžadovat jisté investice...” Kabir nechal větu viset ve vzduchu a zamrkal očkami.

Labussier vytáhl peněženku. „Bude to stačit?” zeptal se když

obchodníkovi podal bankovky.

Kabir zjistil letmým pohledem výši obnosu, který se ocitl tak rychle v jeho ruce. Pak zvedl oči a doširoka se usmál.

„Docela určitě!„ pronesl nadšeně. „Za ty peníze by vás, pane Labussiere, James odvezl kamkoliv i v den svého vlastního pohřbu!“

Dubost si právě prohlížel motýly, které u malého stánku prodával asi patnáctiletý chlapec, když zahlédl Labussiera, jak vychází z obchodu a intenzivně se rozhlíží.

„Tady! Francoisi!“ zavolal na svého přítele a vykročil mu vstříc.

I ze vzdálenosti, která je dělila, bylo patrné, že jeho přítel je něčím rozrušen.

Jen se setkali, pospíšil si Dubost s dotazem:

„Stalo se něco?“ ptal se starostlivě, když viděl jeho zamračený obličej.

„Nevím. Myslím, že ano... Pojdme do hotelu,“ odpověděl Labussier zamyšleně.

„O co jde, Francoisi?“ naléhal Dubost.

Kráčeli spěšně zpátky prašnou uličkou. Dubost si nemohl nevšimnout pátravých pohledů, které Labussier co chvíli vysílal do okolí. Minuli několik krámků, než se Dubost dočkal další odpovědi.

„V krámě u Kbira se objevil nějaký chlápek a zajímal se o naše zboží. Pak zjišťoval, jestli se odtud dá dostat jinak než autem.“

Dubost krátce zapřemýšlel. „To ještě nic neznamená,“ pokusil se uklidnit přítele, ale sám už cítil nepříjemný pocit okolo žaludku, který se tam usídlil, jen mu Labussier sdělil své obavy.

„Může to být náhoda!“

„Ten chlapík kupoval municí zřejmě do „Škorpiona“ nebo „Uziny“! A to není všechno! Gilberte, jsem si skoro jist, že jsem ho viděl už v Paříži!“

Došli spěšně k hotelu. Jen se ocitli ve svém pokoji, začal Labussier vyndávat věci ze skříně a házet je na postel.

„Co chceš dělat?“ Dubostovi bylo jasné, že jeho přítel má nějaký plán.

„Zmizet, pokud možno hned teď!“ odpověděl Labussier, uklížeje již věci s postele do batohu. „Domluvil jsem s Kabirem, že všechno naše zboží ještě dnes naloží do letadla a domluví s pilotem náš odlet.“

Dubost se na přítele zahleděl a pak začal také balit.

„Ještě něco!“ zarazil ho Labussier. „Musím Kabirovi dát tenhle dopis, ať ho okamžitě odešle!“

„Co je to za dopis?“ Zajímal se Dubost. Labussier nepřestal balit. Naopak, jako by ho to vyhecovalo k vyššímu tempu.

„Gilberte, nemůžeme dopustit, aby se to, co objevíme, dostalo do nepovoláných rukou!“

„Dobře. Asi máš pravdu,“ souhlasil Dubost.

3

Letoun stál na ploše zcela opuštěně. Vesnice poblíž se začala pomalu halit do narudlého hávu červánků a savana okolo se počala připravovat na příchod noci. Vzduch se ochladil, zvedl se chladivý větřík. Byl v něm cítit pyl z horkem spalovaných, neustále kvetoucích trsů trávy a vůně hlíny, na které se začala srážet vlhkost. Zvuky přicházející z rozlehlé savany se změnilly. Nastalo střídání. Zvěř, aktivní přes den, se ukládala ke spánku, na scénu přicházeli noční predátoři slídící po kořisti. Obloha zkontrastněla a objevily se na ní temně šedivé mraky s krvavými lemy.

Jarmain Fowler, hlídkující nenápadně za domkem na kraji vesnice poblíž letadla, pocítil chlad. Mírně se oťrásl a pak si zapnul knoflíky na košili, kterou měl rozepnutou až na prsa. Nikdy by nevěřil, že mu v téhle sluncem spalované zemi může být zima. Ale stalo se. Sáhl do kapsy, vytáhl cigarety a zapálil si. Modravý

dým unášel větřík a Fowler upřel oči k západu slunce. Ačkoliv mu tahle země lezla na nervy, musel si přiznat, že sledovat zde zapadající slunce byl opravdu zážitek, který se nedal s ničím srovnat.

Nebyl žádný romantik. Práce, kterou dělal, mu to ani nedovoľovala. Byl městský typ. Cítil se dobře v rušných ulicích i zaplivaných uličkách. Byl jako doma mezi drsnými návštěvníky těch nejzapadlejších barů a doupat, znal hlučné podniky s tančícími striptérkami a zakouřenou atmosféru, která v nich panovala. Tam si byl jistý. Když bylo třeba, uměl rozdávat rány a uměl je i přijímat. Ale rozlehlé horké savany Afriky ho doslova vykořejily. Cítil se jako ryba uvízlá v bahně vypuštěného rybníka.

Za práci kterou dělal, dostával slušné peníze, ale nebylo to zas až tak dost, aby se mohl zařídít pro sebe a zbavit se tak konečně věčného komandování, které mu už lezlo na nervy. Čtyřicítku měl už za sebou a bylo jasné, že nebude věčně v tak dobré kondici, aby svou práci mohl dělat pořád. Dvacet let „dobrodružství“ ho už začalo unavovat. Ačkoliv nikdy nepomyslel na možnost, že by se mohl oženit, představa poklidného domova a ženy, která na něj čeká, se mu poslední rok čím dál tím víc vkrádala do podvědomí a nabírala čím dál tím reálnější a lákavější podobu. Potřeboval prachy a tenhle kšeft vypadal na slušnou sumu.

Fowler právě začínal věřit, že se dnes nic nebude dít, když se k němu donesly zvuky kroků, přicházejících zleva zpoza domu stojícího nedaleko místa, kde stál. Odhadoval, že se blíží tak dva nebo tři lidé. Ustoupil proto do stínu nejbližšího domu a típnul cigaretu. Její řehavý konec zmizel v navlhlé hlíně pod jeho botou. Vyčkával.

Po několika minutách se zpoza rohu vynořily tři postavy. Fowler je měl před sebou necelých dvacet metrů, ale na pozadí zapadajícího slunce z nich viděl jen siluety. I tak mu však trvalo jen zlomek vteřiny, aby poznal Françoise Labussiera, Girarda Dubosta a pilota jednoplošníku. Šli spěšným krokem, nesouce na

zádech batohy.

„Sakra!“ zaklel v duchu, protože mu bylo hned jasné, co se chystají podniknout. „Proč letěj dneska! Něco muselo prasknout!“ uvažoval horečnatě a před očima mu běžel záznam jeho pobytu tady. Někde udělal chybu a vyplašil je. Rychle se stáhl ještě hlouběji do stínu a pak se rozhlédl, kudy by mohl zmizet, tak aby ho nezpозorovali. Musel to co nejdříve nahlásit. Znovu se opatrně rozhlédl. Pilot právě otevíral dvířka letadla. Fowler už nečekal a vyrazil podél stěny do houstnoucí tmy.

Labussier nastoupil jako první. Prostor v letadle byl stíněný a on se v něm musel pohybovat v mírném předklonu. Bylo tu pět sedadel postavených proti sobě. Jejich povlaky byly už značně poškozené a bylo jasné, že se na nich přepravují nejen pasažéři, ale všechno, co bylo potřeba, nehledě na to, jak náklad zdevastuje potahy sedaček. Pohodlnost tu naprosto ustoupila praktickým potřebám.

Nákladní prostor, táhnoucí se dozadu ke směrovce letounu, byl nyní zaplněn z poloviny balíky s jejich nákupem, které sem nechal dopravit Kabir. Labussier je spěšně přelétl očima, aby se ujistil, že nic neschází. Kabir však odvedl dobrou práci i tentokrát a on mu za to v duchu blahořečil. Když se usadil na jedné ze sedaček, vstoupil Dubost a pilot.

Kabinu pilota od sedaček cestujících a nákladového prostoru dělil tenký plech s výřezem pro průchod. Bylo jasné, že původní přepážku už také smetl čas a tohle je jen její nedůstojná náhražka. Podlahu pokrývala spousta narudlé hlíny, stébel trávy a úlomků větviček. Jen přicházející tma dokázala v těžce zkoušeném interiéru letadla vykouzlit trochu útulné atmosféry. Že by v téhle popelnici mohl někdo pracovat déle než hodinu, připadalo Labussierovi skoro nemožné.

Pilot však zřejmě netrpěl stejnými pocity, neboť jen co vytáhl nástupní schůdky a zavřel dveře, protáhl se do řídicí kabiny a spo-

kojeně se usadil. Než se k nim otočil, zapálil si dlouhý doutník.

„Můžeme?“ pronesl spiklenecky k oběma pasažérům, a aniž čekal na odpověď, zapnul startér. Motor letounu hladce naskočil a vrtule nabrala rychle obrátky. Po několika sekundách už z ní byly vidět jen mihotající se odlesky. Letadlo se dalo do pohybu. Pilot rozsvítil světlo, upevněné někde vpředu na trupu, a soumrak rozčísil kužel bílého jasu. Nejprve se začali otáčet a sotva nabrali směr, začal letoun nabírat rychlost. Tahle fáze připadala Dubostovi nejnebezpečnější. Byl přesvědčen, že letadlo se musí každou chvíli rozpadnout na kusy, protože vibrace, které se ho nyní zmocňovaly, byly vskutku hrozivé. Pilota to však zjevně absolutně nevzrušovalo. Proti jasu za čelním sklem z něj viděli jen siluetu, co chvíli mizející v mlze doutníkového kouře.

A pak náhle vibrace ustaly. Hluk z natřásající se kovové konstrukce letadla, poskakujícího nákladu i skřípění přepážky dělicí je od pilota ustal. Letoun se odlepil od země. Pocítili, jak se je sílící tah motoru snaží stáhnou ze sedadel. Labussier se natáhl směrem k výřezu v přepážce a zavolal na pilota.

„Můžete obletět malý půlkruh? Chci se podívat dolů?“

„Jistě!“ houkl na něj pilot přes rameno. „Pojďte sem ke mně!“

Labussier se protáhl plechovou příčkou a usadil se na židli vedle pilota.

Byli už ve výšce asi tak třiceti metrů. Vesnice pod nimi tonula skoro úplně ve tmě, jen v jejím středu v okolí kostela, kde bylo tržiště, spatřil několik světel. Většinou to byly ohně, které domorodí obyvatelé rozdělávali v malých kovových nádobách před chatrčemi. Jejich svit, mísící se s nachovou září zbytku posledních červánků, se odrazil od skel několika aut, stojících poblíž hotelu a kostela. Labussier pátral pohledem pod sebou a vlastně ani nevěděl, co hledá. Snad to byl jen pokus, jak zahnat nepříjemný pocit, který se v něm tak sveřepě usadil.

Letoun se mírně naklonil, jak zatáčel a počal opisovat půlkruh. Labussier pátral pohledem v usínající vesnici, ale nezahlédl nic,

co by jeho obavy potvrdilo, nebo je naopak zažehnal. Nezahlédl nic, co by bylo podezřelé nebo alespoň neobvyklé. Chystal se právě vrátit na své sedadlo, když zaslechl Dubosta ze zadní části letadla.

„Francoisi!”

Otočil se a spěchal k němu. Dubost stál v předklonu u malého kulatého okénka v boku letadla a hleděl dolů. Jeho prst ukazoval skrze sklo okna do šera pod nimi. Labussier k němu došel a pohlédl tím směrem. Mezi několika keři, dosti stranou od vesnice, zahlédl odlesk, který jednoznačně prozrazoval, že tam stojí zaparkované auto. Bylo takřka nepozorovatelné a Labussier okamžitě pochopil, že nemůže patřit žádnému turistovi.

2**VEČERNÍ SCHŮZKA****1**

Lod' pod Stevenovým vedením nabrala přímý kurz a směřovala nyní rovnou ven ze zátoky. Její ostrá příď rozrážela hladce vlny klidného moře a pozvolně nabírala rychlost. Steven, stojící u kormidla na vyvýšené dřevem obložené palubě, hleděl na otevírající se plochu moře před sebou s neochvějným optimismem. Na dnešní den se těšil. Chystali se s Loreen na tenhle výlet už skoro měsíc. Několikrát jim ho zkazily pracovní povinnosti, které tak často nemilosrdně rozmetávaly jejich víkendové plány s neoblomnou zlomyslností. Zamluvili si loď už před víc než měsícem a tehdy ji chtěli na následující víkend. V duchu se tomu zasmál. Měsíc! Víkend co víkend obnovovali zámluvu lodi. Její majitel už byl skoro stejně otrávený jako oni.

Steven stál do půl těla nahý na palubě, svíral kormidlo z lakovaného dřeva a cítil se skvěle. Košili si už svlékl v podpalubí, než vyrazili, takže mohl plně vnímat, jak mu příjemný chladivý vítr ovívá kůži rozpalovanou dopoledním sluncem. Měl na sobě jen béžové kalhoty z lehkého plátna a sportovní boty, které si na doporučení pro tuto příležitost pořídil. Přidal plyn. Loď ochotně

zrychlila, dávajíc tak elegantně najevo sílu, kterou ukrývala na zádi v podobě vysoce výkonného motoru.

Steven si chtěl původně půjčit plachetnici, ale pak si to rozmyslel. Ani on, ani Loreen nebyli žádní velcí námořníci, a tak mu nakonec motorová loď přišla jako obyčejnému suchozemci ovládním bližší. Nebyla sice tak romantická, ale skýtala zase více pohodlí.

Zátoka, ze které mířil, se plachetnicemi jen hemžila. Byly tu jak velké, honosně vypadající jachty, tak malé sportovní, mrštně se proplétající změtí ostatních plavidel. Při pohledu na jejich posádky, často si přesedající z jedné strany lodi na druhou, si Steven gratuloval, že zvolil motorový člun. Jeho představa o romantice na lodi se při pohledu na tyto zanícené jachtaře neustále a neúnavně vyvažující svá plavidla poněkud vytrácela.

Záliv, ze kterého vyplouval, měl tvar půlkruhu či spíše podkovy o šířce asi půl kilometru. Blankytně modrá voda potemněla, jakmile se ocitl na otevřeném konci přístavu, a sotva vjel na otevřeně moře, ztmavla docela. Dno tu rychle klesalo do hloubky několika desítek metrů. Steven pootočil kormidlem a loď pod jeho vedením zamířila podél pravého břehu ke vzdáleným velkým útesům, vystupujícím z moře. Podle informací majitele lodi se za nimi nacházelo místo, kam směřoval. Na místo, kde se shromažďovala hejna ryb a kde byla největší šance na pořádný sportovní rybolov. Neurazil ještě ani kilometr, když se na palubě objevila Loreen.

Loreen svému zevnějšku věnovala dnes ráno zvláštní pozornost. Tušila, že Steven se na dnešní den také pečlivě připravoval. Někde ve skrytu duše cítila, že tento den považuje za dost výjimečný, ale netušila proč. Od doby, co se vrátil z Tiahuanaca zpátky na své staré pracoviště, to byl první víkend, na který si zařídili nějaký mimořádný program.

Jejich manželství procházelo obdobím renesance. Loreen si rychle přivykla na jejich starý byt a rychle se opět stala tím, kdo mu dával glanc i určoval jeho ráz a styl. Jako první a zásadní bylo,

že zredukovala výrazně technické vybavení Stevenovy pracovny, a on si jej musel odvézt zpět na své pracoviště v Nasa.

„Práce patří do práce!“ komentovala redukční rozhodnutí.

Jel celkem šestkrát. Nutno říci, že její rozhodnutí v tomto směru bezvýhradně respektoval, a dokonce se tomu i těšil. V době, kdy se zdálo, že vztah s Loreen je nenávratně pryč a on osaměl, byla možnost pokračovat v práci i doma vcelku vysvobozující. Práce mu totiž nedávala čas vnímat samotu.

Při postupné rekonstrukci dalšího interiéru bytu Loreen teprve plně pochopila, jaká zpuštění se ve Stevenovi rozmáhala, dokud žili odděleně. Prvním krokem proto byla generální a totální změna veškerého uspořádání jednotlivých pokojů. Změny, které s bytem provedli, oba chápali jako symbol nového začátku jejich dalšího soužití.

Za tu dobu, co žili odděleně, Loreen něco málo našetřila a s podivem zjistila, že i Steven se v tomto směru dost činil. Když si ji jednoho večera dobíral, řekl doslova:

„Za sex jsem nikdy nemusel platit, a tak jsem něco ušetřil.“

„Zvláštní,“ poznamenala v odpověď naoko jízlivě, „nějak jsem si za ta léta našeho manželství nevšimla, že bys byl takový sexuální narušivce.“

Byla to totiž docela slušná částka.

Loreen přešla po palubě a zastavila se vedle Stevena. Měla na sobě jen bílé bikiny a stejně jasně zářivě bílý župan bez knoflíků. Dlouhé, rozpuštěné vlasy na něm vytvářely temně kaštanové prameny. Steven mlčel, vychutnáváje pocit spokojenosti. Pak se jeho pohled stočil na Loreen. Chvilí mlčky s netajeným zájmem bloudil pohledem po plných křivkách schovaných pod horní částí bikin. Pak ukázal na skalnaté ostrůvky před lodí.

„Za chvíli tam budem,“ poznamenal. „Chceš to zkusit?“ zeptal se a podstoupil od kormidla.

„Proč ne.“ Loreen uchopila lakovaný kruh. Steven ji obešel,

stoupł si za ni a objal ji rukama kolem pasu.

„Jemně. S citem.“ Řekl když tvář přiblížil k jejímu uchu a dotkl se bradou jejího ramene.

Loď se začala mírně stáčet, jak Loreen točila kormidlem.

„Není to tak těžké,“ poznamenala. Vrátila se k původnímu směru a pak se dozadu opřela o Stevena.

„Je to příjemné,“ pronesla, zvedla hlavu víc proti slunci a přivřela oči.

Zastavili za skalami, ke kterým loď směřovali. Byl tu malý uzavřený záliv s mělkou vodou, krytý ze tří stran skalními stěnami. Jediný otevřený pohled se otevíral na nekonečné moře, pokryté miliony bílých špiček vln táhnoucí se až k obzoru.

Když Steven spustil kotvu a vypnul motor, zavládlo ticho, rušené jen šuměním vln narážejících na nedaleké skalnaté výběžky a šplouchání vlnek omývajících boky lodi. Budilo to příjemný, uklidňující dojem soukromí a že jsou tu široko daleko sami. Loď se mírně pohupovala na vlnách několik desítek metrů od skalních útesů, obklopená šmolkově modrou, průzračnou vodou.

Steven se odebral pro rybářské potřeby do podpalubí a Loreen se mezitím rozložila u knížky, na deku, kterou rozprostřela na přídi. Když se Steven opět objevil na palubě, ležela už na dece, vystavujíc se slunci. S potěšením mohl pohledem spočinout na jejím těle v místech, kde do nedávna měla ještě horní díl plavek. Chvilí se kochal tím pohledem a pak začal připravovat udici. Navázal na lanko háček a na něj napíchl kus ryby. Pak se rozmáchl a nahodil. Sledoval, jak rybka na konci lanka, třpytící se ve slunci, obloukem padá do moře. Chvilí vyčkal, než návnada trochu klesne ke dnu, a začal navíjet.

Do přístavu se vrátili až v pozdní odpoledne. Steven už takřka jako profesionál navedl loď ke kotvicímu molu a pak hodil muži, který na ně už čekal, lano. Byl to tentýž muž, který je na

loď vyprovázel a na kterého se měli na pokyn majitele obracet v případě potřeby.

Loď se s temným ducnutím přimkla k molu. Steven na něj přeskočil a pomohl muži uvázat kotvici lana k sudovitým špalkům, pravidelně rozmístěným po kraji mola. Jakmile byla loď uvázána, vrátil se pro tašku s věcmi, které brali s sebou, a pomohl Loreen vystoupit.

„Doufám, že jste byli spokojeni, pane Aldridgi?“ ptal se muž, starající se o loď.

„Navýsost. Určitě si loď zase brzy půjčíme, pokud to bude možné.“

Muž přeskočil zatím na palubu.

„Samozřejmě!“ ujistil je. „Jak dopadl rybolov, pane Aldredgi?“ ptal se.

„Myslím, že velmi dobře. Posudte sám! Ryby jsem nechal vzadu v nádržích.“ Steven spokojeně ukázal na záď lodi, kde byly dvě veliké ponorné nádrže, do kterých se z lodi odkládaly úlovky. Nádrže byly do tří čtvrtin ponořeny do vody a jejich dna a větší část bočnic byly tvořeny sítím, takže ulovené ryby v nich plavaly i v zajetí stále v moři.

„Kam vám mám úlovky poslat, pane?“ staral se muž. Pak odklopil víko jedné nádrže a zvolal: „Klobouk dolů! Gratuluju!“ Otočil se na Stevena, který se potěšeně usmíval.

„Pokud to není problém, vyzvednu si je zítra nebo pozítří, jak budu mít cestu!“

„Jistě, pane!“ Muž přeskočil zpátky z lodi na molo a vrátil se k nim. „Vykuchám je a zmrazím. Budete je mít připravené!“

Steven mu podal ruku.

„Výborně. Jsme domluveni. Ještě jednou díky.“

Než dojeli domů, nastal večer. Byt je uvítal příjemným vlahým vzduchem, provoněným sušenými květy, které Loreen po bytě rozmístila v keramických miskách. Jen se přezuli, zaměřila Loreen

do kuchyně uvařit kávu. Steven si zašel pro cigarety do obývacího pokoje a pak přišel za ní. Zapálil si a chvíli mlčky sledoval, jak připravuje šálky a sype do nich kávu.

„Byl to krásný den,” pronesl po chvíli.

Loreen se skláněla nad šálky, zády ke Stevenovi, ale ihned poznala, že nyní přijde to, nač se Steven již od rána připravoval. Otočila se k němu a usmála se.

„Ano. Byl nádherný!” souhlasila.

Steven odložil cigaretu do popelníku a přistoupil k ní. Pomalu jí jednou rukou objal kolem pasu a přitom pro něco sáhl do zadní kapsy svých kalhot.

„Přál bych si, abychom byli pořád tak spokojeni jako dnes,” řekl pozvolna a pak jí podal to, co ukrýval v druhé ruce. Byla to malá krabička, potažená temně modrým sametem.

„Pro tebe.”

Loreen otevřela krabičku. Byl v ní zlatý prstýnek. Hladký, jen po stranách měl jemné žilkování symbolizující vlny. Na horní straně byla reliéfní rytá miniaturní lodní kotva. Působil něžně, vkusně a nenápadně.

„Je nádherný!” pronesla Loreen užasle a vyndala jej z krabičky. Pomohl jí navléci si ho na prst, jako když si ji kdysi bral za ženu, a pak jí dlouze políbil.

„Přál bych si, aby ti pořád připomínal, že moje láska je jako přístav, kde budeš vždycky v bezpečí.”

Když v obývacím pokoji popíjeli kávu, poslouchali hudbu a probírali události uplynulého dne, zaslechli ze Stevenovy pracovny tiché pípání. Opakovalo se stále dokola v intervalu několika vteřin. Počítač hlásil, že přijal zprávu. Steven se neochotně zvedl, rozhodnut se dnes nenechat rušit žádnými problémy, a vykročil do pracovny. „Jsem tu hned,” pronesl.

Pracovna, kde stál počítač, byla nově zařízena. Když Loreen se Stevenem redukovali původní technické vybavení, zaplnila

Loreen důmyslně uvolněné prostory skříňkami a knihovnou, do které pečlivě srovnala Stevenovy odborné knihy, povalující se do té doby všude, kam je nahodile odkládal. V rohu místnosti stála lampa s béžovým látkovým stínítkem na vysokém stojanu a vrhala příjemné teplé světlo, vytvářející uklidňující pocit útulnosti. Místnosti vévodil velký pracovní stůl s několika keramickými nádobkami na tužky, knihami ve stojanu a pohodlné křeslo. Interiér doplňovaly dva vysoké fíkusy, stojící po stranách okna zakrytého látkovými závěsy ve stejné béžové barvě, jakou mělo stínítko lampy. Počítač, či spíše jen jeho monitor, stál na širokém dubovém pracovním stole. Steven odsunul křeslo a pohlédl na monitor. Na obrazovce svítil rámeček s hlášením:

Máte novou zprávu.

Přijata: 16:27

Kategorie: prioritá 1

Steven se zamračil. Priorita 1 znamenala většinou zprávy, které považoval za opravdu důležité. Program, který si pro příjem a diferenciaci důležitosti přicházejících zpráv vytvořil, rozlišoval čtyři stupně priorit - důležitostí. Na nejnižším žebříčku byly všechny běžné zprávy, na druhé pak zprávy od jeho přátel, jeho či Loreeiných příbuzných, na třetí byly zprávy od kolegů z jeho pracovního týmu a zaměstnanců NASA a nejvyšší prioritu přiřadil zprávám od ředitele NASA, ředitele jeho odborné sekce Malcolma Ducche a plukovníka Baileyho. Steven potvrdil zobrazení zprávy a na monitoru naskočil její krátký text:

Drahý Stevene!

Kdy už konečně začnete používat mobilní telefon!?

Ozvěte se mi hned, jak to bude možné! Záležitost nesnese odklad!

Bailey

Steven chvíli zíral užasle na monitor. Plukovník mu tak jízlivou zprávu neposlal od dob záležitosti v Tiahuanacu. Bylo jasné, že pokud mu posílá takový vzkaz, pak to, co mu chce, opravdu nesnese žádný odklad. Mezitím co vyfukával plukovníkovo číslo na telefonu stojícím vedle monitoru, zavolał:

„Loreen! Pojď sem, prosím tě!”

Loreen vešla ve chvíli, kdy vyzváněcí tón ve sluchátku u Stevenova ucha přerušilo cvaknutí, jak plukovník zvedl telefon. Steven ukázal Loreen rukou na obrazovku, mezitím co se plukovníkovi ohlásil.

„Tady Steven, pane. Právě jsem si přečetl váš vzkaz.”

„Á výborně! Buďte zdrav hochu!” pronesl plukovník svým charakteristickým způsobem. „Jsem rád, že voláte. Musím s vámi hovořit! Můžete ke mně přijet?”

„Hned?”

„Ano. Obávám se, že události, o kterých vám chci povědět, nám už nyní trochu unikají, a věřte mi, že každá minuta může být... řekněme velmi důležitá!” Tady pro Stevena nebyl žádný prostor pro vyjednávání. Jeho pohled se stočil k Loreen, která se evidentně snažila vyrozumět z jeho výrazu, co se děje.

„Rozumím, plukovníku. Do půl hodiny jsem u vás!”

„Výborně, hochu!” Plukovník zavěsil.

Steven odložil sluchátko.

„Nějaký problém, Stevene?” bylo první, co Loreen řekla. Steven jen zakroutil hlavou.

„Nevím, o co jde. Znáš ho. Nic neřekne do telefonu. Chtěl, abych k němu ihned přijel. Něco se děje a on naznačoval, že je třeba jednat velmi rychle.”

Chvíli tiše stáli a uvědomovali si, že ten krásný den právě definitivně skončil. Vrátili se do obýváku a Steven vestoje dopil kávu.

„Tak teda jeď,” řekla jen a bylo v tom slovu všechno, co cítí i on. „A jeď opatrně!” dodala, když už byl u dveří do předsíně.

„Tak jo. Ale jen pro tentokrát!” zažertoval na rozloučenou

a otevřel venkovní dveře.

2

Do vilové čtvrti, kde plukovník bydlel, dorazil za necelých dvacet minut díky poměrně volným silnicím. Jeho už postarší „bavorák“, šlapal stále jako hodinky a Steven ho za to skoro miloval. Trojková řada téhle značky byla podle něj to nejzdařilejší, co automobilový průmysl mohl kdy vyrobit. Byl to dostatečně luxusní i pohodlný vůz, přesto vypadal zároveň sportovně, ale ne zas natolik, aby nemohl s důstojností stát vedle jiných „seriózních“ vozů.

Steven prokličkoval úzkými mezivilkovými uličkami a po dalších pěti minutách už vystupoval před plukovníkovým domem. Když kráčel podél živého plotu, nemohl si nevzpomenout na své první setkání se seržantem Van Hookem, vojákem, který mu v Tiahuanacu zachránil život a se kterým se v průběhu Tiahuanacké mise tolik sblížil. V současnosti byl Hook jejich rodinným přítelem a Loreen ho vnímala takřka jako Stevenova bratra. V duchu ho znovu spatřil, jak se stejně jako před časem vynořuje na rohu a čeká, až k němu Steven dojde.

Van Hook byl dnes poručík a jejich přátelství začalo právě tady u plukovníkovy vily. Hook byl trochu zvláštní voják. Po letech, která strávil u speciálních jednotek, se stal pobočníkem plukovníka Baileyho a účastnil se projektů, které plukovník řídil. Když skončilo dobrodružství v Tiahuanacu, požádal Hook, aby se mohl vrátit zpět ke zvláštním jednotkám. Tvrdil, že potřebuje zase nabrat kondici, a ačkoliv si služby u plukovníka vysoce považuje, chce se vrátit k životu, který si zvolil, tedy ke službě u speciálních jednotek. Bailey, který k němu měl za ta společně prožitá léta takřka otcovský vztah, zprvu nesouhlasil, ale pak povolil. Vymínil si však, že jakmile to bude potřebovat, Hook se vrátí. S tím se Hook vrátil ke svým „baretům“, ale díky Baileymu už jako poručík,

nikoli jako seržant.

Jak Steven věděl, byl Hook v současné době někde na misi mimo Spojené státy. Jako velitel speciální jednotky se často vytratil ze dne na den a Steven neměl většinou vůbec tušení, kam ho povinnosti odvály.

Prošel malou brankou umístěnou v živém plotě a vykročil na bílý chodníček. Ozařovalo ho světlo, upevněné u vchodu do vily. Steven došel ke dveřím a zaklepal.

Po několika minutách ticha zaslechl kroky. Pak se vchodové dveře vilky otevřely a Steven spatřil plukovníka. Jeho nevysokou postavu rámovalo nažloutlé světlo lampy stojící v předsíni. Po-kuřoval doutník a Stevena okamžitě zaplavila jeho sytá vůně.

„Rád vás zase vidím, hochu!“ pronesl plukovník srdečně, když si podávali ruce.

„Já vás také, plukovníku,“ odvětil Steven a poznamenal: „Přiznám se, že ve mně umíte vzbudit zvědavost jako málokdo!“

„Vy mě zase umíte jako málokdo vytočit s tou svou averzí k mobilním telefonům!“ zasmál se Bailey.

Při řeči plukovník zavřel dveře a pokynem ruky vyzval Stevena, aby šel dál.

„Pojďme do pracovny,“ vybídl.

Plukovníkovu pracovnu Steven znal velmi dobře. Ztrávil tu za dobu, co se s plukovníkem znali, slušných pár hodin v dlouhých diskusích nad společnými plány a projekty u doutníku a dobré whisky, kterou Bailey miloval.

I tentokrát Stevena zcela pohltila příjemná poklidná a přemýšlivá atmosféra pokoje. Nic se tu nezměnilo. Stěny s rozsáhlými knihovnamy z mořeného masivu, řada skříněk s hodinami, bytelný, masivní pracovní stůl. Steven si v duchu uvědomil, že jeho vlastní současná pracovna v mnohém napodobuje právě tuto místnost. Ostatně i Loreen, která mu ji ponejvíce zařizovala,

plukovníkovu pracovnu vysoce ocenila, když při jedné návštěvě pronesla: „Úžasná pracovna. Škoda že kapitán Nemo tu zrovna není!”

Jen se Steven usadil do křesílka u kulatého stolku, za kterým vždycky u Baileyho sedával, ocitla se před ním sklenka. Plukovník ji vzápětí naplnil vonícím nápojem, pak si nalil také a posadil se naproti Stevenovi do druhého křesílka. Karafu s whisky postavil do středu stolku vedle popelníku. Nabídl z krabičky doutník, a když si Steven zapálil, pozvedl svou sklenku, aby si připili.

„Na zdraví, hochu!”

„Na vaše, plukovníku.”

Whisky byla jako tradičně výborná. Po chvílce, ve které vychutnávali nápoj, konečně plukovník promluvil.

„Než se dostanu k současné situaci, musím tě seznámit s troškou historických faktů.”

Steven se pohodlně posadil a zadýmal z doutníku. Tuhle část jejich večerních jednání měl vždycky rád.

„Zhruba před sedmi lety naše středisko poměrně intenzivně spolupracovalo s jednou francouzskou vědeckou společností, zabývající se taktéž možnostmi existence mimozemských civilizací.

„Máte na mysli Centre pour la vie, afin de déterminer si l'univers?”

Bailey jen souhlasně kývnul a pokračoval.

„Spolupracovali jsme tehdy s týmem odborníků, který vedl jistý Francois Labussier. Tento velmi nadaný mladý odborník přišel s teorií, která osvětlovala, nebo spíše hledala možná vysvětlení, proč jsou některé významné stavby, zejména však kresby starých indiánských kultur Jižní Ameriky v mnoha prvcích podobné stavbám, objeveným v severozápadní a střední Africe nebo ve střední Austrálii. Poukazoval zejména na jeden vzájemný rys těchto dávných a odlišných kultur. A sice na kresby, které jak v Americe,

tak Africe nebo Austrálii vykazují až neuvěřitelnou podobnost. Zabývají se totiž zobrazováním podivných bohů - návštěvníků, kteří jsou většinou zobrazeni tak, že lze jen těžko najít vysvětlení pro oblečení nebo i jen jeho součásti, které mají na sobě.

Existuje samozřejmě řada teorií, co ve skutečnosti ono oblečení je a k čemu sloužilo, ale popravdě řečeno se dodnes nikomu nepodařilo objasnit, natož doložit, že se jedná o tehdejší soudobý kroj či něco podobného, ani že je to kosmický oblek mimozemšťana. Prakticky tedy lze považovat teorii o kroji za stejně pravděpodobnou, jako teorii o tom, že se jedná o skafandry či jiné ryze technické vybavení, potřebné pro cestu vesmírem.

Francois Labussier, jako zastávce té druhé možnosti, přišel s tím, že důkazem pravdivosti oné druhé možnosti je právě existence těchto kreseb na navzájem tolik vzdálených kontinentech. Tvrdí, že není možné, aby podobnost těchto vyobrazení byla tak vysoká, pokud by se jednalo o pouhé a náhodné, mytologicky nebo nábožensky motivované vyobrazení. Tvrdí, že podobnost lze sice nacházet u rozličných kultur v mnoha aspektech, nikdy se však tyto podobnosti nemohou vyskytnout v téměř stejném časovém období současně, natož aby dosahovaly takové neuvěřitelné podobnosti, jaké dosahují nalezené kresby.

Tyto kresby dávných kultur, které uváděl, pocházejí totiž v převážné většině z téměř stejného časového období. Nezávisle na sobě vznikly v období dlouhém přibližně padesát let. Jejich podobnost, či spíše téměř shodnost většiny základních prvků, jsou natolik zářející, že je to až neuvěřitelné.

Nač Labussier naráží - na jistou teorii, podle které se jakkoliv rozdílná kultura pohybuje svým vývojem po pomyslné křivce. Dle této teorie vzájemná podobnost dvou nebo více kultur vzrůstá úměrně s rostoucí délkou jejich existence. Laicky řečeno: každá kultura má svůj vznik, vzrůst a rozkvět a samozřejmě i svůj pád a zánik. Tento průběh lze zobrazit jako graf, přičemž jednou měřenou hodnotou je čas a druhou vzestup či pokles vyspělosti

civilizace.

Labussier říká, že tato teorie zdaleka nemůže vysvětlit tak neuvěřitelnou podobnost kreseb vzdálených od sebe na miliony kilometrů. Postačuje v místech, kde se jedná o podobné filosofické směry, teologický vývoj, kulturní směry, ale žádný tento obor nemůže nikdy dosáhnout takové vzájemné identity. Labussier tvrdí, že podobnost je jednoduše vysvětlitelná a způsobená reálnou přítomností, a tudíž fyzickou existencí mimozemských návštěvníků, kteří jsou na zmíněných kresbách vyobrazeni.

Příznivců jeho vysvětlení i jeho oponentů bylo, je a bude dost. Až nedávné události v Tiahuanacu, jichž jste byl přímým účastníkem, zdá se daly zapravdu Labussierovi - objev Tiahuanackého tajemství. Nález kosmického plavidla dokázal, že kresby, které jste právě vy, Stevene, v Tiahuanacu viděl, zobrazují skutečně mimozemské návštěvníky.

Labussier slavil triumf. Jeho teorie se v podstatě potvrdila. Ale spoň co se týkalo Ameriky."

Plukovník se odmíchl a sáhl po složce, kterou měl připravenou na pracovním stole. Položil ji na stolek před Stevena a znovu se uvelebil v křesle.

„Podívejte se na tohle," vyzval Stevena.

„Steven odložil doutník, sáhl po hladkých deskách složky a rozevřel je.

Spatřil fotografii zachycující kresbu na skále a zobrazující postavu v podivném obleku. Byla pokryta na mnoha místech podivnými čárkovanými liniemi, které mu snad nejvíce připomínaly zip, nebo možná i hadičky, jaké mají potápěči na svých skafandrech. Hlava postavy byla neúměrně veliká, balonovitého tvaru, s třemi kruhovými otvory. Dvěma umístěnými v místech, kde jsou uši, a jedním v místě očí.

„Co je to?" zvedl Steven tázavý pohled k plukovníkovi.

„Otočte! Jen dál!" vyzval ho místo vysvětlení plukovník.

Steven poslechl a spatřil další fotografii. Opět zachycovala kresbu. Tahle byla trochu jiná a propracovanější a Steven si okamžitě uvědomil, že je mu odněkud povědomá. Opět otočil list a spatřil další kresbu. A ihned ji poznal.

„To je přeci kresba pocházející z té podzemní místnosti pod trůnem v Tiahuanacu!“

Plukovník se lišácky usmál.

„Podívejte se pozorně!“

Steven znovu uposlechl pokyn. Neshledával však na kresbě nic, co by jej mělo nějak překvapovat. Zlatá linka, kterou byla postava namalována, zapuštěná do kamenného podkladu, mu byla důvěrně známá. Na detailech obleku také nespátkoval žádnou odlišnost, která by mu napověděla. Všechno se zdálo být takové, jak si to pamatoval. A pak mu to došlo. V levém rohu byl na fotce zachycen kus prstu. Fotograf se při pořizování snímku zřejmě opřel o stěnu, na které byla kresba, čímž si nahradil stativ, a tak se mu nedopatřením povedlo vyfotit i část prstu své levé ruky. Steven ihned pochopil, proč to, nač se dívá, nemůže být kresba, kterou znal. Byla totiž podstatně menší.

„Odkud to je?!“ byla jeho reakce.

„Tak to nevím, hochu.“

„Nevíte?“ podivil se Steven. „Jak jste tu fotografii tedy získal?“

„Přišla mi poštou.“ zněla neuvěřitelná odpověď.

„Kriste pane!“ vydechl užasle Steven. „Vám někdo poštou poslal tuhle fotku? Jen tak...?“

Plukovník mu bez odpovědi podal složený list papíru.

„Přišlo mi to s tímto dopisem.“ vysvětlil.

Steven ho od něj převzal a rozložil jej. Obsahoval jen několik řádek, napsaných podivným, neuspořádaným rukopisem.

Stálo v něm:

*Sedmero krkavců odlétlo!
Za nimi stále jen dále o další krok!*

*Osm je stále mých a pro tebe dvacet pět.
Jen oči, uši, ruce, nohy...
Ačkoliiv chladná, jen pod ní to pálí!*

J. L.

Steven nechápavě zvedl pohled od prapodivného vzkazu. „Co to má být?“

„Je to vzkaz od Françoise Labussiera!“ odpověděl mu plukovník, jako by to bylo zcela jasné a srozumitelné.

„Vysvětlím vám, co znamená.“ Plukovník si vzal dopis zpět.

„Sedmero krkavců odlétlo! Tahle věta je jasná. Znamená, že Labussier mě upomíná na naši spolupráci před sedmi lety. Důležité je proč, což vám je teď ovšem také jasné, když víte, na čem jsme spolupracovali a čím se Labussier zabývá. A konečně jste i viděl fotografii, kterou k listu přiložil.“

Dál: Za nimi stále jen dále o další krok! Tahle věta je konstatování, to je jasné. Nakonec to dokazuje i vykřičník na konci. Poukazuje, že odkaz naší spolupráce Labussier nazývá jako další krok. K tomu se váže i další věta: Osm je mých a pro tebe je dvacet pět.“

„Zatím to bylo jednoduché, plukovníku. Ale co má znamenat ta početní hádanka?“

„Labussierovi je dvaadváctičtyřicet. Takže 25 neznačí věk. Chvilí mi to trvalo, ale pak jsem na to přišel. V době, kdy Labussier se mnou spolupracoval tady ve Státech, měl být v Paříži na Třídě maršála DeGola v čísle osm. Osobně mě tam zval na návštěvu. Myslím tedy, že část: Osm je stále mých - je právě připomínkou této adresy. A pro tebe dvacet pět? Troufám si tvrdit, že je to také číslo domu v téže ulici. Zdá se mi to být nejlogičtější.“

„Zřejmě ano. Zní to logicky! A byla by to příliš velká náhoda, kdyby se těch osm mělo shodovat s něčím jiným než s číslem domu, které jak Labussier ví - znáte.“ Souhlasil Steven s výkladem. „Jenže co s tím: Jen oči, uši, ruce, nohy...? Proč tečky na konci?“ zauvažoval.

„Myslím že jde o doplnění. Jde o samé párové orgány!
Dvojka? Číslo bytu?“ uvažoval Steven.

„Typuju to stejně!“ přidal se plukovník. „Jediné, co jsem nedokázal rozlousknout, je poslední řádka. Že jde o něco naléhavého, to soudím z toho pálí. Tak jako tak ale věřím, že Labussier by mi neposílal složitý rébus. Neriskoval by, že se jeho vzkazem neprokoušu! Takže: Podle mého je v Paříži na Třídě maršála de Gaula dům s číslem 25, v něm byt číslo 2 a tam něco, co ačkoliv chladné, přesto nám prozradí, co se Labussierovi tak pálivého stalo.“

3**DO VNITROZEMÍ****1**

Labussier se jen marně snažil pohledem zachytit cokoliv, co by mu poskytlo bližší informace o místech, která pod nimi ubíhala zahalená noční tmou. Bytostně toužil si odpočinout a zbavit se tak starostí, které se mu vynořovaly v mysli jako patníky v noci u cesty, ozařované jedoucím autem. Mezitím co se jeho přítel Dubost snažil trochu prospat na prodřených potazích sedaček pro pasažéry, on trávil plynoucí noc vedle pilota. Měl k tomu dva důvody. Zprvė si chtěl pečlivě promyslet, co podniknou, pokud se je pokusí někdo pronásledovat, a zadruhé měl obavy, aby pilot neusnul. Čím dál tím více si byl totiž jist, že muž, kterého mu Kabir popsal, nebyl turista, ale někdo, kdo patřil do skupiny, která je v Paříži sledovala. Pokud měl pravdu a oni je našli i v Konambu, pak jejich jediná šance byla, že se jim ztratí ve vnitrozemí. Jak to však udělat, to zatím nevěděl, a ať si hlavu lámal sebevíc, nemohl přijít na nic, co by mu pomohlo ten problém vyřešit.

Všude okolo panovala tma a on musel pilotovi naprosto důvěřovat v tom, že najde místo, kde nechali vůz. Čas pomalu plynul. Monotónní hukot motoru a nazelenalá světélka budíků palubní

desky Labussiera uspávala. Cítil, že se musí něčím zaměstnat, aby ho spánek nepřemohl. Obrátil se k pilotovi.

„Jste si jist, že to místo najdete?“ zeptal se.

Pilot se chvíli ani nepohnul a on už začínal věřit, že spí, když se jeho hlava pohnula. Muž si sáhl k uchu a Labussier vzápětí spatřil, že si sundává sluchátka. Zaslechl slabý plechový zvuk hudby, linoucí se z jejich malých reproduktorů.

„Promiňte, pane Labussiere, neslyšel jsem vás!“ zareagoval pilot hlasitě. „Co jste to říkal?“

„Ptal jsem se, jestli to místo najdete - v té tmě.“

V matném nazelenalém světle zahlédl úsměv na jeho neoholené tváři.

„To si pište, pane! Jestli vám to dělá starost, tak docela zbytečně!“ chlácholil ho otcovsky. „Na to stačí kompas a tachometr. A pak vaše auto.“

„Auto?“ nechápal Labussier. „K čemu vám bude moje auto v téhle tmě?! Vůbec ho neuvídejte!“

Jeho nechápavost pilota zjevně pobavila.

„No, možná mi to nebudete věřit, ale tahle pixla má tepelný senzor. Takže: Ten váš auťák stál celý den na slunci. Jsou jen dvě možnosti. Buď se k němu dostanu ve chvíli, kdy bude ještě stále teplejší než okolí, nebo už vystydl a pak bude zase podstatně studenější než všechno okolo.“ Vítězně se zasmál. „Tak co, už jste klidnej?“

Labussier jen mlčky pokýval hlavou. Tahle možnost ho nepadla.

„Pokuste se trochu prospat. Myslím, že to potřebujete. Poletíme tak ještě asi hodinku.“ Radil mu pilot a pak si zpátky nasadil sluchátka. Labussier uznal, že má pravdu. Nakonec jestli jejich auto dokáže vystopovat i takovýhle místní aerotaxi, pak vůbec nepochyboval o tom, že i pro průměrně vybavený tým to bude hračka. Bylo jasné, že jediné útočiště jim mohou poskytnout skály a k těm to bude po přistání ještě pár hodin jízdy autem. Při pomys-

šení na další únavné noční putování Labussier znovu intenzivně zatoužil po odpočinku. Chvilí se sice ještě pokoušel přemýšlet o nastávajících událostech, ale pak ho definitivně přemohl spánek.

Probudil ho pilot, když mu jemně třásl ramenem.

„Jsme tady, pane!“

Labussier se cítil hrozně. Zjistil, že ve spánku sklouzl z opěradla a opřel se hlavou a ramenem o okénko. Poloha to byla tak nepřirozená, že ho bolela celá půlka těla. Několika krouživými pohyby hlavy se ji pokusil zaplašit, ale marně. Promnul si oči. Všude okolo byla neproniknutelná tma, jen vpředu spatřil kužel mléčně bílého světla z reflektoru letadla, jehož rozšířený konec se ztrácel v prostoru před nimi.

Letoun se nakláněl do zatáčky a začínal klesat. Konečně spatřil savanu, ozářenou reflektorem. Pilot po chvíli nabral znovu přímý směr a klesání pokračovalo. Trsy trávy nabíraly stále více na ostroty a začaly se mu ve světle míhat stále pomaleji, jak letoun snižoval rychlost. Po několika okamžicích pocítili první kontakt kol s pevnou zemí. Letadlo tvrdě nadskočilo a udělalo krátký skok. Motor nabral krátce na otáčkách a pak letoun dosedl znovu. Lomoz natřásaného nákladu i povalujících se věcí Labussiera dokonale probudil. Letadlo brzdilo. K jeho velkému ulehčení to netrvalo dlouho a hrůzoplňné drkotání skončilo. Zastavili.

Jakmile se zviřený oblak prachu jen trochu usadil, spatřili v krajní části ozářeného prostoru před nimi džíp. Odlesk jeho světla a předního skla pronikal větvemi, které na auto nakladli před odletem.

„Tak vidíte, pane Labussiere. Jak jsem slíbil. Jsme na místě.“

„Díky bohu!“ vydechl si Labussier, právě když do kabiny nahlédl jeho přítel. Dubost chvíli pátral ospalým pohledem po okolí a pak pronesl s nečekaným optimizmem v hlase:

„No vida. Ani jsem nevěřil, že to auto ještě uvidím. Konec dobrý,

všechno dobré!” A zase se ztratil ve tmě za plechovou přepážkou. Po chvilce zaslechli, jak otevírá dveře letadla.

„Pomohu vám,” zavolal na něj pilot. Rozsvítil baterku, kterou vylovil odkudsi zpod své sedačky, a pak společně s Labussierem zamířil do zavazadlového prostoru.

Jakmile byly krabice i ostatní zásoby uloženy do zadní části džípu, zasedl Labussier za volant a pokusil se nastartovat. Motor hladce naskočil a Labussier i Dubost pocítili úlevu. Pilot jim ještě pomohl odstranit větve, které zůstaly ležet před vozem, a pak se rozloučili.

Jako prvý pilotovi srdečně stiskl ruku Dubost a po něm to udělal i Labussier.

„Jsme vašimi dlužníky,” pronesl upřímně. „Doufám, že jsme vám příliš nezkomplikovali život tím nočním letem.”

„To je v pořádku, pane. Rád jsem to udělal. Kdybyste mě zase někdy potřebovali, víte kde mě hledat. Tak hodně štěstí!” popřál jim a zamířil ke svému letadlu.

„I vám!”

Sledovali ho, jak nastupuje do letadla a uklízí schůdky. Pak se letoun pomalu rozjel. Kužel reflektoru postupně prozářil savanu, jak se stroj otáčel. Museli si krýt obličej dlaněmi, aby jim nově zviřený prach nešel do očí a do nosu. Hluk motoru postupně zesílil a letadlo začalo nabírat rychlost. Labussier si v duchu připomněl strašlivý hluk, který teď uvnitř musel panovat. Sledovali, jak se silueta letounu na pozadí reflektorem ozářené savany odlepuje od země a začíná stoupat. Pak náhle reflektor zhasl a letadlo jim zmizelo ve tmě. Chvilí poslouchali vzdalující se praskavý zvuk motoru, až nastalo ticho, rušené jen hlasy zvířat, přicházejícími ze tmy okolo nich.

Trvalo to pár minut, než světla džípu ozářila opuštěný dům. Když ho Labussier, sedící za volantem, spatřil, podivil se, jak

daleko od něj byli. Když minulý den čekali na přilet letadla, zdálo se mu, že schovávali vůz podstatně blíže. Vzdálenost se mu teď v noci zdála větší. Dům sloužil jako přechodné útočiště správců místního parku. Muži, povětšinou domorodí Afričané, bdící nad bezpečností kořistně vybitené zvěře, se sem uchylovali zhruba tak třikrát až čtyřikrát do roka. Vybavení, které se ve stále otevřeném domě nacházelo, sloužilo i návštěvníkům, kteří prostě jen hledali útočiště. Bylo tu několik kameninových hrnců, trocha prostého nádobí, ohniště a stůl s několika židlemi. Nebyl důvod dům zamykat. Labussier s Dubostem tu ztrávili předešlého dne pár hodin u kávy, kterou si na ohništi uvařili, když čekali na letadlo. Oprýskaná prkna, ze kterých byl dům postaven, pohltila tma stejně rychle, jako je nakrátko vypustila ze svého zajetí, když dům míjel.

Labussier se při jízdě řídil jen ručičkou kompasu. V naprosté tmě, která zalévala veškerý prostor okolo, se nemohl ani jinak orientovat. Za dne by už dávno zahlédl skalnaté vrcholky pohoří, táhnoucího se po vzdáleném obzoru. Teď však viděl je to, co ozářily světlomety džípu, a ačkoliv to byl dost velký prostor, v jednotvárné savaně poseté řídkce roztroušenými stromy to nebylo nic platné. Pomohlo mu to jen v tom, že nevjížděl tak často do množství výmolů, maskovaných do temných skvrn před vozem.

Dubost jejich noční jízdu nepovažoval za tak nutnou jako Labussier. Byl toho názoru, že mohli počkat zbývajících pár hodin do svítání a pak teprve jet dál. Labussiera však nezadržitelně poháněla touha po bezpečí. Byl přesvědčen, že čím dál budou od místa přistání, tím se naděje pronásledovatelů na jejich objevení zmenší. Do jaké míry, to si raději netroufal odhadovat.

Džíp se co chvíli zhoupł po nerovnostech a Dubost, který se pokoušel ještě spát na sedačce spolujezdce, se při tom pokaždé svezl bokem, až narazil hlavou na okno. Ze spánku ho to však nevyburcovalo, jen vždycky nespokojeně zamručel a pokusil se opět najít pohodlnější polohu.

Po hodině trmácivé jízdy se savana konečně začala probouzet. Tma pozvolna a nenápadně řídla. Labussier stáhl okénko u dveří a zhluboka se nadechl. Vzduch intenzivně voněl, jak se rostliny a tráva začínaly probouzet. Jak přibývalo jasů, světlomety auta jako by ztrácely na síle. Kužely zářivého světla reflektorů ztrácely postupně na síle a jejich okraje přestaly být tak zřetelné. Teď už mohl Labussier dohlédnout dál, takže co chvíli spatřil skupinky různých druhů antilop, které odpočívaly ukryté v bezpečí vysoké, žlutohnědé trávy. Konečně mohl jet rychleji. Také prach, který džíp při jízdě vířil, se změnil. Z okrové stěny, kterou doteď mohl spatřit ve zpětném zrcátku, se stal vířivý oblak, mizející v řidnoucí tmě.

„Už svítá!“ Dubost si mnul oči a snažil se trochu protáhnout.

„Zaplať pánbůh! Vlečeme se sotva čtyřicítkou.“

„Vystřídám tě, musíš se vyspat,“ konstatoval Dubost, když dokončil rozsvícení.

Labussier neprotestoval. Ohromná únava z napětí a probdělé noci na něj zaútočila s novou silou, jakmile se objevila možnost, že si bude moci konečně odpočinout. Zastavil, aby si vyměnili místa. Dubost byl lepší řidič než on, a proto jej nechal doteď odpočívat. Zkušenější Dubost by nemohl jet v noci o mnoho rychleji než on sám, kdežto za dne byl bez problémů schopen ujet o dobrou třetinu větší vzdálenost, než by ujel ve stejném čase Labussier.

Jen se usadili na místech, Dubost sešlápl plyn a džíp pod jeho vedením rychle vyrazil. Během několika vteřin už svižně ujížděli rozednívací se savanou. Ručička tachometru se usadila na šedesátce, když Dubost sáhl po cigaretách. Než si zapálil, krátce mrknul na svého přítele schouleného v druhém křesle.

„Až se probudíš, tak zastavím a nasnídáme se. Tak sladké sny!“ Labussier už jen něco nesrozumitelného zamumlal a pak ho přemohl spánek.

Probudila ho plandající mapa, připnutá ke stínítku nad jeho

hlavou, když mu růžkem zavadila o tvář. Otevřel oči. Interiér džípu zalévalo slunce a z okna spatřil šmolkově modrou oblohu. Pomalu se v křesle narovnal. Bolelo ho celé tělo, jako by celý minulý den dělal někde v lomu. Kupodivu se však cítil odpočatý.

„Kolik je hodin?“ byla jeho první starost.

Dubost ho počastoval letným, chápavým úsměvem, prozrazujícím, že tuší jak se právě cítí.

„Bude deset,“ odpověděl a odstranil mapu, která Labussierovi zakrývala výhled. Hodil ji ledabyle za sebe na zadní sedadla.

Labussier se pokusil protáhnout a zaúpěl.

„Něco nového?“ zajímal se, když si rovnal bolavou páteř.

„Nic! Počítám, že ještě něco přes hodinku jízdy a jsme tam. Chceš se najíst?“

„Hlavně se musím narovnat!“

Dubost dojel k nejbližší skupině oblých, velkých balvanů a zastavil.

Ráz krajiny zde byl jiný. Savana, táhnoucí se ve směru, odkud přijeli až k obzoru, se tu pozvolna měnila v podhůří nedalekých hor Malého Atlasu. Přibylo keřů a stromů. Menší pahorky podobné želvím krunýřům vytvářely v hnědavé půdě zelené ostrůvky. Krajinu zpestřovaly skalnaté, kamenité útvary, skýtající dobrý výhled do dalekého okolí. Když vystoupili z auta Labussier se donutil udělat několik shybů a pak se krátce proběhl. Dubost to sledoval mlčky s mírným úsměvem ve tváři.

Pojedli ze zásob, které nakoupili u Kabira. Dubost právě žvýkal poslední sousto sendviče, když se v Labussierově ruce objevila plechovka piva.

„Pivo! Ty máš pivo?“ takřka vykřikl Dubost s plnými ústy. „Ten chlap opravdu sežene všechno!“ Zvedl se a vydal se k autu.

„Chytej!“ ulehčil mu to Labussier. Jeho přítel obratně zachytil letící plechovku a neméně obratně ji otevřel. Lačně se napil a na tváři se mu objevil blažený úsměv.

„Kriste pane! To je něco!”

„Bohužel není tak studený, jak by mělo,” poznamenal Labussier trochu skepticky, ale jemu to nezkazilo náladu ani trochu. Dubost chvíli hleděl na plechovku, kterou svíral v ruce.

„Dokonce je to německý pivo,” oznámil, když si přečetl etiketu. „... ale chutná skvěle!” Znovu se napil a pak vytáhl krabičku cigaret, kterou u sebe neustále nosil. Jednu pomalu a soustředěně vytáhl, vložil ji do úst a pak si připálil. Labussier ho sledoval, zaujat tím labužnickým rituálem, který u toho Dubost předváděl.

Posadili se na jeden z plochých kamenů a chvíli jen mlčky popíjeli pivo. Dubost slastně vypouštěl namodralý kouř z cigarety a Labussier přemýšlel o tom, co podniknout, aby za sebou zametli stopy.

2

Fowler sledoval krajinu pod sebou přes optiku dalekohledu a přitom si marně lámal hlavu, kde mohlo to zatracený, starý letadlo přistát. Celkem logicky se dohadoval, že musí hledat nějaké místo, které si pilot musel pamatovat, nebo dokonce znát natolik, že si ho troufal najít i v noci. Nevěřil tomu, že by letoun vysadil oba Francouze jen tak uprostřed savany. Předpokládal také, že na tom místě museli mít Labussier s Dubostem zaparkované auto.

Helikoptéra, ze které se vykláněl, letěla ve výšce necelých dvou set metrů nad vyprahlou zemí a pilot měnil směr letu podle toho, jak to Fowler uznal za vhodné. Jenže to nebylo nic platné. Od chvíle, co se rozednilo, stále marně pročesávali okrové a místy narudlé plochy půdy, ve snaze zahlédnout stopy předpokládaného vozu. Právě chtěl pilotovi nařídít aby to otočil, když zahlédl v dálce temný bod. Zaměřil tím směrem dalekohled a snažil se rozpoznat, nač se vlastně dívá. Ani přes jeho silnou optiku však nedokázal určit, co tmavý bod, vzdálený od nich asi pět nebo šest kilometrů, je.

„Leť tam!” poručil pilotovi v lesklé přilbě a velkých černých brýlích, vytyčuje mu směr nataženou rukou. Pilot na srozuměnou kývl a heli-

koptéra se vzápětí naklonila do zatáčky, jak měnil kurz. Po několika minutách Fowler opět přiložil dalekohled k očím. Nyní už kontury tmavého bodu nabraly na ostrosti, a i když je stále rozmazával horký vzduch, stoupající ze sluncem rozpalované půdy pod nimi, bylo jasné, že se dívá na nějakou chatrč nebo domek. Jak zjistil, v jeho okolí stála jen malá skupinka stromů, jinak se všude rozprostírala jen nekonečná savana. Po dalších několika minutách bylo vidět, že je postaven z hrubých polen nebo prken a má plechovou střechu pokrytou prachem a rzí.

„Níž!“ poručil Fowler opět pilotovi, mávaje dlaní nahoru a dolů. Helikoptéra začala klesat.

„Stačil!“ gestikuloval Fowler. Přibližovali se nyní k chatrči, letíce ve výšce necelých třiceti nebo čtyřiceti metrů. Skýtalo jim to poměrně dobrý výhled a zvýšila se tím pravděpodobnost, že nebudou tak snadno zpozorováni. Ve vzdálenosti tří set metrů velel Fowler zastavit. Helikoptéra se zůstala vznášet na místě a on se znovu vyklonil a přiložil k očím dalekohled. Bližší pohled mu však neprozradil nic nového. Chatrč byla zřejmě opuštěná.

Fowler do poslední chvíle doufal, že objeví v její blízkosti Labussierovo auto, ale nyní pochopil, že by jej už dávno musel spatřit. Chatrč byla nízká a malý prostor, který za sebou ukrývala a který jako jediný odtud nemohl přehlédnout, byl zaplněn těmi několika stromy a keři, jež spatřil už z dálky. Vypadalo to opuštěně a pustě.

„Chci se tam podívat! Leť k ní!“ poručil opět pilotovi, když ukončil obhlídku.

Helikoptéra se dala do pohybu. O několik málo minut už bylo jasné, že v domku před nimi nikdo není. V jeho blízkosti však Fowler zahlédl to, co hledal. V prašné půdě se ještě dost zřetelně táhla stopa kol.

„Mám tě! Labussiere!“ zaradoval se v duchu Fowler a vůbec nepochyboval, že jsou to stopy auta obou Francouzů.

„Přistanem!“ velel Fowler. Jeho ruka ukázala dolů a helikoptéra se po několika okamžicích dotkla úzkými ližinami země. Fowler nedo-

čkově vyskočil a spěchal k místu, kde v hlíně zůstaly zřetelné otisky pneumatik Labussierova džípu. Místy byl otisk dezénu pneumatik tak zřetelný, že to budilo dojem, jako by tudy vůz projel jen před několika málo minutami. Fowler si dřepnul, natáhl ruku a dotkl se konečky prstů křehkého reliéfu.

„Museli vyrazit ještě v noci,” přemýšlel v duchu. Soudil tak podle pevnosti a ostroty otisku. Kdyby totiž vznikl za denního slunečního svitu, nemohl by být tak ostrý. Měl by zakulacené okraje a nedosahoval by takové dokonalé ostroty právě díky sypkosti prachu. Na otisku, kterého se dotýkal, zapracovala vlhkost, kondenzující se na noci ochlazené půdě. Díky ní jemný prach vytvořil tenoučkou vrstvičku bláta, která otisk zachytila, a slunce jej pak horkem vytvrdilo. Fowler odhadoval, že za noci mohli jet tak nejvýš padesátkou. Když si spočítal přibližný čas od jejich přiletu až do svítání, měl reálnou představu, kam mohli prchající Francouzi dojet, než začalo svítat. Pak zhruba o polovinu zvýšil jejich odhadovanou cestovní rychlost a pohlédl na hodinky. Labussier byl od něj vzdálen zhruba 350 až 400 mil. Spokojen s výsledkem své úvahy zamířil zpátky k vrtulníku.

Stopy vozu se z výšky, ve které se drželi, daly poměrně lehkou sledovat. Tvořily je dvě mírně tmavší souběžné koleje, které se táhly krajinou jako gigantický had. Ztrácely se jen v místech, kde byla step pokrytá kobercem trávy nebo měla tvrdší povrch. Těch však nebylo mnoho, a pokud byl takový úsek delší, dal se směr stop lehce odhadnout, takže mohli v pronásledování pokračovat takřka bez problémů tou nejvyšší rychlostí. Fowler spokojeně sledoval stopu a rozhlížel se. Občas přiložil k očím dalekohled, který se mu houpal na krku, a vyhlížel, zda nespátří zvěřený prach, pocházející od Labussierova vozu. Blížili se k horám a Fowler tušil, že čím blíže k nim budou, tím bude míst, kde auto nezanechalo stopy víc. Doufal, že se mu podaří Francouze objevit dřív, než ztratí jejich stopu docela.

Skalnatých ostrůvků přibývalo a krajina se začala měnit. Museli snížit rychlost. Fowler teď už nemohl sledovat stopu tak lehkou

jako doposavad. Oblétávali právě menší kamenný útvar, obklopený nízkými, řídkce rostlými keři, okolo kterého se táhly otisky kol zcela zřetelně, když se stalo něco nepochopitelného. Kousek od plochých kamenů, nedaleko skal, stopa náhle končila, jako by se tam vůz zastavil a pak vznesl do vzduchu. Fowler na to jen nevěřičně zíral.

„Obrat to!“ křikl vztekle na pilota, když se od místa začínali vzdalovat. Helikoptéra zpomalila a učinila obrat. Znovu nalétla nad skupinku kamenů a Fowler se chopil dalekohledu. V přiblížení však opět spatřil jen to, čemu v duchu odmítal uvěřit. Dvě jasně a zřetelně se táhnoucí stopy pneumatik vozu náhle, nelogicky a nepochopitelně končily uprostřed malé planinky.

„Do hajzlu!“ zaklel Fowler. „Labussiere! Ty parchante! Jak jsi tohle dokázal?!“

4**OPUŠTĚNÝ BYT****1**

Prudký déšť, který Stevena uvítal, jen co vyšel z letištní haly. Bičoval šedivou silnici zaplněnou auty a taxíky. Bylo to nepříjemné. Časový posun a změna počasí Stevena rozladila. Kupodivu se po dlouhém letu necítil příliš unaven, ale déšť, který dával scénérii přeplněné ulice pochmurnou atmosféru ho silně rozladil. Tak nějak očekával, že v Paříži bude jaro stejně slunečné jako ve státech.

Mávnul na jeden z taxiků, které před budovu letiště neustále přijížděly, nabírajíc neustálý proud lidí, vycházejících z letiště. Žlutý Peugeot 406 zastavil, řidič vystoupil a přidržel mu dveře, aby mohl nastoupit. Jakmile se taxikář zpátky usadil za volantem, vůz se rozjel, aby co nejrychleji uvolnil místo dalšímu taxi.

„K hotelu Imperial, prosím!“ Požádal Steven, snažíc si osušit tvář kapesníkem.

„Jistě, pane! Jste američan?“ Zeptal se řidič perfektní angličtinou, jehož pohled Steven zachytil ve zpětném zrcátku. Ani ho nenapadlo pokoušet se použít té nepatrné znalosti francouzštiny, kterou měl.

„Ano.“ Souhlasil.

„To se vám podařilo chytit opravdu pěkný počasí! Ještě včera bylo nádherně!“ Prohlásil taxikář soucitně.

„Můj život už je takový. Co se dá dělat.“ Pronesl Steven s povzdechem.

Řidič se zasmál, ale dál nevyzvídal. Asi vycítil, že se Steven necítí na společenský rozhovor.

Taxik projížděl ulicemi zalévanými proudy deště. Lidé s deštníky se míhali po chodnicích s nesčetnými kalužemi. Ocelově šedý svit, zaplavující ulice Stevenovi kazil jeho první návštěvu Paříže s přesně načasovanou zlomyslností. Snil společně s Loreen o tom, že se do Paříže podívají už dávno, ale nikdy nebylo dost času na to, aby ten sen uskutečnili. Toužili spatřit Seinu, Notre Damm, Rembrandtova a Renoirova plátna, projít se Montmártru.

Když Steven odjížděl, neřekl Loreen kam cestuje. Jednak proto, že by to vlastně neměl říkat nikomu, ale hlavně kvůli tomu, aby to Loreen nebylo líto. Špatné počasí alespň zmírňovalo jeho výčitky, že je v Paříži bez ní.

Taxi se prodíralo hustým provozem a Stevenovi to silně připomínalo ulice NewYorku. Jak se zdálo problém vzrůstajícího automobilizmu postihl i Paříž. Ta však na tom byla evidentně ještě mnohem hůř než většina mladých amerických měst. Její historické jádro nebylo zdaleka připraveno na tak masivní a hustý provoz. Úzké ulice, které mohly dobře sloužit křehkým kočárům a drožkám, dnes trpěly pod návaem těžkých aut. Vyjimku tvořily jen velké, hlavní třídy.

Steven si dokázal lehkou představit jak asi Paříž vypadala v dobách Ludvíka a Kardinála Licherieu, kterého tak důvěrně znal z románů Alexandra Dumase. Kočáry, dámy v širokých kloboucích a přezdobených šatech, vlasaté mušketéry i obyčejné řemeslníky a tovaryše v kožených zástěrách. Miloval romantiku Dumasových mušketýrů pro onen krásný, nekompromisní a neústupný smysl pro spravedlnost a čest. Byl to prostě jednodušší svět. Zloducha

stačilo vyzvat na souboj, zakvrdat kordem a píchnout ho do pupku a problém byl vyřešen. A v neposlední řadě: Perelína s liliemi, klobouk s pštosím perem a zdobený kord vždycky působí oduševněleji a důstojněji, než palubní kulomet vrtulníku v rukou zpoceného pologorily.

„Jsme tady, pane!“ Probral Stevena ze zasnění taxikář.

Hotel Imperial byla honosná budova. Na první pohled působila solidním a seriózním dojmem. Historická budova ten dojem musela jistě vzbuzovat už v dobách svého vzniku. Byla vysoká, s arkýřovými okny, zdobenými římsami a párem antických sloupů po každé straně vchodu. U dveří stáli livrejovani bagážisté. Steven vykročil ke skleněným dveřím, které se samočinně otevřely a on vstoupil na světle zelený koberec recepční haly. I zde byl zachován historický duch stavby, díky replikami masívního dobového nábytku. Pohodlná, kúží čalouněná křesla příjemně doplňovaly vysoké palmy, ladicí s kobercem a lakovaný, nízký nábytek. Panovala tu poklidná, tichá atmosféra, která Stevenovi navrátila trochu té dobré nálady, o kterou ho chtělo připravit nepříznivé počasí.

Zamířil vpravo k recepci a ochotný recepční mu ihned nabídl své služby.

„Prosím, pane. Co pro vás mohu udělat?!“ Měl příjemný, až nezvykle hluboký hlas.

„Měl bych tu mít rezervovaný pokoj. Na jméno Aldridge. Steven Aldridge.“

„Okamžik prosím, pane.“ Recepční obrátil pohled k LCD monitoru skrytému za dřevěnou deskou recepcce a na klávesnici chvilku zadával nějaké pokyny počítači.

„Souhlasí. Pane, Aldridgi máte pokoj číslo 37, třetí patro. Hned vám dám klíč!“ Řekl a otočil se ke skříňce za sebou. Když ji otevřel, spatřil Steven řady stříbrných háčků se zavěšenými klíči a cedulky s čísly.

Recepční vyhledal klíč pod příslušným číslem a podal jej Stevenovi.

„Až se ubytujete, zastavte se tu prosím. Budu potřebovat váš podpis.“

„Samozřejmě.“ Souhlasil Steven. Recepční přivolal pokojskou službu.

„Prosím vás, měl bych se tu s někým okolo druhé hodiny setkat. Mohl byste mě vyrozumět, jakmile by se po mě někdo ptal?“ Požádal ještě recepčního.

„Samozřejmě, pane. Dám vám ihned vědět.“

„Díky!“ Rozloučil se Steven a zamířil v doprovodu livrejovaného mladého muže k výtahům.

Sprcha Stevenovi prospěla. Teprve když si sušil vlasy ručníkem a hleděl přitom z hotelového pokoje na šedivou, rušnou ulici pod sebou, si plně uvědomil, že je unaven. Vrátil se do koupelny, oholil se strojkem, který tu měl automaticky k dispozici a učesal si vlasy. Pak se vrátil do pokoje.

Byla to dost velká místnost s tkaným, vzorovým kobercem a moderním nábytkem s prvky, které ho elegantně a nenásilně včleňovaly do historického rázu místnosti. Pokoj doplňoval nízký nábytek - dřevěné kazetové skříky a skříně v kaštanové barvě. Množství květin po stranách okna svou zelenou barvou vytvářelo příjemný barevný soulad s hnědým nábytkem.

Steven zamířil k pohodlně vyhlížejícímu pečlivě ustlanému lůžku. Aniž by shrnoval kávově béžový přehoz, natáhl se na postel a zavřel oči. V duchu myslel na schůzku, která ho čekala. Bailey, který ji zařizoval, mu neprozradil nic o člověku, se kterým se měl v hotelu setkat. Plukovníkovo prohlášení, že dotyčný si ho vyhledá sám, mu připadalo jako dosti nezvyklá informace. Jediné logické vysvětlení se nabízelo v předpokladu, že člověk, který měl Stevena kontaktovat a být mu k dispozici

jako „ochranka“ je někdo, kdo ví velmi dobře, jak Steven vypadá. Pravda, na to stačila fotografie poslaná mailem a vzhledm k tomu, že se mělo nejspíše jednat o někoho z americké tajné služby, nevypadalo to už tak záhadně. Při těchto úvahách Steven usnul aniž si uvědomil jak.

Probudil ho zvonek na stolku vedle postele.

„Recepce!“ Ozval se povědomý hlas recepčního.

„Aldridge.“ Ohlásil se.

„Pane Aldridgi, v hotelovém baru na vás čeká nějaký muž, který vás hledal. Přál jste si, abych vás vyrozuměl.“

„Ano! Díky. Prosím řekněte mu, že přijdu během chvíle!“

„Jistě, pane. Máte ještě nějaké přání?“ Staral se hluboký samet ve sluchátku.

„To je vše. Děkuji.“

Steven zavěsil a až pozdě si uvědomil, že se mohl zeptat jak ten člověk vlastně vypadá. Pak ho ale napadlo, že by to asi budilo divný dojem. Vstal tedy a oblékl se. Než vyšel z pokoje, pohlédl krátce do zrcadla.

„Tak, pane neznámý, poznáte mě?“ Zeptal se v duchu a vykročil na chodbu, směrem k výtahu.

Během cesty výtahem přemýšlel, jak by se měl vlastně zachovat. Měl nejdříve zamířit k recepčnímu? Nebo se vydat rovnou do baru a spoléhat na to, že dotyčný ho zahlédne a sám osloví? Dřív než si v těch dvou alternativách mohl vybrat, výtah zastavil, dveře se s tichým zašuměním otevřely. Vykročil do recepční haly. Jeho dilema se vyřešilo samo, protože recepční, jakmile jej spozoroval jak kráčí od výtahu k němu zamířil.

„Prosím, pane Aldridgi. Doprovodím vás do baru.“

„Děkuji.“

„Ten muž sedí hned u okna za barovým pultem. Určitě jej nepřehlédnete!“ Dodal svým barytonem, když mu otevíral prosklené dveře se secesním nápisem: Hotel Bar - pouze pro

hosty hotelu.

„Prosím.“ Řekl recepční a opustil ho.

Steven se rozhléd. Bar byl zařízen velmi elegantně a komorně. Byl tu slyšet tichý cinkot skleniček a nádobí, ševelení hostů a podbarvující hudba. Přjemnou atmosféru dotvářely moderní, dekorativní obrazy v pastelových barvách, umístěné na lakovaných dřevěných přepážkách, oddělující od sebe malé kóje s židlemi a stoly. I zde se na zemi rozprostíral podobný, zelený koberec jako v recepční hale.

Stevenův pohled zamířil k barovému pultu. Několik hostů tu sedělo na vysokých stoličkách s chromovanými nožkami a popíjelo. Za pultem se čile pohyboval číšník podobný tučňákovi ve fraku, jehož čern kontrastovala s pestrobarevnou řadou lahví nápojů, upevněných v nálevových stojanech. Desítky nejrůznějších sklenic, stojících v prosklených vytrínách dokreslovaly dojem křišťálové čistoty, kterou bar vyzařoval.

Nejblíže oknu seděl muž v tmavé sportovně střižené, kožené bundě a černých kalhotách. Na první pohled bylo jasné, že musí být dost vysoký, neboť další muž, sedící objednu stoličku dál od okna, proti němu vypadal jako miniatura. Steven nyní pochopil recepčního doměnkou, že jej určitě nepřehlédne. Krátké, světlé vlasy ostře kontrastovaly s tmavou bundou, zakrývající mohutná, široká ramena. Steven vykročil k baru, kde muž seděl, ale ušel sotva pár kroků, když se muž otočil, aby se rozhlédl. Herkula v bundě okamžitě poznal. Na barové židličce totiž neseděl nikdo jiný, než jeho přítel poručík John Van Hook. Ostře řezaná a přísná tvář se proměnila úsměvem, který se na ní ihned rozprostřel. Hook se pootočil na židličce a vstal. Monument jeho postavy se u baru vyjímal stejně působivě jako Piramida u Nilu.

Steven k němu spěšně došel a chopil se tlapy, kterou k němu Hook napřáhl. Steven s chutí přestál mohutný stisk poručíkovy tlapy a pak se objali. Po chvíli Hook konečně povolil stisk

a Stevenův krevní oběh se zase rozběhl.

„Bože! Ani nevíš, jak rád tě zase vidím, kamaráde!“ Pronesl poručík a pokynul Stevenovi, aby se posadil.

„Jak dlouho jsme se neviděli? Půl roku?“ Uvažoval Steven nahlas když si sedal.

„Osm měsíců a nějaký drobný!“ Zahlaholil spěvně Hook a ušetřil Stevenovi plácanec po zádech až to zadunělo. Pak se posadil také na své místo a stále si jej prohlížeje pronesl: „Osm měsíců! Letí to! Co si dáš?“ zajímal se, přivolávajíc gestem barmana.

Tučňák přicupital skoro okamžitě.

„Máte přání, pánové?“

„Dvakrát skotskou. Dvojitou, čistou a bez ledu.“ Objednal Hook a opět obrátil pohled zpátky ke Stevenovi. „Vůbec ses nezměnil. Jen ty vousy! Na ty si budu muset zvyknout! Tak povídej, jak se máš? Jak se má Loreen?“ Zasypával Hook Stevena otázkami.

„Zaplaťpánbů... všechno je v pořádku. Snad se dá říci že jsme s Loreen šťastní. Jinak... V práci všechno při starém.“ Odpověděl Steven právě ve chvíli kdy se k nim přiblížil opět barman.

„Prosím -.“ Skleničky sympaticky kleply o desku masivního, dřevěného pultu.

Oba se chopili své. Průzračná, medově zbarvená tekutina magicky zavoněla.

„Tak na shledání!“ Pronesl poručík přípitek a pozvedl sklenici.

„Na shledání!“ Opakoval Steven.

Sklenice zazvonily a pak se oba napili. Whisky byla výborná, skoro jako ta, co pili vždycky u Baileyho.

„Pojďme stranou.“ Vyzval Hooka Steven.

Vybrali si jeden z boxů u malého stolku, stranou od ostatních.

„Jak říkám s Loreen se máme výborně. Předělali jsme skoro celý byt! Tedy spíš Loreen, já jsem byl jen mechanická síla. Počkej až to uvidíš! Moje pracovna je tak trochu replika Baileyho pracovny - víš jak se Loreen líbila.“ Líčil Steven novinky když šmátral

v kapse po cigaretách. "Ona má na tyhle věci dar. Netušil jsem, že je možné ten náš byt takhle změnit. Ale to musíš vidět... No a práce? Upřímně řečeno už mi chybělo nějaké to dobrodružství. Spíš pověz co ty! Máš určitě dobrodružnější život, než já při tukaní kláves u počítače a šustění papírů z tiskárny."

Hook se široce zasmál svým sytým hlasem. „Vím o čem mluvíš! Z podobných důvodů jsem zase spátky u jednotky!" Souhlasil Hook. "A co dělám? Byl jsem v Iráku, je jasné proč... A v poslední době cvičím nováčky dvacet hodin denně!"

Steven konečně vydoloval cigaretu z krabičky a zapálil si. Vdechl dým a pak ho vyfoukl k bílému stropu.

„Zdá se, že Bailey se nám postaral o zábavu právě včas!"

„Tak to máš pravdu! Vlastně bys mě měl uvést do problému. Nic nevím. Jen že prý opouštím dočasně jednotku z rozkazu vyššího velení, načež mi videotelefonem volal Bailey. Když jsem s ním mluvil, byl dost stručný a říkal, abych sem přijel a že další podrobnosti mi sdělí člověk, který mě tu bude kontaktovat."

„Takže ani tobě neřekl s kým se máš setkat!." Rozesmál se Steven.

„To si piš, že ne. Jen se tvářil stejně úlysně jako když jsme hrávali spolu šachy a on věděl, že mi dá dalším tahem mat." Durdil se naoko Hook.

„Johne, proč mám pocit, že si ten mazanej dědek z nás furt dělá tajtrdlíky?"

2

Včer už se ohlásil potemnělou oblohou, a rozsvícenými pouličními lampami, když Hook s Aldridgem dorazili k hledanému domu. Rozhodli se pro tuhle pozdní hodinu, protože věřili, že večer spíše ujdou pozornosti, než kdyby do budovy vstupovali za bílého dne.

Dům číslo 25 byla totiž béžová, zašlá, opuštěná budova, která

svým zanedbaným zevnějškem ostře kontrastovala s čistými fasádami okolních domů a na první pohled bylo patrné, že pokud v ní někdo bydlel, rozhodně nepatřil mezi řádné nájemníky, ale rekrutoval se z řad těch, kdož do té doby buď dočasně, nebo dlouhodobě nebydleli vůbec nikde. Vysvětlení mohlo být několik. Majitel dům prodal a nový nájemník se zatím nerozhodl co s ním dál udělá, nebo dům na svého majitel teprve čekal. Zjevně mu však to čekání neprospívalo, protože omítka se už místy začínala drolit a opadávat. Tmavá okna bez záclon vypadala jako prázdné oční důlky kostlivce.

Steven krátce pohlédl na zvonky, kde se zachovalo několik jmenovek někdejších nájemníků. Zvonek k bytu číslo 2 měl roztrženou jmenovku, na jejímž zbytku rozeznal jen pár zbylých písmen:

J. Benou...

Vchodové vysoké, dvoukřídlé dveře, byly mírně pootevřené. Steven vzal za masivní mosaznou kliku a zatlačil. Dveře se ztěžka pohnula s hlasitým vrzáním, svědčícím o tom, že jsou používány jen málo. Vstoupili do ponurého šera, ve kterém jen stěží rozeznávali změř harampádí, povalujícího se po zemi a výtahovou šachtu z pletiva a kovových tyčí, stojící uprostřed. Na kruhovém schodišti obtáčejícím výtahovou šachtu se rovněž povalovalo spousta nejrůznějších pozůstatků nábytku a trosek. Páchlo to tu vlhkým nevětraným vzduchem, močí a plísní. Dům tonul v tíživém tichu.

Steven rozsvítil malou baterku a v jeho světle zahlédl krysu, která se snažila uniknout před nenadálým světlem a zmizela někde pod zbytky křesla, povalujícího se u zdi. Pár minut jen naslouchali, zda nezaslechnou něco, co by jim prozradilo, že tu nejsou sami. Neozvalo se však nic, jen ozvuky ruchu ulice. Steven opatrně vykročil ke schodišti, pečlivě se vyhýbajíc věcem, ležícím takřka všude po zemi. Van Hook ho následoval.

Po levé straně schodiště našli prázdné veřeje od prvního bytu. Když do něj nahlédli, spatřili místnost se zdemolovaným linoleem na podlaze a několik začernalých matrací ležících v rohu. Vylomené dveře se válely o kus dál, vedle zbytků papírové krabice od pomerančů značky Best-Tropic Fruits.

„Jestli byt který hledáme, vypadá podobně -.“ Nedořekl Steven.

„Připadá mi to celý jako nějaký omyl.“ Přidal ke Stevenovým pochybám Hook.

Zamířili ke schodišti. Kamenné stupně schodů pokryté suti a prachem jim křupaly pod nohama. Po složitém výstupu mezi množstvím zbytků nábytku a zdiva se dostali do prvního poschodí. Tady byly dveře do tří bytů. Steven posvítil na první, které byly kousek od schodiště.

Jak předpokládal, byla na dveřích číslovka 1 a mosazná cedulka se jménem L. Fournier. Bytelné, poničené dveře byly pootevřené a Steven zdaleka netoužil je otevřít. Přešli k dalším dveřím. Byla na nich číslovka 2 a cedulka se jménem Ives Benouin. I tyto skoro stejné dveře jako od bytu číslo jedna, byly poškrábané a na několika místech rozštípnuté nějakým ostrým, těžkým předmětem. Klika byla ulomená a v místech, kde byl zámek spatřili jen díru.

„Zdá se že jsme na místě.“ Pronesl Hook pochmurně a zatlačil na dveře. Ty se kupodivu lehce otevřely. Vstoupili do předsíně s loupajícími se tapetami, na nichž byly patrné světlejší místa, prozrazující, že tam kdysi visely obrazy. Na potrhaném torzu koberce se povalovaly, stejně jako na schodišti zbytky různého nábytku. Do předsíně ústily jednotlivé pokoje. Přímo proti nim na zbytcích pantů visely dveře do koupelny. Kdysi lesklé dlaždičky byly pokryté špínou, mnohé byly rozštípnuté, nebo zcela chyběly. Veliká rohová kdysi bílá vana, byla nyní v dezolátním stavu, posetá množstvím těžkých šrámů, které z ní v mnoha místech sloupily smalt. Kus dál se povalovaly střepy bidetu. Klozet si zřejmě někdo už vypůjčil v době, kdy byl ještě k upotřebení. Další

dveře, dokořán otevřené, patřily zřejmě kuchyni. Steven tak soudil podle vodovodního kohoutku čouhajícího ze zdi, na které zůstal obrys připomínající kuchyňskou linku. Umyvadlo bylo nenávratně zničené a leželo o kus dál mezi zmuchlanými novinami.

Nahlédli do další místnosti. Jednalo se o velkou místnost s dělicí nevysokou příčkou. I tady zahlédli hromady suti a trosek. V rohu stál jen nechutně špinavý klozet, snad ten který chyběl v koupelně, jinak byla místnost úplně prázdná. Soudili, že je to obývací pokoj.

Poslední dveře vedly do druhého, menšího pokoje. Tady zůstala stát kostra velké, dvoulůžkové postele, takže bylo jasné, že hleděli do někdejší ložnice. Rozbitým oknem sem doléhal šum ulice a hluk aut přejíždějících po silnici před domem. Jedna stěna byla pokryta zmatečnými čarami, vytvořenými modrým sprejem.

Steven se vrátil zpět na chodbu k první místnosti. Hook ho následoval a bylo znát, že neví, co si má o celé situaci myslet. Nebyl na tom o mnoho lépe než Steven, protože ten si lámal marně hlavu tím, že zvažoval zda je možné, že si Bailey Labussierův vzkaz nemohl přece jen špatně vyložit.

„Co teď?“ Pronesl Hook bloudíc pohledem kolem sebe.

„Musíme hledat! Pokud Labussier v tomhle bytě něco ukryl, musel to udělat tak, abychom to našli a zároveň to zůstalo utajeno před náhodnými návštěvníky. Podle mého tu musí být nějaký nenápadný vzkaz od něj.“ Uvažoval nahlas Steven. „Alespoň v to doufám -.“

„Výborná myšlenka! Ovšem za předpokladu, že tohle je byt, který měl ten frantík na mysli!“

„Věřím, že jo.“ Pronesl už nepřiliš přesvědčeně Steven.

„Fajn.“ Hook jen pokyvoval hlavou a pak pronesl: „Předpokládat, že najdeme ceduli HOŠI, TADY JE TO! je asi blbost, takže nám nezbyvá než hledat něco, co sem řekneme z nějakého důvodu nezapadá, nebo je nějak podezřelý. OK?“

Už chtěl vykročit k první místnosti, když ho Steven zadržel:

„Ten klozet!“.

Hook se zastavil a pohlédl na Stevena. Pak zvedl chápavě obočí.

„Jo - Jo! Leží v obýváku!“ Definoval to, co měl Steven na mysli. „Ale tam ho mohl dát kdokoliv!“

Rychle vešli do veliké místnosti s příčkou. Klozet tu skutečně stál ale nesmyslnost jeho umístění teď dostala jiný rozměr. Došli k němu a Steven na něj posvítíl. Nebylo na něm kromě špíny nic, co by jim potvrdilo, že jejich dohady se ubírají správným směrem. Když se ho však pokusil Hook nohou odsunout, zjistil, že je přichycen k podlaze.

„Někdo ho připevnil k podlaze!“ Pronesl překvapeně.

Steven se sklonil a zjistil, že klozet je na jedné straně přibitý rezavým hřebíkem k prkenné podlaze. Jako první ho napadlo, že zakrývá něco, co je ukryto pod ním, ale rychle tu myšlenku zavrhl. Přímo to totiž vybízelo k tomu, nakopnout klozet a smést ho z místa, kde stojí. Mohl to udělat náhodně kdokoliv a skrýš by tak objevil. Přesto byl čím dál tím víc přesvědčen, že tohle je právě znamení, které měli najít. Co však naznačovalo, to zatím netušil. Obešel zamyšleně zčernalou toaletu a uvažoval. A pak si všiml pixly od spreje, kterou někdo namačkal do odtoku. Steven ji vytáhl a zjistil, že jde o modrý sprej z řady autokosmetiky určené na opravy poškrábaných karoserií.

„Pojď!“ Vyzval Steven Hooka a už spěchal zpátky do místnosti, která bývala ložnicí.

„Co je?“ Nechápal Hook, spěchající za ním.

„V dopise od Labussiera byla totiž na konci věta, jejíž význam jsme s Baileym nerozluštili: *Ačkoliv chladná, jen pod ní to pálí!*“

„No a? Moc jsi mi to nevysvětlil, Colombo!“

„Jde o barvy. Je dokázáno, že na člověka působí barvy a vyvolávají v něm různé pocity, podle toho na jakou barvu se dívá.“

„Mluvíš o rudém hadru a rozzuřenym bejkovi?“ Typoval Hook.

„Přesně tak! Červená vyvolává neklid, agresi, pocit podráždění a horka. Protikladem je právě modrá - zima, chlad!“ Steven při řeči ukázal na stěnu, ke které došli. „Myslím že tohle je ten chlad, který měl na mysli Labussier. Myslím že tu stěnu postříkal on! A pod tím nástřikem je to co pálí!“

Stopy modrého spreje, tahnoucí se po zdi, vytvářely nesmyslný obrazec složený z mnoha zakřivených vodorovně se tahnoucích čar. Vypadalo to, že autorovi šlo jen o to, vystříkal na stěnu obsah spreje, aniž by sledoval nějaký určitý záměr. Steven už nepochyboval o tom, že to byl právě Labussier, kdož na stěně zanechal tenhle prapodivný grafický projev. V jednom místě nástřik dosahoval takové vrstvy, že omítka barvu ani nedokázala vsáknout. Vznikla plocha lesklého, modrého nánosu. Barva z něj na několika místech v pramíncích стекла až na podlahu.

Steven krátce barevný nástřik prohlížel a pak obráceným koncem baterky rázně poklepal na místo s největší vrstvou barvy. Ozval se dutý zvuk. Bylo jasné, že pod barvou a omítkou byla nějaká dutina!

„Máme to!“ Pronesl vítězně.

„Už jsem tomu ani nevěřil! Dobrá práce!“ Chválil ho Van Hook, který se už sháněl po něčem, čím by mohl ze zdi odstranit barvu. Steven během té doby poklepáváním určil, že prostor, skrytý barvou je veliký asi půl metru na výšku a o něco méně na šířku. Nebylo pochyb, že se jedná o trezor, nebo něco podobného, co bylo původně zakryto nejspíše obrazem. Barva spreje měla zamaskovat a skrýt světlé místo, které tu po obraze muselo zůstat a které prozrazovalo polohu dvířek trezoru.

Hook vyšel ven z místnosti a po chvíli se vrátil s kusem železné, pochromované trubky, pravděpodobně zbytkem lampového stojanu. Během několika vteřin už s ní škrábal do zdi. Barva povolovala jen stěží, ale jemu se podařilo rychle odhalit škvíru, přelepenou lepenkou, kterou tvořila dvířka trezoru a kovový rám, vestavěný do zdi. Po několika minutách už měl obvod dvířek

skoro celý odhalený a Steven si začal lámat hlavu tím, jak se vlastně do trezoru dostanou. Odpověď přišla sama ve chvíli, kdy Hook začal škrábat v místě, kde předpokládali že bude zámek. Během několika úderů se totiž celá dvířka uvolnila a Hook je jen musel zachytit, aby neupadla na zem.

Objevil se asi dvacet centimetrů hluboký otvor. Steven do něj posvítíl a zjistil, že je v podstatě prázdný, jen dole ležela podlouhlá obálka opřená o zeď. Právě ve chvíli, kdy pro ní natáhl ruku, zaslechli změň hřmotných, hrubých hlasů, přicházejících od schodiště u výtahu. Někdo právě vešel do domu.

„Je na čase vypadnout!“ Šeptl Hook.

Steven v rychlosti rozevřel obálku a vyndal líst papíru, složený úhledně na třetiny, aby se přesvědčil, že našli to co skutečně hledali. Rozevřel ho a pohlédl na spodní část listu. Světlo baterky dopadalo právě do místa, kde byl zřetelný podpis pisatele.

„Je to od Labussiera.“ Oznamil tiše Hookovi a zhasnul baterku.

Slunce už začínalo nesměle hřát a nebe se nenápadně barvilo do modré, když vykročili po letištní ploše ke schůdkům, vedoucím do letadla. Hook si nesl přes rameno velikou brašnu, v níž měl všechny věci, které si přivezl ze svého působiště u jednotky. Pokud Steven věděl, neměl se k ní vrátit, dokud ten podivně začínající příběh s panem Labussierem neskončí a to znamenalo, že budou mít zase možnost nějaký čas být spolu. Těšil se z toho, protože Van Hook byl pro něj i pro Loreen jedním z těch mála lidí, které člověk potřebuje, aby se mu zdál život lepší a jeho strasti nebyly tak bolestivé. Než vešel do letadla, ještě se naposledy otočil.

Paříž se probouzela do nového, slunečného a teplého dne. Přesně takového, jaký se na pěkné jaro sluší a patří.

5

FIREBALL

1

Zdravím Tě, příteli!

Mrzí mě, že Tě kontaktuji za tak podivných událostí, ale doufám, že máš ještě stále v paměti naši dobrou spolupráci před osmi lety. Víím, že pro Tebe není problém zjistit, čím se poslední dobou zabývám, ostatně fotografie, kterou jsem Ti zaslal, by Ti měla mnohé napovědět. Pořídil jsem ji na místě, o jehož poloze se v tomto dopise ještě zmíním.

Stále doufám, že se mi přece jen podaří dokončit, co jsem se svým přítelem a kolegou Gilbertem Dubostem začal, a to i přes nastávající a snad i trochu očekávané komplikace. Právě ony jsou důvodem, proč Tě kontaktuji tímto způsobem.

To, co jsem našel, je v jistém smyslu pokračováním Tvé práce v Jižní Americe a já pevně

věřím, že můj přínos k poznání jistého období záhadami opředené minulosti lidstva bude neméně hodnotný jako ten Tvůj.

Bohužel jsem nyní přesvědčen, že stejně jako Ty v Tiahuanacu, tak i já jsem narazil na někoho, kdo má dostatek prostředků, aby mě dokázal pronásledovat kdekoli, kam se na téhle planetě pohnu. Podle rozpočtu, který jsme s mým kolegou Dubostem pro naši expedici vypracovali, máme prostředky do 30 června. Pak se musíme vydat na zpáteční cestu do Francie.

Drahý Bailey, pokud bych se nevrátil do dvou dnů po tomto termínu, stalo se něco, co mi nedovolilo se v pořádku vrátit. V takovém případě Tě prosím, abys zašel na vysokou školu, kde přednáším, a vyhledal mého žáka Sylvienu Perrina. Předá Ti složku, ve které je moje poslední práce zdokumentována, nebo přesněji řečeno, jsou v ní veškeré podklady, na jejichž základě jsem nyní tam, kde jsem. Na konci složky naleznáš i mapy, podle kterých lokalitu, kterou jsem objevil, spolehlivě najdeš. Udělej prosím vše, co bude možné pro zabezpečení a ochranu této lokality, protože jsem si naprosto jist, že půjde o historicky nedocenitelný objev, který bude mít pro další vývoj lidstva zásadní význam.

P. S. Můj termín pobytu na místě je od 17. února.

*S díky
Tvůj kolega a přítel
Francois Labussier*

Bailey zvedl obočí, když dopis odkládal na kulatý stůl před Van Hooka a Stevena, kteří seděli naproti němu. Chvilu přemýšlel a pokuřoval, než promluvil.

Jak měl Bailey ve zvyku, svolával takovéto schůzky na večerní hodiny do své pracovny ve vile, protože tvrdil, že za tmy se člověk lépe soustředí a není rozptylován okolním světem. Seděl ve svém křesle jako univerzitní profesor, zahalený do domácího pláště a oblaků svého oblíbeného doutníku.

„Je víc než jasné,“ pronesl pomalu, „že Labussier očekával skutečně vážné problémy, když učinil taková opatření ještě před odjezdem. Podle mého názoru jsou skutečně podobného rázu, jaké jsme měli i my.“

Bailey se odmlčel, aby potáhl z doutníku.

„A jsem toho názoru, že bychom měli Labussierovi poskytnout pomoc už nyní. Myslím si, že by bylo trestuhodné pasivně čekat do 30. června, abychom zjistili, do jakého závěru vyústily tušené události, v jejichž síti se ocitl.“ Baileyho oči těkaly z jednoho na druhého, očekávající jejich reakce.

„S tím souhlasím,“ přitakal Steven. „Oběma Francouzům se někdo přilepil na paty a pošťák s rekomandem to asi není, když je schopen sledování uskutečnit v tak rozsáhlém měřítku, které pan Labussier naznačuje. Obávám se, že jeho odhad je dost přesný. Půjde o lovce vykopávek nebo vykradače hrobů.“

„Bojím se, že to může být ještě horší, Stevene. Od zveřejnění „Tiahuanaca“ jsou ve hře i teroristé a skupiny toužící po artefaktech, které slibují převrat ve vojenském průmyslu. Začala nová honička. Teď už nejde jen o zisky, ale i o moc!“ poznamenal pragmaticky VanHook.

Bailey jen pokýval souhlasně hlavou.

„Takhle to vidím i já! Zatím bohužel zdaleka netuším, o koho by se mohlo jednat. Spektrum adeptů je dost široké. Mohou to být i ti obyčejní obchodníci a lovci vykopávek nebo vykradači hrobů,

pro které je to samozřejmě velmi lukrativní činnost. Stejně tak to může být skupina lidí podporovaná vládou některé rozvojové země nebo státem třetího světa. Je příliš mnoho těch, kdož chtějí tímto způsobem zbohatnout. Přesně jako v Tiahuanacu i tady může jít o nález některých technických zařízení, o která budou mít zájem lidé, které právě Hook zmínil. A něco mi říká, že bychom měli uvažovat právě o této variantě.”

„Je fakt, že je vždycky lepší počítat s tím horším!” souhlasil Steven.

„Jistě, hochu. Bohužel existuje mnoho zemí, pro něž by byl zisk nějaké nové zbraně ideálním způsobem, jak vyřešit problémy se svými sousedy. O dalším možném dopadu takové skutečnosti ani nemluvě. Pokud se nepodařilo Labussierovi svůj objev utajit, pak je téměř jisté, že jde právě o něj!”

„Plukovníku, co je zač ten Labussier?” zajímal se dál Steven.

Bailey chvíli bloudil očima po místnosti a na jeho tváři se objevil úsměv.

„Byl to vždycky kurážný, velmi inteligentní a nadaný mladík, pokud vím. Když jsem ho poznal, to mu bylo tuším - asi 36 let - pracoval na projektu, týkajícím se teorie chybějícího článku vývoje člověka. I tady bylo už znát, že je odlišný než většina jeho kolegů. Řekněme trochu excentrický. Proslavil se větou: „Závěry činěné na základě vědomostí získaných jen v teple studovny mají vliv pouze na nárůst vzdělancova zadku.” Myslím si, že tímhle dal jasně najevo, co si o teoreticích, byť světového formátu, myslí. Labussier je zapřísáhlým zastáncem názoru, že v jistém období do vývoje lidstva zasáhla jiná, mimozemská civilizace, a sice velmi zásadně. To však lze prokázat jen za pomoci pilné práce v „terénu“. Profesí je archeolog, ale pokud vím, má vynikající znalosti i z jiných oborů.”

„A ten Dubost?”

„Gilbert Dubost je jeho kolega z univerzity. Podle informací, které mám teď k dispozici, se znají skoro šest let. Spolu podnikli

již řadu archeologických výprav. Například do Austrálie a Afriky. Dubost je archeolog a paleontolog. Je zhruba stejně starý jako Labussier.”

„Myslíte, že Labussier skutečně našel druhé, podobné místo, jako bylo v Tiahuanacu?“ zajímal se dál Steven. Bailey se na něj podíval s lišáckým úsměvem.

„Hochu, já nevím o moc víc než vy. Kdybych ale o takovém místě věděl, buďte si jist, že byste tam už dávno odcestoval!“ Plukovník se zasmál, típnul doutník a pokračoval: „Viděl jste tu fotografii. Udělejte si úsudek sám. Ale v podstatě ano - myslím, že Labussier takové místo opravdu našel!“

„Pane,“ vložil se do debaty zase VanHook, „nepochybuji, že již máte informaci, kde je ten Labussierův žák. Můžete nám to sdělit?“

„Ano. Je ve Francii na univerzitě, kde Labussier občas přednáší.“ Bailey vstal a zamířil k pracovnímu stolu. Vytáhl jednu zásuvku a z ní složku, kterou položil na stolek před Hooka a Stevena.

„A tohle je místo, kde je Labussier s kolegou!“ pronesl opět, když se znovu posadil.

Steven i Hook na plukovníka překvapeně pohlédli.

„Jak to víte? Vy už máte ty Labussierovy poznámky od toho studenta?“

Plukovník se usmál, a napínaje své posluchače, chvíli soustředěně pokuřoval doutník. Bylo jasné, že si překvapení spolustolovníků náležitě užívá.

„Ale no tak!“ pronesl konečně žoviálním tónem. „Snad si nemyslíte, že jen francouzští profesori umí hledat! O možnosti výskytu takové lokality se v jistých kruzích už nějaký čas poměrně živě diskutuje. Nikdo však netušil, kde ji hledat. Labussier měl svou teorii a ta se řekněme hodně podobala té méj. No a vypadá to, že jemu se podařilo ji skutečně najít. Jako důkaz beru tu fotografii kresby na skále.“

„Doběhnul vás, plukovníku!“ neodpustil si škodolibý revanš Van

Hook.

Plukovníkovi se mihl po tváři stín, který zahnal lokem whisky. Pak otevřel složku, kterou před chvílí na stůl položil.

„Na těchto snímcích je malá oblast úpatí podhůří Vysokého Atlasu v severozápadní Africe. Zsvěcení odborníci tu oblast nazývají „Hory bílých siluet“. Je to podle kreseb, které tam kdysi našel jeden cestovatel počátkem tohoto století.“

„Myslím, že vím, o čem mluvíte,“ přitakal Steven, když zaslechl ono zvláštní pojmenování.

„Hmm - je vcelku jasné, že do těch míst lze cestovat jen s dobrým vybavením a řádnou zásobou potravin, pohonných hmot a tak dále. Pokud je Labussier se svým kolegou právě tam, což předpokládám, musel do oblasti dostat hromady materiálu nebo najít obchodníka přímo na místě. Myslím, že právě přesun nebo nákup těch věcí neušel pozornosti jeho pronásledovatelů.“ Spřádal své domněnky plukovník.

„Jak se tam dopravíme my a naše vybavení?“ pronesl Hook.

Bailey ztuhl jako zasažený a pak se rozesmál.

„Poručíku, tohle na vás miluju! Přímou na věc!“

„S ničím jiným jsme ani nepočítali,“ konstatoval Steven. Tahle blízká budoucnost se matně rýsovala už cestou z Paříže a nyní jen nabyla konkrétní podoby.

„Dalo se jen těžko předpokládat, že nás pošlete pro Labussierův vzkaz a pak to necháte někomu jinému! Neznáme se přece týden, pane!“

Plukovník se znovu srdečně zasmál.

„Máte sakra pravdu, hochu! A věřte, že jsem rád, že se neznáme jen týden! Ale k věci - Nemám všechno ještě plně potvrzeno, ale zjednodušeně to vypadá takto: Nejprve poletíte do Francie a dopravíte se do Marseille. Tam vás bude očekávat kontaktní osoba. Místo a jméno ještě upřesním. Vyhledáte Sylviena Perrina a vyzvednete ty Labussierovy mapy.

Potom, jakmile budete mít přesné informace a pokud můj od-

had je správný, vás moje kontaktní osoba dopraví na naši základnu Fireball, ležící na jižním pobřeží Francie. Tam dostanete veškeré další potřebné vybavení, včetně dokladů. Do Afriky samozřejmě nebudete cestovat jako vojenská expedice.

Ze základny vás letecky dopraví na malé polní letiště v blízkosti Dár Al-Bajdá, což je jediné větší město poblíž Vysokého Atlasu v naší oblasti.

Speciálně upravený džíp, kterým budete pokračovat dál do vnitrozemí, vám poskytne velitel Firewallu a bude na místo dopraven buď zároveň s vámi, nebo ho na místo dopraví před vaším přiletem. Z příletové oblasti budete pokračovat již po své vlastní ose na místo, kde se nacházejí oba Francouzi.

Po celou dobu pobytu v Africe, budete vystupovat jako americká přírodovědecká výprava. Jak jsem řekl, doklady vám předají na základně ve Francii. Některé vaše vybavení bude samozřejmě vyžadovat zvláštní povolení. Co se toho týče, dostal jsem ubezpečení od velitele posádky Fireballu, že by to neměl být problém. Každopádně s konkrétní situací v této záležitosti vás včas obeznámí až na základně.“

Plukovník domluvil a pak pohlédl na Stevena.

„Vím, že jsem se vás měl nejprve zeptat, ale předpokládal jsem, že váš vědecký zájem by vás tak jako tak přiměl účastnit se výpravy. Také doufám, že jmenování vedoucím expedice vaše případné rozhodování trochu usnadní. Co se týče poručíka Van Hooka, má zase mou naprostou důvěru, co se týče taktických a velitelských schopností. Proto s ním počítám jako s velitelem pro vojenské záležitosti vaší výpravy.“ Plukovník uhasil doutník, napil se whisky, a když jeho posluchači stále mlčeli, pokračoval:

„Ještě k té vojenské stránce expedice: Podařilo se mi zajistit, aby na základně Fireball byla Hookovi poskytnuta veškerá podpora při sestavení doprovodného obranného týmu. To se týká i zbraní, zdravotnického materiálu a všeho ostatního. Hook si samozřejmě sestaví tým dle svého výběru. Velitel základny má

již nyní za úkol vybrat vhodné adepty.

Na vás je, milý Stevene, sestavit odbornou část týmu. Tu samozřejmě sestavte ze svých kolegů dle vlastního uvážení. Předpokládám, že pan Scotty Belew je tím prvním na seznamu, a myslím, že i případní další adepti by mohli být z týmu, který se účastnil výpravy do Tiahuanaca.” Plukovník se opět odmlčel, očekáváje jejich dotazy. Po chvíli zamyšleného ticha se konečně ozval Steven.

„Jak bylo řečeno, v podstatě jsme s výpravou počítali. Je jasné, že jste nenechal nic náhodě, jak je vaším zvykem! Co dodat? Je to nabídka, kterou zkrátka nemůžu odmítnout. Jen si nejsem jist, že to stejně bude chápat i Loreen. Té můj odjezd asi radost neudělá,” povzdechl si.

Bailey vyloudil na tváři lišácký úsměv, který prozrazoval, že ještě zdaleka neodkryl všechny trumfy.

„To chápu. Loreen je ale samostatná, inteligentní a chytrá žena,“ pronesl tajemně a Steven i Hook na plukovníka tázavě pohlédli.

„Chci tím říci, že mě napadlo, že by se do vašeho týmu taková žena hodila. V přírodovědecké expedici, kterou máte představovat, bude působit přirozeně a tím i zvyšovat vaši důvěryhodnost v očích marockých úřadů. Navíc váš tým jistě dobře oživí!“ Plukovník se zaklonil a pohodlně se opřel do křesla, jako karetní hráč, který právě vynesl královskou fleš. Když spatřil překvapení, které jeho slova způsobila, pozvedl rychle ruce a zatvářil se na Stevena provinile. „Pardon, samozřejmě, ty jsi velitel výpravy, a pokud ji do týmu nechceš... jako bych nic neřekl!“

„Jste prohnaná liška, která ví, jak lidi dostat, kam potřebuje, plukovníku!“ reagoval kupodivu jako první Van Hook a pak plácnul Stevena do kolena. „Kamaráde, tohle je šach mat! S tím nehneš!“ pronesl a rozesmál se. Steven jen němě kroutil hlavou a měl ve tváři úsměv.

„Může to být dost nebezpečné pro nás, natož pro ženu...” po-

kusil se chabě odvrátit plukovníkovu zteč.

Van Hook natáhl ke Stevenovi svou medvědí tlapu.

„Ruku na to, že se osobně postarám, aby se jí nic nestalo. Nemusíš mít obavy!“

Steven zvedl ruce, jako když se vzdává, a plukovník pozvedl sklenku s whiskou. Hook to učinil hned vzápětí a Steven se připojil.

„Šach mat...“ pronesl odevzdaně, ale ve tváři mu hrál úsměv.

„Takže, na Afriku, hochu?“ pronesl přípitek plukovník a mrknul na své spolustolovníky.

„Na Afriku!“

Sklenky zazvonily a všichni tři muži vyprázdnili jejich obsah jediným douškem.

2

“Bože můj, Stevene, co ti na to mám říct!” reagovala na novinu Loreen. Seděla v obývacím pokoji nad talíři, ze kterých jedli nedělní oběd. Měli rožněné jehněčí, na kterém si dala mimořádně záležet. Popijeli už kávu, když jí Steven předložil plán o expedici do Afriky.

Od okamžiku, co Loreen řekl o tom, že by s ním a Van Hookem měla jet do Afriky, ji pozoroval s notnou dávkou pobavení. Přesto, že navenek pronášela podobné věty jako: “Co když mě tam sežerou krokodýli nebo nějaký lidojedi!”, bylo mu jasné, že se Loreen už ve skrytu duše těší na budoucí dobrodružství, které je čekalo. Bylo to zvláštní. Když poprvé Steven zauvažoval o tom, že je vlastně čeká podobná cesta jako do Tiahuanaca, zaplavily ho nakrátko černé myšlenky a byl schopen vnímat jen to negativní, co mohly budoucí dni přinést. Ale s postupem času se začal těšit a do mysli se mu začaly vkrádat i pozitivní stránky věci. Snad to bylo i tím, že bude muset na Loreen dávat pozor a konec konců to byla právě ona, kdo jediný opravdu nemohl mít představu,

co jejich cesta do Afriky zlého může přinést. Zřejmě to byl onen prastarý ochranný pud muže, co mu začalo budoucnost malovat v lepších barvách. Říká se, že kdo se bojí, nesmí do lesa, a Steven od mládí do lesa chodil rád.

“Nemusíš mít obavy!” uklidňoval svou ženu. “Budeme opatrní a nebudeme tam sami. Bude tam Hook! A s ním se nemusíme bát. Vždyť víš, jak mi mnohokrát pomohl v Tiahuanacu.”

“Já vím, jistě.” Loreen si sladila kávu a pak zamyšleně pozvedla šálek k ústům. “Ale jsou to tropy. Nejsem na to podnebí zvyklá...”

“Jistě. To je pravda. Chvilí trvá, než se člověk aklimatizuje. Ale ujišťuji tě, že to není tak náročné. Jižní Amerika byla určitě horší a zvládl jsem to!” Steven upil kávy ze svého šálku a pak pokračoval. “Dostaneme s sebou léky a budeme samozřejmě očkovaní proti tropickým nemocem.”

Loreen na něj upřela pohled a Steven v nich četl onu směs obav a zvědavosti, kterou prožívala. Nakonec se zvedl a přesedl si k ní. Vzal ji kolem ramen a něžně ji políbil.

“Bude to v pořádku. Afrika je nádherná země. Bůh ví, jestli bude ještě někdy příležitost se do takových míst podívat. Budeme mít s sebou tým zkušených odborníků včetně vojáků a budeme skvěle vybavení!” Lehce ji kolébal jako děcko a cítil, že ji to uklidňuje.

“Máš pravdu,” přitakala po chvilce a poprvé se napila z šálku, který stále držela v ruce, snažíc se s ním vybalancovat Stevenovo konejšivé kolébání. “Sbalím si věci! Musíš mi ale pomoci, netuším, co bych si měla vzít s sebou.”

“Jistě,” souhlasil Steven. Věděl, že Loreen právě váhavě, ale definitivně překročila svůj most přes řeku obav.

3

Prostory laboratoří byly rozsáhlé. Tuto rozlehlost ještě více umocňoval bílý nátěr stěn a stropu, takže se zdálo, že hala, ve

keré byly rozmístěny dlouhé řady stolů s počítači a nejrůznější měřicí technikou, má ještě větší rozměry. Působilo to velmi čistě až sterilně a pravdou bylo, že na čistotu se tu dbalo takřka úzkostlivě. Vzduch voněl technikou a panovalo tu ticho rušené jen tichými rozhovory vědců oděných v bleděmodrých pláštích a pracujících u rozličných zařízení.

Steven prošel dlouhou uličkou mezi stojany s aparaturou, letmo pokýval na pozdrav několika kolegům a pak vešel do jedné z malých kójí, ve kterých byly umístěny pracovní stoly jednotlivých odborníků. Na dveřích byla jmenovka Scottyho Belewa.

Scotty byl Stevenův kolega už řadu let. Pracovali spolu na mnoha projektech, v poslední době na zkoumání mimozemského zařízení, nalezeného v Tiahuanacu. Belew se zejména proslavil výrobou přístroje, který byl modifikací jednoho již dříve nalezeného mimozemského zařízení. S tímto přístrojem se pak výpravě do Tiahuanaca podařilo objevit další artefakty, které kdysi patřily návštěvníkům naší planety. Přístroj byl pojmenován na Scottyho počest Scotter a po návratu z Jižní Ameriky mu Scotty ještě věnoval mnoho hodin práce, při kterých přístroj podstatně zdokonalil. Scotty Belew byl jediným dalším účastníkem budoucí expedice do Afriky, kterého si Steven s sebou vybral, protože došli s Hookem k závěru, že celý tým by neměl mít víc než osm lidí. Se Scottym jich tedy byla právě polovina. A proč právě Belew? To bylo nasnadě. Byl autorem Scotteru, který chtěli bezpodmínečně zahrnout do vybavení výpravy, a se Stevenem tvořili sehranou dvojku, prověřenou expedicí do Tiahuanaca. Navíc byl Scotty stále svobodný, tudíž jeho odjezd nikoho nermoutil, což se o dalších Stevenových kolegách říci nedalo.

Když Steven vešel do malé pracovny, Scotty se právě horečně pídil po nějakých informacích, které na něj chrlil počítač, a s přimhouřenýma očima zíral do monitoru na pracovním stole. U Scottyho v kanceláři panoval takový nepořádek, že u příchozího, který by Belewa neznal, musel vyvolat naprostý šok. Malá

čtvercová kancelář bez oken byla zcela zaplněna ležstý, šanony, vytištěnými a katalogizovanými výsledky, množstvím disků s daty, knížkami, brožurami a odbornými publikacemi. Složky s vytištěnými grafy a záznamy spektrografů se vršily ve stozích vedle stolu, pod ním i okolo křesla, na kterém Belew seděl. Veliký monitor na stole byl totálně oblepen štítky s poznámkami a na stěnách visely různě přes sebe přišpendlená další ležstý popsaná poznámkami a myšlenkami, které si Scotty zapisoval.

Belew byl zvláštní osůbka. Byl menší hubené postavy, prosedivělý, věčně neholený. Chytré neklidné oči měl posazeny blízko ke kořeni nosu pod hustým obočím, neustále zamyšleně staženým, až tvořilo takřka celistvou linku. Podle Stevena byl nejschopnějším členem vědeckého týmu, který v NASA vedl. Byl neúnavný, stále čilý a bystrý. Ačkoliv byl jen teoretik, nikdy nedopustil, aby jeho práce skončila na úrovni teorie. Názorným příkladem byl právě Scotter, který jak vymyslel, tak téměř celý i sestrojil. Belewova nezdolnost byla to, co Stevena fascinovalo. Takřka v jakémkoliv množství problémů si počínal stejně jako štika v rybníce. Vychytával vadné a špatné elementy s hbitostí a přesností predátora, jako by to byla pouhá a přirozená rutina. A dokázal to dělat neuvěřitelně neúnavně.

“Nazdárek!” zahučel Belew, aniž odtrhl zrak od monitoru. Tohle byla jeho další zvláštnost. Scotty přesně věděl, kdo k němu přišel, aniž by ho vůbec musel vidět. Snad měl něco, co mají psi, když neomylně zaštekají, že jde páníček, který je ještě na ulici, a oni už vrtí ocasem za vchodovými dveřmi bytu.

“Nazdar!” pozdravil ho stejně Steven a sklonil se nad ním. Scotty se neotočil.

“Sedni si!” houkl na Stevena ignoruje fakt, že v kanceláři je jen jediná židle, a sice ta, na které sedí.

“Postojím, díky!”

“Sedni si!” Scotty ukázal prstem na stoh knížek vedle stolu. “Žehlím si pod nimi kalhoty. Takže si sedni!” Ukazováček zakmítal

směrem k pracujícím knihám.

Steven se poslušně posadil na vratký sloupec tiskovin.

“Co takhle občas zajít do prádelny? Nenapadlo tě to?”

V odrazu monitoru bylo vidět, že se Belew zamračil, jako by Steven řekl něco nevhodného. “Ztráta času. Takhle to mám pod kontrolou a nemusím odpovídat na stupidní otázky nějaké tlusté báby v zástěře.”

“Kdyby ses oženil, pak by -” nadhodil Steven, ale nedořekl. Scottyho obočí dostalo tvar bouřkové vlny.

“To jako že bych tu bábu měl mít doma?” řekl skoro výhružně a konečně se otočil.

“No - nechme toho!” rezignoval Steven. “Tohle téma není asi vhodné pro člověka tvého naturelu,” poznamenal smířlivě.

“Správně. S těmahle kecama jdi příště radit do předmanželský poradny a nechoď za mnou.” Jeho pohled opět zamířil k monitoru. “Cos potřeboval?”

“Za pár hodin letíme. Jak jsi na tom?”

“Všechno jde jako po másle! Kontroluju poslední testy. Scotter 3 je v perfektním stavu!” odpověděl a zase se odtrhl od monitoru. “Všechno vybavení je už zabalené.”

“Kolik toho je?” zajímal se Steven. Obával se totiž, že objem technického vybavení naroste do rozměrů, které jsou nereálné pro jejich kapacitu.

“Podařilo se nám to vměstnat do dvou beden. Je to tak sto kilo. Nepočítám ještě Scotter a svoje věci.” Na Belewově tváři naskočil tázavý neklid.

“Tak to prosím tě omez na půlku, nejedeme stěhovákem,” řekl Steven, ale v duchu příliš nedoufal, že by jeho přání mělo vážný vliv na množství vybavení, které Scotty považuje za nezbytné.

“Jasně. Spolehni se, Stevene,” odušil Scotty mrzutě.

“Díky. Kde je Hook?”

“Je venku.” Belew se otočil k monitoru.

“Tak nezapomeň! Půlku!”

“Mmm,” zamručel nepřítomně Belew, myšlenkami někde na opačném konci vesmíru.

Van Hooka spolu s několika muži ve strážních uniformách našel Steven na betonové ploše určené pro helikoptéry, přidělené k laboratořím. Byla to poměrně veliká, šedivá plocha, ohraničená nízkým obrubníkem. Nacházela se za zadním traktem celého komplexu a byl odtud dobrý výhled na sever, na rozlehlé písčité pláň, které výzkumné středisko obklopovaly ze všech stran. Na obzoru se v teplém vzduchu vlnily našedlé skalnaté kopce. Rezavožlutou plochu táhnoucí se až k obzoru narušovaly jen řídce roztroušené trsy křovin a bodláčí. Jedinou zelení bylo pár kaktusů, rostoucích v blízkosti střediska za vysokým elektrickým plotem.

Na betonové ploše stála helikoptéra. Mírně svěšené listy její vrtule působily dojmem sklíčenosti, přestože scénu zalévalo teplé sluneční světlo přicházející z bezmračné modré oblohy.

Hook stál nedaleko helikoptéry a dohlížel na vybavení, které dva muži zrovna nakládali. Poručík stál hned vedle, ve své kožené bundě a černých džínách, v ruce papír, na kterém zaznamenával naložené věci. Jednalo se o technické vybavení, které poveze výprava s sebou.

Když Hook zpozoroval, že se k němu Steven blíží, mávl na pozdrav a vyšel mu vstříc. Když se setkali, pokynul paží k mužům, vlekoucím právě k nákladovému prostoru helikoptéry dřevěnou bednu.

“Scotty to celkem přehání s tím vybavením! Řekl jsi mu, že pojedeme džípem, nebo nákladákem?”

Steven kývl hlavou. “Do Francie toho poveze hodně pro případ, že se Bailey mylí, co se týče naší cílové oblasti. Ale já věřím, že všechno nakonec potřebovat nebudeme a necháme to na základně Fireball. Co poveze do Afriky, to se ukáže až po schůzce s Perrinem. Teprve jeho informace nám ujasní, jaké

vybavení budeme a jaké nebudeme potřebovat. Jak jste daleko?”

“Do hodiny to bude komplet!” Hook si sundal černé brýle proti slunci a pohlédl na Stevena.

“Co Loreen?”

“Taky to přeháněla se zavazadly! Jako Belew!” zasmál se Steven. “Dalo mi dost práce ji přesvědčit, že dobrou polovinu věcí by možná potřebovala u moře, ale sotva v africké savaně. Mám pořád tak trochu dojem, že se na naši budoucnost dívá očima vězně vedeného na popraviště.”

“Takže se těší...” poznamenal Hook.

“Jo. Přesně to jsem měl na mysli!”

4

Skály se teď tyčily přímo před nimi. V pozdním odpoledním slunci získaly ještě sytější a kontrastnější barvy. Savana už plně ustoupila kamenitým útvarům podhůří, které spojovala jen vysušená, slámovitá tráva, rozpálená sluncem. Písková barva země a skal pokrývala takřka všechno do vzdálenosti desítek kilometrů. Zeleň stromů a trsů stepní trávy zůstala daleko za nimi a výjimku tvořily jen řídké roztroušené stromy.

Džíp trpělivě a neúnavně drkotal kamenitou zemí a Dubost, který seděl u volantu, co chvíli zaklel, když některý vysoký kámen narazil na spodek vozu. Labussier se co chvíli vykláněl z okna, hledě zpětným zrcátkem za sebe, a pozoroval zviřený prach za nimi.

“Někde zastav!” houkl po chvíli na přítele.

Vyhledali rovnější místo a Dubost zastavil. Oba vystoupili a zamířili k zádi džípu. Velká čtvercová celta, kterou k nárazníku lany přivázali před několika hodinami, byla dokonale pokrytá prachem, takže po její khaki barvě nezůstalo ani památky. Labussier se k ní sklonil a začal ji odvažovat. Dubost totéž činil na druhé straně vozu.

“Doufám, že to pomohlo! Protože jestli se nám nepodařilo zamést stopy, pak nás najdou za pár hodin,” poznamenal nepřilíš optimisticky Labussier, když celtu vyklepali a nakládali do auta.

Plachta, kterou za sebou vlekli, měla jediný účel. Její váha měla při smýkání po prašném povrchu stepi rozmazat stopy, zanechávající kola džípu. Byl to starý trik, užívaný Indiány Severní Ameriky, a Labussier věřil, že přestože nebyla celta ideálně těžká, splní svůj účel. O zbytek se měl za normálních okolností postarat vítr. Faktem však bylo, že tady se nepohnula celý den ani větvička a to byl důvod, proč se Labussier tak docela neuklidnil, přestože vlečená celta odvedla výbornou práci. Pokud by je někdo pronásledoval v autě, nebylo se čeho obávat. Jenže Labussier počítal i s letadlem, a tak se snažil představit si, jak se mohla šmouha, kterou po sobě zanechali, jevit z výšky. A tyto představy mu už tolik klidu nepřinášely.

“Tady už jsou skály! Stopy nezanecháváme skoro žádné,” odpověděl na přítelovu obavu Dubost. “Navíc máme před sebou ještě kus cesty a za chvíli je noc. Myslím, že budeme moct klidně spát!” Snažil se uchlácholit nervózního kolegu, ale v duchu cítil, že se o to samé snaží i u sebe. Někde úplně vzadu v jeho mysli žila naděje, že se jen zmýlili a vůz, který zahlédli z letadla nad Konambu, patřil přece jen některému turistovi.

“Snad máš pravdu!” přitakal Labussier, když nasedali do džípu. “Klidnej ale budu, až bude džíp pod plachtou a bude tma.” Tímto prohlášením rozhovor skončil a oba muži nasedli mlčky zpět do vozu.

Džíp vyrazil. Složitě proplétání mezi hromadami kamení a ostrými výčnělky skal snížilo dávno jejich rychlost na minimum. Postupovali však neúnavně jako šerpa, provázející horolezce k vysněnému horskému vrcholu. Vysoké skalní útvary, ke kterým se tak usilovně přibližovali, se postupně měnily. Sluneční paprsky, barvené podvečerní atmosférou, jim propůjčily růžovomodrý nádech, který se s přibývajícím časem proměňoval čím dál tím

víc v šarlatovou barvu, ostře kontrastující s černavými stíny roklí. Savana se chystala ke spánku. Vedro, panující na jejích pláních, začalo ztrácet na síle a tetelící vzduch se začal ochlazovat.

Když dojeli k úpatí prvních skalních masívů, stíny už přestávaly ztrácet na kontrastu. Dubost pečlivě zkoumal siluety skal přes přední, zaprášené sklo vozu. Hledal místo, kde pro něj měli upravenou skrýš. Labussier tuto starost plně nechával na kolegovi, protože v tom by mu pomoci nedokázal. Dubost, vybavený dokonalou fotografickou pamětí, nyní porovnával reálné tvary skal s jejich snímky, které měl uložené v hlavě. Profily skal pro něj byly stejně čitelné jako pro Labussiera značky na silnici.

Po dalších několika desítkách minut trmácivé jízdy stočil Dubost džíp západně a pokračoval těsně podél temných skalisek. Po další necelé půlhodině se před nimi náhle rozevřela úzká rokle. V masivu útesů skal to bylo tak nečekané, že bylo stěží uvěřit, že je to vůbec možné. Působilo to, jako by někdo skály rozeklal mohutným úderem sekery. Navíc bylo ústí této nečekané průrvy dovedně kryto výběžkem rozpadající se skalní stěny porostlé převislými rostlinami, takže ústí rokle bylo z čelního pohledu dokonale skryto. Objevit jej bylo možné jen v případě, že pátrající by přišel ze směru, kterým přijeli, a to ještě pouze tehdy, pokud by postupoval takřka těsně podél skal.

Dubost bez zaváhání vjel do rokle, ačkoliv se zdálo, že se džíp nemůže mezi úzce sevřené skalní stěny vejít. Po několika metrech se sevření stěn mírně rozestoupilo. Cesta se nepatrně rozšířila a po dalších pár metrech vyústila do nevelikého prostranství, překvapivě hojně porostlého změtí nevysokých, zakrslých stromů, palem a keřů. Při pomyšlení, že na kilometry daleko není po zeleni takřka ani stopy, to působilo skoro pohádkovým dojmem.

Vzduch tu byl chladný a vlhký, prosycený vůní mechu. Přítomnost zeleně vysvětloval malý vodopád, který pleskavě šustil v nejužší části prostranství. Skály nad ním byly potažené modrozeleným mechem a kapradinami. Panovalo tu ticho, rušené

jen zvukem padající vody a jeho šelestivou ozvěnou. Rokli právě pohlcovala tma.

Dubost rozsvítil reflektory a najel džípem těsně vedle vodopádu. Jak se ukázalo, pod převislými listy kapradin a popínavých rostlin se ukrýval neveliký výklenek. Dubost do něj bez zaváhání vjel a džíp skoro celý zmizel v temném přístěnku. Takřka se do něj vešel celý, jen zadní část vozu zůstala vyčuhovat ze změti šlahounů a listů rostlin, jako by vyrůstala ze skalní stěny. Oba muži vystoupili, v rukách silné baterky. Labussier otevřel dveře zavazadlového prostoru.

Kužely světél z jejich svítilen dopadly na chaoticky navršené krabice v zavazadlovém prostoru vozu a rozsypané zásoby, které nakoupili v Konambu. Náklad se kymácením rozprostřel do všech stran a jim dalo notnou práci, než vysypané věci opět naskládali do krabic. V době, kdy byly konečně krabice vyloženy a srovnány za zádí vozu, už nad nimi v úzké průrvě plály jen hvězdy. Rokli pohltila tma. Ozvěny zvuků se teď zdály mnohem intenzivnější a dodaly místu ještě větší příděch samoty a stísněnosti.

Labussier a Dubost pracovali mlčky. Vše měli již naučené z doby, kdy sem přijeli poprvé. Nyní, když náklad složili, počali jej balit do celtových dílců a svazovat. Vytvořili tak tři velké balíky pevně sešněrované horolezeckými lany. Na dvou balících vytvořili z lana provizorní kšíry, které omotali celtovým plátnem, a na třetím dvě držadla. Když bylo vše hotovo, Dubost zbývajícím dílcem celtů zakryl čouhající zád' džípu a ještě na ni upevnil několik kapradin. Vůz tak nebylo skoro vidět. Maskování jej včlenilo do změti visících rostlin.

Dubost si otřel z čela pot a pak z kapsy vylovil pomačkanou krabičku Ginanek. Vytáhl cigaretu a vložil si ji do úst. Když si připaloval, bělmo cigaretového papírku zazářilo do tmy jako neonová trubička.

Vdechl soustředěně kouř a po chvíli jej vydechl do kužele světla baterky. Namodralý dým ve světle vytvořil válec, podobný mra-

morovému sloupu. Chvilí oba mlčky stáli a poslouchali ozvěnu padající vody. Pak Labussier osvětlil baterkou kamennou stěnu po levé straně vodopádu. V kuželu světla bylo vidět, že ačkoliv tu průrva, kterou sem přijeli, zdánlivě končí, pokračuje dál úzkou štěrbinou, vedoucí dál do středu skal. Štěrbina vznikala někde ve výšce necelých čtyř metrů, hned vedle čiperně prýstícího vodopádu.

“Připraven?” zeptal se svého kolegy Labussier a vykročil k jednomu z balíků, které tak pracně vytvořili. Jeho hlas zněl neobvykle hlasitě, jak se v tichu odrazil od skalních stěn. Dubost mlčky kývl a zašlápl oharek cigarety. Pak kolegovi pomohl přetáhnout balíky ke stěně, těsně vedle vodopádu. Labussier ještě obhlédl letmo skalní stěnu potaženou mechem a pak po ní začal mrštně šplhat vzhůru. Bylo jasné, že přesně ví, kde se má držet, protože i za světla baterky postupoval velmi rychle. Za několik minut již Dubost viděl, že se přehoupl přes okraj skály a stanul ve tmě na malé plošince před štěrbinou.

“Posílám lano!” houkl na Dubosta a téměř současně na zem dopadl konec horolezeckého lana. Dubost na něj připevnil první balík. Pak jej přizvedl, křikl na Labussia a balík začal stoupat vzhůru. Jakmile byly všechny tři balíky takto vytaženy nahoru, pustil se do šplhání Dubost. Ačkoliv nebyl tak zdatný lezec jako jeho přítel, netrvalo dlouho a stanul na malé plošince, kterou takřka zcela zaplňovaly jejich balíky. Nyní si každý nandal na záda jeden opatřený kširami a pak společně každý jednou rukou zvedli poslední, třetí balík.

Jak se ukázalo, úzká asi půlmetrová štěrbina byla v minulosti nepochybně vytvořena vodou, která živila vodopád. Jednalo se o malý pramen, který si léta prokousával cestu skalami. Evidentně však musel být kdysi podstatně mohutnější, neboť nyní jeho proud ve štěrbině zabíral sotva polovinu její šíře. Vedle čiré vody tekoucí kamenným korytem se vytvořila úzká stezka porostlá mechem. Mírně se stáčela a po několika metrech začínala poměrně

příkře stoupat. Oba muži, obtěžkáni zavazadly, po ní opatrně vykročili. Světla jejich baterek poskakovala po kamenité stezce a zelení mechu a odrážela se ve vlnkách potoka. Stěny, které je těsně obklopovaly, se leskly sráženou vlhkostí a kapičky, které zůstávaly viset na zaoblených převisech, co chvíli zazářily jako diamanty.

Postupovali těžce a lopotně. Jakmile se dostali do místa, kde stezka začala stoupat, jejich pochod se ještě více znesnadnil a zpomalil. Úzké prostory se zaplnily změtí zvuků jejich kroků, oddechováním a narážením zavazadel o stěny. Do tábora, který si před měsícem založili v blízkosti potoka, jim zbývala ještě hodina namáhavé a vysilující chůze.

5

Přistání proběhlo hladce a plynule. Po letu ve stísněných prostorách helikoptéry, která je dopravovala do blízkosti letiště ještě v Americe, to bylo konečně přistání splňující požadavky komfortu moderní dopravy. Zvláště pro Loreen byla cesta vrtulníkem zážitek zcela nový. Že jej zřejmě nezařadila do těch příznivých, dokazovalo sevření paže, kterým Stevena obdařovala takřka po celou dobu letu. Když poblíž Washingtonu přestupovali do aut, bylo na Loreen znát, že pevná půda pod nohama jí udělala dobře. Svůj klid našla až v letadle do Francie. Zvláště jí v tom pomohla výtečná snídaně, kterou na palubě dostali, sestávající z bílého chleba a plátků vynikajícího lososa. Když to zapíjeli bílým vínem, zmocnil se jich na chvíli pocit, jako by letěli na dovolenou. Přistání se vydařilo a Marseille jim nastavila svou přívětivou tvář. Po nepříjemném pošmourném přivítání, které Stevenovi ušetřila nedávno v Paříži, to bylo vskutku příjemné.

V deset hodin, kdy vystupovala celá skupina z letadla, už panovalo příjemných osmnáct stupňů a obloha se cudně zakrývala jen malými, drobnými mráčky. Z letištní plochy je převezl menší

autobus do letištní haly. Ujel s nimi jen malý oblouček. Zdálo se to až směšné, na jak krátkou vzdálenost je vezl, neboť jak Steven odhadoval, rychlejší chůzí by se do haly dostali zřejmě dřív než po absolvování nástupu a výstupu z autobusu.

Odbavení proběhlo hladce. Celník si je jen krátce změřil laxním pohledem a pak jim vrátil pasy. Zavazadla na sebe nedala dlouho čekat a jejich tašky se brzy objevily na běžícím pásu.

“Pojďme!” vyzval je Hook, který se ujal role vedoucího skupiny. Steven pohlédl letmo na hodinky. Bylo po půl jedenácté.

Letištní hala byla rozsáhlá. Mramorové desky, na kterých se kroky cestujících rozeznávaly jako chaotické stakato, se leskly, odrážejíce stříbřitou konstrukci pod stropem. Četná tabla svítící dobami příletů a odletů se mísila s reklamními panely na nejrozmanitější výrobky. Stejně jako v jiných zemích i zde se velké převaze těšily reklamy na americké cigarety a žvýkačky. Několik barů a obchodů oživovalo pestrými barvami komorní odstín mramoru a tlumené odstíny barev na stěnách.

Halu naplňoval čilý ruch. Lidé stále přecházeli od jedněch přepážek k jiným přepážkám, nakupovali nebo v hloučcích postávali pod panely s informacemi o stávajících či budoucích letech a příletech. Kakofonie hlasů se mísila s hlášenými a křikem dětí, nedočkavě si krátkých zbylých čas do odletu pobíháním mezi dospělými.

Celoskleněné automatické dveře je vypustily před letiště. Ovanul je čerstvý teplý vzduch, vonící jarním listím kaštanů, stojících před letištěm. Hook, jenž převyšoval většinu lidí, kteří před letištěm postávali, se rozhlédl. Podle plánu je tu měl očekávat voják ze základny Fireball a Hookovi nedalo mnoho práce, aby objevil mohutný humvee s americkou vlaječkou, parkující kousek od hlavního východu. Chystal se k němu vykročit, když vedle sebe zaslechl ženský hlas:

“Poručík Van Hook?” zněla otázka, pronesená zvučným příjemným hlasem.

Hook se otočil a spatřil krásnou, snědou ženu v civilním oděvu. Měla na sobě sportovní bílé triko, které dávalo v dopoledním slunci vyniknout plnému poprsí, a úzké kalhoty, prozrazující dlouhé, sportem tvarované nohy. Tmavá opálená pleť se jí matně leskla na mírně vystouplých lících kostech a příjemně ladila s temným, hnědým očima, lemovaným hustými řasami.

Hook odhadl, že jí může být kolem třicítky. Hleděla na něj klidným a vyčkávavým pohledem, bez náznaku úsměvu. Její plné rty měly příjemný odstín zralých třešní a ladily s černými dlouhými lesklými vlasy, které jí spadávaly volně na prsa a ramena. Působila svěže a vitálně, s přídechem skryté divokosti typické pro ženy jižních národů.

“Ano.” Hook se představil a podal jí s úsměvem ruku, doufaje, že i na její tváři spatří jeho odraz.

V drobné dlani se ukrýval pevný stisk.

“Vítejte ve Francii, pane. Jsem seržant Jane S. Cortezová ze základny Fireball.” Ani se neusmála. „Dovezu vás na základnu!“

Hook chvíli zvažoval, zda ještě zkusit štěstí, ale nakonec se rozhodl přizpůsobit.

“Tohle jsou mí přátelé a kolegové,” pokynul rukou. Pak jí postupně představil Stevena, Loreen a Belewa. Cortezová si s každým podala ruku.

“Jste Španělka?” pokusila se prolomit její strohost tentokrát Loreen.

“Američanka, madam. Matka byla Španělka.” Na tváři seržantky se nakrátko objevil úsměv, ale pak zase stejně rychle zmizel. Po seznámení s Belewem se opět otočila k Hookovi.

“O vaše vybavení je již postaráno, pane.” Krátce pohlédla na hodinky. “V tuto chvíli jej nakládají do druhého džípu přímo u letadla. Prosím nasedněte si.” Pokynula jim a už se chystala vykročit, když ji Hook zadržel.

“Musím uznat, seržantko Cortezová, že působíte jako dobrý voják, ale někteří mí kolegové nejsou vojáci a obávám se, že

na takové tempo nejsou zvyklí. Rádi by si po cestě odpočinuli a trochu se posilnili, než budeme pokračovat v dalších bodech našeho programu." Pronesl trochu odměřeně, dávaje tak zřetelně najevo, že její strohé jednání ovládá stejně dobře.

"Promiňte, pane! Jistě." Cortésová se postavila takřka do pozoru, což v civilním oděvu vypadalo trochu prkenně, a Hookovi to nápadně připomnělo chování malých chlapců hrajících si na hřišti na vojáky. Nějak mu to k té snědé krasavici nešlo. Musel se tomu usmát.

"Seržante," oslovil ji opět shovívavým, mírným hlasem, „rád bych zachoval řekněme poněkud neoficiálního ducha. Jestli mi rozumíte-."

"Rozumím, poručíku," pronesla Cortésová vojensky a Hook, zmožen marností svého snažení, zabloudil očima k Stevenovi, který již rozhovor sledoval s těžko utajovaným pobavením.

"Slečno Cortésová," oslovil ji vlídným hlasem. "Náš pobyt zde ve Francii bude zřejmě velice krátký a z větší části je ryze civilního charakteru. Myslím, že opravdu není nutné, abychom dodržovali hodnostní oslovení a ostatní pravidla určená vojenským řádem."

Stevenova řeč na seržantku měla nečekaný účinek. Na její tváři se náhle objevil úsměv. Přitom si lehkým pohybem hlavy zahнала neposlušné vlasy z tváře a Hook musel v duchu uznat, že rázem působila velmi žensky a o to víc přitažlivě.

"Nevidím v tom samozřejmě problém, pane Aldridgi. Omlouvám se, ale u jednotky je bohužel tento způsob mého jednání jediným řešením, jak předejít přílišné kolegialitě ze strany mých kolegů - jestli mi rozumíte zase vy?" Stewen se musel zasmát. Vysvětlila mu to jasně. Jen netušil, proč to neřekla už Hookovi.

"Jistě že to chápu. To je naprosto v pořádku," usmál se na ni. „Krásná žena je stále cílem dobývání. Má paní by o tom mohla vyprávět. Nuže - povězte mi teď, kde nás hodláte ubytovat?"

"Odvezu vás do hotelu Riviera. Rezervovali jsme tam pro vás tři

pokoje až do osmé hodiny večer. Víím, že zde máte před naším odjezdem něco vyřídit, přesto prosím mějte na paměti, že na základnu je to odtud pět hodin jízdy a podle instrukcí plukovníka Howarda vás tam mám dopravit ještě dnes.”

“Nemějte obavy, slečno Cortésová. Musím skutečně absolvovat jistou schůzku, na které hodně záleží. Do jisté míry se podle jejího výsledku bude řídit i náš zdejší pobyt. Ale na základnu dorazíme určitě včas!”

Vy Kročili přes ulici k protějšímu parkovišti, kde stálo několik desítek aut a mezi nimi i černý humvee s americkou vlaječkou. Řidič byl voják v maskovací uniformě. Svižně vystoupil, hned jak se přiblížili k vozu, a naložil jejich osobní zavazadla do kufru, mezitím co nastupovali.

“Podplukovník Howard je buď pohostinný muž, nebo zde Bailey vzbudil nehynoucí respekt,” komentoval servis polohlasně Hook, když nastupoval. Typuju to druhé.”

“Což u seržantky Cortésové nějak neplatí – tuším,” reagovala spiklenecky Loreen. Hook to kvitoval širokým úsměvem mickey-mouse a Steven varovně stáhl obočí, neboť se k nim zmíněná právě blížila.

“Jedte!” zavelela seržantka vojínovi za volantem sotva dosedla na sedačku.

“Ta holka je fakt prima -“ šeptl Hook a zmlknul, protože ho Loreen nenápadně koplá do nohy.

Hotel GRAND RIVIERE byla neveliká dvoupatrová budova ryze moderního vzhledu. Bílá omítka zářila na poledním slunci jako alabastr a červená šikmá střecha kontrastovala se sytě modrým nebem. Vchod zdobily dvě mohutné dobře udržované palmy s dlouhými, převislými listy a řady tújí, pečlivě sestřižených do kuželů. Dodávaly hotelu punc spořádanosti a čistoty. Malý kruhový objezd před vchodem dovoloval plynule přijímat i odvážet

hosty.

Když se Steven, Loreen a ostatní ocitli v recepční hale, zaplavil je svěží klimatizovaný vzduch, nenápadně vonící po levanduli. Interiér hotelu působil tichým, spořádaným dojmem.

Takové hotely měl Steven rád. Noblesní grandhotely, hemžící se livrejovanými sluhy a poslíčky a nabubřelými okázalou drahotou, na něj nepůsobily dobře. Vždycky se mu zdálo, jako by mu očividný luxus takových budov říkal "Ukaž kapsy!", místo toho, aby navozoval dojem, že tu bude královsky hýčkán. Také hosté takových hotelů se mu zdáli podivně zamlklí, jako by už ty kapsy museli ukázat.

Pokoje, do kterých je uvedli, působily stejně jako celý hotel. Nepřekypovaly prostorem ani luxusním zařízením, ale o to víc bylo vidět, že architekt si tu s uspořádáním jednotlivého zařízení dal poctivou práci. Byly praktické, elegantní, právě tak, aby důstojně pohostily. Belew a VanHook dostali každý svůj pokoj a Loreen se Stevenem společný s manželskou postelí.

"Myslím, že francouzské slunce mi udělá dobře!" pronesla Loreen, prohlížející si z okna příjezdovou cestu před hotelem, zalitou sluncem.

"Jsem rád, že jsi jela se mnou! Bohužel se ve Francii moc neohřejeme, ale Afrika nám to určitě vynahradí. Musím teď na schůzku s tím studentem. Každou chvíli se pro mě zastaví John."

"Dobře. Budeme čekat se Scottym na vás. Dám si sprchu a pak si zajdeme na oběd do hotelové restaurace."

"Výborně! Sejdeme se tam!" Steven už chtěl vykročit ke dveřím, když ho Loreen zadržela.

"Ta seržantka na Johna myslím udělala dojem!" usmála se a Steven v tom jasně rozpoznal její osobitý humor. Zároveň však věděl, že je to zvláštní druh starostlivosti, který vůči poručíkovi od jisté doby pociťovala.

Když se totiž Steven vrátil z Tiahuanaca a Loreen vyslechla vše, co Hook pro Stevena udělal, stali se z nich nerozluční přátelé.

Vlastně jimi byli už od chvíle, kdy Hook pracoval pro Baileyho jako pobočník. Steven byl tenkrát díky tiahuanackým událostem detašován na tajné pracoviště. Loreen osaměla a Hook dostal od Baileyho za úkol starat se o její bezpečnost. Strávili díky tomu nespočet večerů spolu a brzy nebylo takřka nic, co by o sobě navzájem nevěděli. Sympatie, které od počátku pocítil Steven k Hookovi, pocítila i Loreen, a tak mezi nimi vznikl onen zvláštní vztah, hodně podobný sourozeneckému. Tyto časy ukončila Van Hookova žádost o převelení zpátky k jednotce. Jak Loreen, tak Steven to chápali, ačkoliv věděli, že jim obrovitý, dobrácký poručík bude chybět.

“Tak o tom vůbec nepochybuju! Holka jako břitva!” rozesmál se Steven.

“Ale hezká je. I jako ženská to musím uznat.”

“Jo. Neříkám, že ne!” přitakal Steven. “A s Johnem si ohromně sedli...” smál se.

“To se poddá.” Loreen si stahovala šaty z ramen.

“Jéžiši! O čem to tu vlastně mluvíme? Ty už jsi snad Johnovi naplánovala ohlášky! Vždyť je pro něj malá! Je o hlavu menší než on.”

“Neni. Jen John je vysokej. A i tak to přeci není problém!”

Jejich rozhovor přerušilo zaklepání. Ukázalo se, že je to právě zmiňovaný. Opatrně nahlédl do pokoje, a když viděl poněkud rozčuchaný Loreeen účes a její obnažená ramena, zarazil se.

“Strašně nerad vás ruším, ale-”

“Néé!” smála se Loreen. “Pojď dál! Chystám se právě do sprchy.”

“Aha.” Poručík vešel a džentlmensky se natočil tak, aby na ni neviděl. “Stevene, měli bychom co nejrychleji vyhledat Perrina. Pokud jsou ti Francouzi v maléru, je možné, že budeme potřebovat každou minutu-.”

“Jistě, Johne. Vezmu si věci a můžeme vyrazit.”

Když je míjela Loreen jdoucí do koupelny, přelétla očima vý-

znamně svaly na poručíkových pažích, rýsující se pod tričkem, a pak mrkla na Stevena. Hook na to jen nechápavě zvedl obočí. Než zmizela za dveřmi koupelny, zaslechli, jak volá:

“Může ji přece lehce zvednout!”

“O čem to mluví, Stevene?” tázal se poručík, když už byli ve dveřích.

“Ále, Loreen chce přestěhovat naši ledničku a já ji nedokážu dostat přes práh,” nadhodil Steven první, co ho napadlo.

“A tohle vy řešíte teď? A tady!”

6

Sylvien Perrin byl hubený, vytáhlý, dlouhovlasý mladík. V jeho zjevu se mísila nezávislost postpubertálního mladíka s ctižádostí budoucího odborníka. To první symbolizovaly dlouhé vlasy sepnuté gumičkou, vytahané tričko a ošoupané kožené boty a to druhé kultivovaný slovní projev, kontrastující s předešlým. Choval se klidně, přestože Van Hookova a Stevenova přítomnost ve vrátnici akademie vzbudila jistou pozornost. Jeho sotva čitelnou nejistotu posílil pohled na Labussierův dopis zasláný Baileymu, ve kterém ho žádá, aby Perrina kontaktoval..

“Co je s profesorem?” zajímal se okamžitě. Měl trochu chraptivý, ale měkký hlas.

“Nemusíte si dělat starosti, pane Perrine. Jde nám o jeho bezpečnost,” snažil se ho uklidnit Steven. „Znáte obsah materiálů, které mi máte od profesora Labussiera předat?“ změnil rychle téma rozhovoru.

“Ne, pane. Jen vím, že se zajímal o kresby na skalách v Austrálii a Africe.”

„Nebyl za vámi někdo, kdo by se o ty materiály zajímal?“

„Ne!“

“Dostal jste nějaké pokyny ohledně předání těch materiálů?”

“Jistě-.” Na Perrinově tváři se objevil tajemný úsměv.

“Chápu.” Steven sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl list papíru. Podal jej Perrinovi a ten jej rozevřel.

“Je to zplnomocnění plukovníka Baileyho, že jsem osoba, které máte vše, co u vás profesor Labussier uschoval, předat. Jsem zaměstnancem NASA a vojákem armády Spojených států. Tady je má legitimace. Můžete si ověřit, že jsem ten, koho plukovník Bailey posílá.” Pak pokynul k Hookovi. „Toto je poručík Van Hook, můj kolega.” Steven předal Perrinovi doklad. Ten v něm chvíli pátral očima, než Stevenovi legitimaci vrátil.

“Věřím vám, pane. Prosím, pojdte se mnou,” vyzval ho a vykročil po schodišti k hlavním, proskleným dveřím budovy akademie. Prošli chodbou a vydali se po dřevěných, leštěných schodech do prvního patra. Budova akademie byla stavěna v klasicistickém stylu. Hýřila sloupy všude, kde to jen bylo možné. Sloupové kamenné zábradlí, sloupy před schodištěm, na konci schodiště. Sloupy byly umístěny i u dveří, dělících rozlehlou hlavní chodbu v patře na jednotlivá křídla budovy a menší oddíly. Když kráčeli po naleštěné podlaze podél řady dveří jednotlivých poslucháren, rozeznávaly se jejich kroky téměř jako v kostele. Perrin došel k jednomu z mnoha bytelných kazetových dveří. Mosazná cedulka označovala místnost jako kabinet profesora a nesla jméno Françoise Labussiera.

Když je Perrin odemkl, vstoupili do prostorné místnosti, vybavené až ke stropu vysokými knihovnami, pracovním stolem a malým umyvadlem, u něž stál stolek s kávovarem a několika hrnky. Bylo tu i několik židlí, malý příruční stolek a žebřík. Evidentně sloužil k přístupu ke knihám, které byly až v horních policích knihovny. Takřka všude po zemi se povalovaly různé vysoké stohy nejrozličnějších listin, otevřených knih a fotografií. Vzduch voněl po starém papíru a přesušeném dřevě. Stevenovi to tak silně připomnělo pracovnu Scottyho Belewa, až se tomu musel usmát.

“Vidím, že profesor Labussier je velmi zaměstnaný muž,” poznamenal a Perrin se souhlasně zasmál.

“To rozhodně, pane Aldridgi! Často odtud nevychází i několik týdnů. Nosím mu sem občas jídlo z restaurace, ale myslím, že většinu dní ani nejí.”

“Pracuje tu sám?” zajímal se dál Steven.

“Většinou ano, ale často sem za ním chodí profesor Dubost.”

“Také učí?”

“Už ne, pane. Myslím, že v současnosti pracuje pro pařížské přírodovědecké muzeum. Hodně cestuje. Naposledy byl ve Spojených státech. Víím to, protože jsem tu právě byl, když se vrátil.”

“Vidím, že máte přehled. Kdo má kromě vás do pracovny ještě přístup?”

“Jen já a možná právě profesor Dubost. Ale to nevím jistě, spíš hádám. Vííte, pracuji s profesorem Labussierem už tři roky na jedné teorii, takže se známe docela dobře a mám profesoru důvěru. Klíče nemá ani uklízečka, která má jinak přístup od všech kabinetů v budově. Profesor Labussier si velmi střeží své soukromí!”

Perrin při řeči vylezl po žebříku k jedné z nejvyšších polic knihovny, vytáhl z ní několik knih a pak ze vzniklého prostoru vyndal tlustou složku v kožených deskách, převázanou černou stuhou.

“To je vše, co jsem měl předat, pane,” pronesl, když slezl, a podával ji Stevenovi.

“Děkuji, pane Perrine,” poděkoval mu Steven. Počkal, až student uklidí žebřík na své místo, a pak společně zamířili ke dveřím pracovny. Perrin pak za nimi zamkl kabinet a doprovodil ho před budovu, kde čekal džíp. Seržantka Cortésová seděla u otevřených dveřích a Hook vystavoval tvář slunci. Steven podal na rozloučenou dlouh vlasému studentovi ruku.

“Ještě jednou díky! Je na vás nějaké spojení, pane Perrine? Přeci jen, kdybychom potřebovali ještě nějaké informace -” zeptal se, než nastoupil. Mladík mu podal svou vizitku.

“Je tam číslo na mobilní telefon. Mám ho pořád u sebe!”

“Výborně. Díky. Au revoir,” rozloučil se se studentem.
„Tebe by měl Bailey rád!“ pomyslel si, když nastupoval do auta.

7

Do hotelového pokoje se Steven vrátil těsně před třetí hodinou, jak bylo domluveno, Loreen spolu s Belewem seděli v hotelové restauraci, kde čekali na jeho a Van Hookův příjezd. Chtěl se za nimi vydat, ale nedočkavost mu nedala. Chtěl rozvázat stuhu na kožených deskách, které obdržel od Perrina, když si všiml pečeti na uzavírací záložce složky. Archaický způsob uzavření dokumentů ho nejprve skoro rozesmál, ale pak mu došlo, že je to ten nejjednodušší způsob, jak zajistit, aby bylo poznat, že složku nikdo nepovolaný neotevřel. Chvíli zaváhal a pak rozlomil pečeť.

První, co spatřil, byla černobílá kopie mapy s místy zakroužkovanými a počáranými červenou tužkou a označením 5. Další list byl výsekem první mapy, jejím detailem. Byl doplněný ručně domalovanou mapkou znázorňující krátkou rokli, která masiv protíná. Z konce rokli vybíhala tenká linka s popiskou „Skalní potok“.

Následovala řada fotografií, zachycujících nástěnné kresby. Byly tu vyobrazeny nejrůznější podivné postavy, podobné potápěčům nebo astronautům. U každého snímku bylo Labussierovou rukou napsáno datum a místo, kde snímek pořídil. Steven tu našel i snímek, jehož kopii poslal profesor plukovníkovi Baileymu. Na bílém okraji bylo datum z března toho roku a poznámka:

(oblast 5)

Hory bílých siluet – skalní stezka

(potok!)

Z této poznámky bylo zřejmé, že Labussier si naleziště kreseb rozdělil na oblasti, podle kterých své nálezy katalogizoval. Otočil další stránku s fotografiemi a pak spěšně nahlédl do dalších listů

složky.

Obsah byl skutečně rozdělen do několika svazků sešíváčkou spojených listů, přičemž v záhlaví stála vždy poznámka: oblast 1, 2 atd. Steven vyhledal oddíl s podtitulkem Oblast 5. Měla jednoduchý název: Afrika.

Z další prohlídky profesorových poznámek jej vyrušilo klepání na dveře. Když otevřel, stál za nimi Van Hook a seržantka Cortésová.

„Pojďte dál,“ vyzval je. „Právě jsem otevřel Labussierovy poznámky.“ Hook i Cortésová vešli do pokoje a Hookův pohled padl na rozevřenou složku.

„Tak co? Je Labussier tam, kde si myslíme? Souhlasí mapa? Mimochodem, mluvil jsem s Loreen a Scottym. Říkal, že naše zařízení už je tady také a vše je v pořádku. Pokud se tedy potvrdil cíl naší cesty, pak můžeme ihned odcestovat na základnu. Rozhodnutí je na tobě!“

„Počkej chvílku, Johne,“ odpověděl mu Steven a vyzval oba, aby se posadili ke stolu, na kterém prohlížel profesorovy poznámky. „Dej mi chvílku. Zatím si nejsem zcela jist, jestli jde skutečně o stejné místo, jaké typoval Bailey. Musím se s ním spojit a poslat mu profesorovu mapu, aby to potvrdil. Jak to vidím, řekl bych sice že ano, ale neplánujeme výlet do kina, ale na jiný kontinent. Takže ať rozhodne on.“

„OK. Pošli to plukovníkovi! Počkáme, co řekne!“ souhlasil Hook. Steven už vyndával z tašky digitální fotoaparát.

„Mezi námi - Labussier ty své poznámky až tak důkladně neukrýval. Schoval je do knihovny za knížky! To mi zrovna nepřipadá jako spolehlivý úkryt pro něco, co by neměl nikdo najít.“

„Já to dělal stejně, jako kluk! Na mámu to fungovalo. Minimálně do doby, než mi uklízela pokoj,“ konstatoval vesele Hook. „Hlavně že jsou tam ty mapy, o kterých psal!“

„Je tam všechno. Alespoň to tak vypadá,“ uklidnil ho Steven. Ale na jeho tváři se objevil zamyšlený výraz, což pozornému po-

ručíkovi neuniklo.

“Co je? Něco není v pořádku?”

Steven se otočil k Labussierovým poznámkám a pohlédl na ně. Chvilí přemýšlel a pak se opět otočil na VanHooka.

“Vzpomínáš si na Labussiérův dopis, který poslal plukovníkovi?”

“No jistě-,” nechápal Hook, kam směřuje. “Proto se tě přeci ptám na ty mapy. O co jde?”

“Labussier v něm píše něco jako: Najdete tam mapy, podle kterých mě lehko najdete... a tak dál -”

“No a? V čem je problém?”

“A pamatuješ si, kde podle dopisu měly být? Myslím v jaké části složky!” chtěl vědět Steven.

“Tak to chceš po mně moc.”

“Jsem si jist, že měly být na konci,” odpověděl si Steven sám a zamyšleně se podrbal na hlavě. Hook zvedl obočí v tázavé grimase.

“Problém je -” nadhodil,

“- že jsem je našel hned navrchu, John!”

“To ještě nemusí nic znamenat. Možná si jen špatně zapamatoval, kam mapy vložil,” vyslovil své domněnky poručík. Do debaty se ale nečekaně vložila seržantka Cortésová.

“Promiňte, já sice nejsem tak dalece zasvěcená do celé záležitosti, ale pokud vím, mluvíte o profesoru Labussierovi, což je jeden z těch Francouzů, které máte najít v Africe. Víte můj otec byl také profesor. Učil na Harwardské univerzitě, a tak jsem za svůj život poznala několik jeho kolegů. Troufám si říci, že většina učených lidí jejich kategorie si své poznámky velice pečlivě ukládá a katalogizuje. A i když jsou navenek možná roztržití a někdy snad i nepořádní, ve svých pracovních záležitostech mají dokonalý pořádek.”

Steven se na ni podíval a pokýval souhlasně hlavou.

“Přesně to si myslím! Slečna Cortésová má pravdu. Vsadil bych

se, že Labussier si byl zcela jistý, že mapy jsou na konci složky, když dopis psal.“

„Takže bychom asi měli ještě jednou navštívit toho vlasatého studentíka a položit mu pár doplňujících otázek!“ shrnul to věčně Hook.

„Ne! Věřím, že Perrin s tím nemá nic společného! Podívejte-.“

Steven před své posluchače přistrčil složku, na jejíž uzavírací klope zůstaly zbytky pečeti, kterou před chvílí rozlomil. „Složka, když jsem ji převzal, byla zapečetěná voskovou plombou. Ta má zabezpečit, že její majitel zjistí, kdyby se do ní někdo dobýval. Je logické se domnívat, že pečetidlo s touto reliéfní ražbou je jen jediné a to má Labussier u sebe.“

„To je sice pravda, ale když máš otisk, můžeš z něj vyrobit razidlo. Stejně jako se to dělalo s klíči,“ oponoval Hook.

„To nejde. Pečetidla takovéhle důležitosti jsou půlkulatá. Z jejich otisku nevyrobíš jejich správnou kopii. Navíc Labussier s Perrinem spolupracuje už tři roky. Perrin má Labussierovu důvěru, takže předpokládám, že před ním by složku neopatřoval pečeti, kdykoliv by si potřeboval odskočit třeba na záchod. Ne, Perrin měl jistě víckrát příležitost do složky nahlédnout a to zcela bez rizika.“

„Mohl ji ale někomu půjčit!“ namítla seržantka.

Pokud by ji před námi půjčil někomu jinému, riskoval by, že přijde o profesоровu důvěru. Nemohl by ji po vrácení opatřit pečeti a v neposlední řadě by tím zahodil svou budoucnost. Vědec, který ukradne kolegovi výsledky, je v odborném světě mrtev!“

„Asi máš pravdu. Co teda navrhuješ?“ zajímal se Hook.

Steven chvíli přemýšlel a pak se obrátil na seržantku.

„Bylo by možné nechat Perrina sledovat?“

„To by neměl být problém, pane Aldridgi. Zařídím to!“ reagovala Coertésová a zvedla se od stolu.

„Výborně! Jde mi o to, jestli Perrin není sledován někým, kdo se o Labussiera zajímá. A pokud ano, co je to za lidi.“

„Rozumím!“

Když seržantka odešla, Steven přenesl vyfocené mapy do počítače a pak se připojil přes satelit na přímou linku plukovníka Baileyho.

6**HORKÝ KONTINENT****1**

Přímořské oblasti Francie jsou pověstné svou osobitou krásou. Saint Tropez, Provence, stačí vzpomenout. Staly se osudné mnoha umělcům: básníkům, spisovatelům, malířům. Jemně vlnitá krajina s borovými lesy a loukami, poli a vinicemi, posetá nízkými keři sestupuje k moři ve formě skalnatých převisů, spadajících v místech zálivů a zátocin do azurové modři věčně pěnícího moře, tříštícího se o skalní výběžky do bělostných gejzírů, či naopak se líně rozlévajícího po písčitých plážích, aby je jen nakrátko zaplavilo třpytivou vláhou. Drobné silničky tu jsou krajinou řídkce roztroušeny jako hádci, vyhřívající se na dopoledním slunci. Pro řidiče, který tráví svůj čas po jízdách po přeplněném velkoměstě, je jízda po takových silnicích pravým způsobem, jak si připomenout, že řízení auta není jen nutností, ale i požitkem, přinášejícím uklidnění a relaxaci.

Přesně takové myšlenky se honily hlavou Stevenovi, když okénkem spolujezdce sledoval krajinu, ubíhající za ním. Tahle jízda neměla nic společného s několikaproudovými dálnicemi, na které byl z domova zvyklý, protínajícími krajinu jako rovnoběžky globus.

Tam stačí sešlápnout plyn a pak nezbude než čekat, pokud nemáte tempomat, až do nohy strnule stlačující pedál přijde křeč, a snažit se neusnout. Jízda po venkovských silničkách jižní Francie byla o neustálé, ale příjemné pozornosti, sportovním řazení a vybírání zatáček.

Z příjemných představ Stevena vyrušila Loreen sedící vedle něj a Belewa na zadních sedadlech jednoho z džípů, které je převážely do vojenské základny. Za nimi se ve stejné vzdálenosti pohyboval druhý džíp, vezoucí jejich zařízení.

„Na co myslíš, Stevene? Máš takový spokojený výraz, který bych u tebe v současné době nečekala.“

Steven chvíli zvažoval, zda takovou věc jako pomyšlení na slast z řízení je možné vyložit ženě, a nezvratně došel k závěru, že je to nesmysl.

„Myslím na to, že je Francie krásná,“ řekl nakonec. „A že až bude čas, pojedeme sem na dovolenou!“

„Víš, že je to můj sen! Loira a její zámky, Notre-dame, Paříž, Marseille a taky moře a bílý písek, Saint Tropez,“ zasnila se Loreen.

„Découvrent les plaisirs de l'amour et amour...“ dodal Stewen.

„Ale podívejme... pán se připravoval. Nechceš mi to přeložit?“

Stewen jí hraným gestem nemravně přejel po stehně.

„Až někdy v nějakém francouzském útulném hotýlku...“

„Slibuješ?“

„Dobře. Slibuju!“

Loreen se krátce odmlčela, sledujíc zamyšleně krajinu za okénkem ujíždějícího auta. Pak se znovu otočila na Stevena. Její výraz ho varoval.

„Řekni mi, co se bude dít v Africe. Těším se na její krásy a v hlavě se mi honí všechny ty krásné filmy, které o ní už natočili. Ale tuším, že to nebude žádná idyla, to co nás čeká.“

Steven chvíli přemýšlel. Loreen znala události, které se odehrály v Jižní Americe. I když jí všechno vyprávěl společně s Hookem,

mnohé vynechali. Prostě některé věci se ženám nevyprávějí. Muž má pocit, že je to něco, co ho šlechtí, a žena má více klidu. Jenže u Loreen si tím nebyl docela jist. Nestačilo jí jen vyprávět příběh s napínavým a dobrým koncem. Dokázala vytušit i události, které ukryl mezi řádky a které jsou jí zamlčovány. Na jednu stranu to bylo pro Stevena obtížné, na druhou stranu věděl, že by se nikdy nespokojil se ženou, která je schopna spolknout pohádku a bezmezně jí věřit. Události v Tiahuanacu s Hookem probírali občas při společných večerech s přáteli doma. Poručíkovo vyprávění bylo vždycky poutavé a protknuté humorem, zvláště tehdy, když líčil Stevenovy skutky.

Smáli se a vtipkovali, ale Steven věděl, že Loreen si ta místa zaplněná smíchem a kratičkým zvažováním, když Hook něco popisoval, uměla vyplnit v podstatě reálnými dohady.

„Nevím, co se bude v Africe dít. Opravdu to nevím,“ odpověděl nakonec po pravdě. „Vždycky existuje nějaké nebezpečí. Jde o to, být na něj připraven, nebo si alespoň nenamlouvat, že žádné není. Ale nemusíš se bát. Myslím si totiž, že na světě není nikdo, kdo by tě mohl ochránit spolehlivěji než John, a ten bude stále s námi. Patří k lidem, kteří jsou pro nebezpečné situace vycvičení. Vždyť to víš.“

„Já vím, Stevene. Jsem ráda, že se mě nesnažíš balamutit jako malou holku. Ale mám trochu strach, i když vím, že uděláte s Johnem všechno, abyste mi kdykoliv pomohli. Neměj obavy. Jsem ráda, že jsem se rozhodla jet s vámi.“

Loreen se stulila do sedadla a znovu se zahleděla z okna na ubíhající krajinu, kterou už začalo ozařovat zapadající slunce. Steven pocítil, že to byl jeden z nejsilnějších okamžiků, které spolu prožili od chvíle, co se k sobě vrátili. Pomyslel na to, jak je zvláštní, že důležité chvíle, které formují náš vztah k někomu jinému, často trvají jen okamžik a jejich vliv trvá celý život.

Cesta k základně jim uplynula velmi rychle. Francie, jako země

přátelsky nakloněná politice Spojených států, měla základny amerických jednotek v patřičné úctě. Díky tomu se vedle strohých budov vojenského charakteru objevily i krásně upravené trávníky a záhony, udržované zručnými francouzskými zahradníky.

Když džípy vjely do bytelných mřížovaných vrat, padala na základnu již tma. Za jejími branami končil kontakt s civilním světem. Sem vliv poezie zahradních architektů už nemohl proniknout.

Jen co zastavili, seržantka Cortésová vyskočila z prvního džípu a zmizela v přízemní budově velitelství. Ještě ani všichni nestačili vystoupit a u džípů se objevila znovu, doprovázejíc vysokého důstojníka štíhlé postavy, s baretem hluboce posazeným do čela. Tam, kde černý baret nepokryval hlavu, ježily se krátce přistřižené, takřka bílé vlasy. Tvář měl pokrytou vráskami a hustý šedivý knír s licousy připomínal rakousko-uherského mocnáře.

„Jsem podplukovník Howard. Vítejte na základně Fireball!“ pronesl přátelsky.

„Děkujeme pane!“ odpověděl Steven. „Dovolte abych vám představil náš tým.“ Jakmile se podplukovník seznámil se zbytkem skupiny, pozval je do své kanceláře. Tady naštěstí strohost nevládla, a sotva se všichni usadili v pohodlných, i když skromných křeslech, přinesl jim službu konající voják kávu.

Podplukovník se ukázal jako strohý, ale praktický muž. Bylo jasné, že na schůzku se pečlivě připravil. Velmi jasně a přesně všem sdělil, jaké obdržel od plukovníka Baileyho požadavky.

„Nejsem sice dopodrobna obeznámen s cíli vaší mise,“ poznamenal na závěr, „plukovník Bailey však na jejich splnění evidentně klade veliký důraz! Ačkoliv jsem se s plukovníkem Baileyem dosud osobně nesetkal, chovám k němu hluboký respekt. Víím, že je to muž, který mnohé dokázal. Proto jsem pokládal splnění jeho požadavků za osobní záležitost.“

Hook vzápětí od podplukovníka oficiálně převzal nemalý soupis vybavení, které pro ně Howard připravil. Čítal mimo jiné džíp značky Hummer, vybavený a upravený pro cestování v Africe,

zásoby pohonných hmot, výzbroj a výstroj čítající modifikované pušky M16, pistole Beretta, řadu balíků munice, neprůstřelné vesty, mikrokomunikátory, halogenové svítilny, sanitární výbavu a další užitečné věci. A v neposlední řadě také doklady pro celou skupinu, které jim poskytovaly statut vědecké expedice. Dále na seznamu byly i věci potřebné pro cestování po řece, což všechny překvapilo.

„Podle informací, které mi předal plukovník Bailey, se v oblasti, kam míříte, nachází řeka Kwama,“ vysvětloval podplukovník a ukázal na mapu, visící v čele kanceláře. V případě napadení a ztráty vozidla je možné se do cílové oblasti dostat jedině po ní. Je to jediná alternativa relativně rychlého postupu. Řeku na několika místech obývají aligátoři a krokodýli, nicméně pod vedením zkušeného průvodce, kterého dostanete, se po ní lze bezpečně plavit.

Právě pro tento případ jsem zahrnul do vaší výbavy i raftový člun ze ztuženého materiálu, který by měl odolat kontaktu se skalnatými břehy řeky. Zbraně, které obdržíte, vám pak zajistí dostatečnou bezpečnost před predátory.

Tím zkušeným průvodcem, kterého pošlu s vámi, bude seržantka Cortésová, kterou již znáte. Je dostatečně znalá poměrů v dané oblasti a také má dlouholeté zkušenosti se životem v tropech. Jako další s vámi pojedou poručík Bryan Hackett. Je lékař se specializací na tropické a subtropické nemoci. Jeho soukromou specializací je přežití v poušti, což osobně považuji za vůbec nejlepší doporučení. Podobných výprav, na jakou se chystáte vy, již podnikl několik. Stejně jako seržant Cortésová má mou plnou důvěru a považuji je oba za ideální pro tento úkol.“

Podplukovník se odmlčel a pak se zahleděl na Hooka.

„Plukovník Bailey mě také žádal, abych vám dal k dispozici muže, kteří se budou starat o vaši bezpečnost. Jak seržantka Cortésová, tak poručík Hackett jsou vynikající vojáci, kteří se dle mého zhostí i této role na výbornou. Pokud však chcete svůj tým

ještě posílit, vybral jsem několik vhodných kandidátů, ze kterých si můžete vybrat, poručíku!“

„Děkuji, pane! Vážíme si vaší nabídky. Probereme spolu s majorem Aldridgem situaci a dáme vám vědět!“

„Dobrá! Pokud je to vše, vydám se za svými povinnostmi!“

Když opouštěli místnost, ve které proběhla porada, a podplukovník je opustil, oznámil Hook:

„Dostali jsme pro dnešní večer k dispozici jednu společenskou místnost. Můžeme tam probrat poslední detaily před zítřejším odletem.“

„Výborně!“ souhlasil Steven. „Nakonec je to dobrý způsob, jak lépe poznat naše budoucí společníky ještě před odletem. Mimochodem, Johne, máš v plánu ještě někoho přibrat do týmu?“

„Myslíš kvůli bezpečnosti?“

„Mluvím o vojácích, které nám nabídl podplukovník.“

Hook chvíli uvažoval. „Už teď je nás šest. Howard řekl, že jak seržantka, tak poručík jsou dobří vojáci. Ty taky nejsi zrovna bezbranný batole! A když počítám i sebe, tvoříme v podstatě ucelenou průzkumnou jednotku.“

„Takže jsme komplet!“

„Řekl bych, že jo! Máme být archeologický tým. Ne invazní armáda!“

Místnost, kterou jim plukovník propůjčil, se ukázala nad poměry příjemnou. Steven odhadoval, že se jedná o něco podobného důstojnickému klubu, protože tu byla pohodlná křesla, malý bar a kulečnický stůl. Dvě okna, směřující k prostornému nástupišti, byla zakryta těžkými závěsy, snad aby opticky oddělila tento mikrosvět od vojenského prostředí, jímž byl obklopen. Koberec byl vysoký a dřevěné kulaté stolky se leskly takřka nepoškrábaným lakem. Když vešli do klubu, poručík Hackett i seržantka Cortésová na ně již čekali.

Hackett byl muž nevelké postavy, drobnější konstituce, nikoliv však jako Scotty. Měl dost široká ramena a bylo na něm vidět, že své fyzice věnuje hodně času. Působil temperamentně a čile. Pohyboval se trochu zvláštním, nepopsatelným způsobem, trochu jako nějaký kyborg. Chvilími to tak alespoň vypadalo. Měl bleděmodré, pomněnkové oči. Starostlivý výraz, zdůrazněný kresbou vrásek, ho činil starším, než byl. Steven ho odhadoval na necelých třicet pět let. Hlas měl na vojáka nečekaně tichý, melodický, až vemlouvavý.

„Poručík Hackett,“ představil se. „Jsem rád, že se mohu účastnit výpravy.“ Stevena to trochu zarazilo a v duchu uvažoval, co asi poručík o jejich výpravě může vědět, když i on sám o ní má jen mlhavé představy.

Hackett poté políbil zdvořile ruku Loreen a dlouze jí pohlédl do očí. „Jste velmi krásná žena, paní Aldridgová,“ dodal s mírnou úklonou kavaleristy z dob války Severu proti Jihu. Chyběla jen ta šavle u boku.

Pak se pozdravil se Scottym. Ten poručíkovu ruku podržel dlouho ve své a řekl: „Věnoval jste medicíně jistě mnoho let práce, ale zdá se mi, že i medicína hodně zapracovala na vás!“ Byla to podivná domněnka a Steven se zájmem čekal, co na ni Hackett odpoví.

Na tváři poručíka se objevil nečekaně plachý úsměv. „Pane Belewe, jste zřejmě dobrý pozorovatel. Máte pravdu, že na mé kostře se dosti významně podepsala současná medicínská věda.“

„Náhrady?“ zeptal se bez obalu Scotty, jak to měl ve zvyku.

„Ano,“ zaváhal krátce s odpovědí Hackett a Steven se raději rychle vložil do hovoru. Bylo nasnadě, že doktor nemá právě chuť s každým na setkání probírat svůj zdravotní stav.

„Scotty, prosím, nemohl bys doprovodit Loreen ke stolu? Potřebuji si s poručíkem Hackettem pohovořit ještě soukromě,“ pronesl kvapně a lehce vybídl Loreen a Scottyho, aby se šli posadit.

Poručík na Stevena krátce pohlédl. Bylo vidět, že záchrana

přišla včas, i když ani trochu nepůsobil rozpačitě. Sotva se od skupinky vzdálili, pospíšil si s poděkováním.

„Děkuji vám. I když to nebylo nutné. Jsem zvyklý i na otázky podstatně drsnější. Nevadí mi to. Měl jsem spíše trochu obavu, abyste se nepolekal vy. Víte, dovedu pochopit, že dostane-li někdo do týmu takového člena bez jakéhokoliv upozornění, může to působit řekněme krapet nedůvěryhodně. O svém stavu bych s vámi mluvil při první příležitosti.

Podplukovník Howard neuznal za nutné se vám o tom zmínit zřejmě z toho důvodu, že jsem v jeho jednotce už léta a on ví, že se fyzicky vyrovnám kterémukoliv vojákovi na této základně.“

Steven ho umlčel gestem ruky.

„Ubezpečuji vás, poručíku, že mě nic takového, co jste naznačoval, ani nenapadlo. Když vás podplukovník doporučil, měl k tomu důvody a já podplukovníkovi důvěřuji. A navíc to nejsem já, kdo je vojenským velitelem celé výpravy, a je tudíž možné, že poručík Van Hook byl zpraven o vašem zdravotním stavu.“

Vzal přátelsky Hacketta kolem ramen a vykročil s ním k ostatním, kteří se již posadili ke stolkům.

„Víte, spíš mě překvapilo, když jste říkal, že jste rád, že se naši výpravy budete účastnit.“

„Ach, jistě! Všiml jsem si vašeho výrazu, když jsem to říkal. Víte, podnikl jsem už řadu výprav do afrických zemí a bylo to ještě v dobách, kdy jsem nebyl voják. Absolvoval jsem dokonce výstup na šestitisícovku a jsem i docela dobrý vodák. Dělal jsem zkrátka mnoho extrémních sportů ještě před vstupem do armády. Práce bez pohybu mě ničí, zejména fyzicky. Víte, trpím jedinečnou nemocí. Když mám pohyb, choroba kupodivu postupuje podstatně pomaleji a já tak mám větší naději, že jednoho dne se najde způsob, jak ji definitivně porazit. Medicínu jsem začal studovat i proto, že jsem dobře věděl o své chorobě. Trpím nemocí, která defacto likviduje větší klouby. Objevila se už v mládí.“ Hackett se zastavil. Jeho pohled se upřel zkoumavě na Stevena.

„Ale k vaší otázce... pane Aldridgi, nemyslete si, že nevím, kdo jste! Přečetl jsem vše dostupné o vaší cestě do Tiahuanaca a prostudoval knihy, které o své práci píšete. I když jsem lékař a vašemu oboru zdaleka tak nerozumím, jsem velkým fandou a příznivcem toho, co děláte a co dělá plukovník Bailey a jeho oddělení.

Když jsem se tedy dozvěděl, že výpravu vedete právě vy, bylo mi naprosto jasné, že to souvisí s vaším oborem. Jinak byste se jí osobně neúčastnil! Proto jsem mohl zcela zodpovědně a popravdě prohlásit, že jsem rád, že se mohu vaší výpravě účastnit!“

Oba muži chvíli mlčeli, hledíce si do očí.

Steven pak znovu Hackettovi podal mlčky ruku. Když ji poručík stiskl, řekl mu:

„Pane Hockette, vidím, že jste přesně tím mužem, jakého naše výprava potřebuje. Jsem rád, že jedete s námi, a děkuji vám za sebe i za plukovníka Baileyho. Vážím si vašeho uznání.“

Jak se ukázalo v průběhu večera, podplukovník Howard se skupině postaral i o příjemné pohoštění v podobě večeře a několika lahví dobrého francouzského vína a koňaku. Velmi brzy se celá skupina sesedla k jednomu stolu, ke kterému přidali židle, a porada před odjezdem se proměnila v příjemný přátelský večírek. Kolem desáté se k nim připojil dokonce sám Howard a ukázalo se, že je to velice příjemný společník. Obzvláště Loreen přiměl svými vtipnými glosami k hlasitému smíchu. Van Hook z role vůdce výpravy přešel do role baviče společnosti, pro což měl nepopiratelný dar. V závěru večera s podplukovníkem předvedli bránici trhající štafetu vtipů a vzájemných dobíravých výpadů, až se zdálo, že ti dva pili z jednoho prsu.

Na přetřes přišel samozřejmě i podplukovníkův knír a rakousko-uherské mocnářství, na základě čehož Hook vznesl otázku, zda podplukovník chystá základnu přezbrojit na parní stroje a oddíl dragounů. Odpověď zněla záporně, přičemž plukovník zdůraznil,

že vojsko ještě nezvládlo umění pochodovat, natož jízdu koňmo, a jediný parní stroj, který měli, je džíp, který poskytl jejich výpravě.

Ale ať už byl Hook sebevtipnější, nic to nezměnilo na příkrých pohledech seržantky Cortésové, kterými ho častovala pokaždé, když na ni kradmo pohlédl.

Po několika sklenkách koňaku si Steven začal tykat jak s Hackettem a Cortésovou, tak dokonce i s plukovníkem Howardem. Původně chtěl společnost opustit dříve než ostatní, aby měl ještě čas zkontrolovat zabalené vybavení výpravy. Když ale zjistil, že to již učinil starostlivý a pečlivý Scotty Belew, věnoval se dál zábavě. Strávil půlhodinu rozhovorem s Hackettem a dalo se říct, že se spřátelili. Cortésová, která trávila večer ponejvíce s Loreen, se dokonce začala usmívat a Steven musel přiznat, že je to opravdu přitažlivá žena. Snad to zavinil alkohol, ale najednou se mu jevila jako docela obyčejná a společenská dívka, která má dost inteligence a vzdělání k tomu, aby i po několika sklenkách neztratila glanc, půvab a přitom projevila svůj přirozený temperament.

2

Ráno druhého dne bylo nádherné. Nad budovami se ještě vznášel jemný nádech bělavé mlhy, když se před nízkým domkem, ve kterém byli všichni ubytováni, zastavil džíp. Vystoupil z něj mladý poddůstojník, svižným krokem došel ke dveřím budovy a vstoupil. Došel ke dveřím pokoje, ve kterém byl ubytován Hook. Krátce a rázně zaklepal, v odpověď se mu zevnitř ozval nevlídný hlas. Poddůstojník vstoupil, zavřel za sebou dveře, zůstal stát hned za nimi a řekl:

„Pane, váš džíp je připraven. Všechny vaše doklady najdete v přihrádce ve středním panelu. Letadlo vás očekává v devět hodin, podplukovník Howard vás bude čekat u něj.“

„Děkuji, desátníku,“ odpověděl mu Van Hook, vtěsňuje se do bílého nátělníku, a pokynul, že může odejít. Když se stalo, zabušil

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.